CRISTI MIREA

SFÂRŞITUL INOCENŢEI

HEDONISM

THE STRANGER
UMBRE
GREŞEALA
SEDUCȚIE
PASIUNNE
FILE DE JURNAL
ANCIENT PERSON OF MY HEART
DA CAPO

INTERMEZZO

HAZARD

CRIMĂ ADEVĂRATĂ
O ZI PERFECTĂ

EVA

DIE STILLE UND DAS MÄDCHEN

SCURTĂTURI

TELEFONUL

MEMENTO MORI
TEAMA

MORPHINE & MICROPHONES
NOTIȚE
ESCAPADA

ZIDUL

INTERMEZZO

MODULAȚIE

SFÂRŞITUL

MAUVAIX HERBES
ENTLADUNG
LIEBESTOD
ÎNCEPUTUL

CRISTI MIREA

HEDONISM

THE STRANGER

Nu ştia dacă a făcut bine. Raquel a vrut neapărat să ajute acea femeie. I s-a făcut milă de ea văzând-o mergând singură în ploaie pe marginea şoselei. Nu obişnuia să ia autostopişti. De fapt ea nu era un autostopist, nu a cerut să fie luat. Raquel s-a oferit. Întotdeauna trebuia să existe un început.

Andy nu a fost prea încântat de idee, dar loc aveau destul în maşină. Erau doar ei doi. Un moment a

încercat să se transpună în pielea acelei persoane: udă până la piele, singură în plină noapte. Şi lui i-ar fi plăcut să fie luat de cineva.

Mercedes-ul încetini şi rulă calm pe lângă acea persoană până se opri din inerție. Raquel îi deschise uşa din spate şi o pofti să intre.

-Mulțumesc, spuse străina şi se aşeză.

Lui Andy îi era teamă de conversația care avea să urmeze. Una din acele conversații inutile de genul: De unde veniți? Unde mergeți? Ce faceți prin această zonă? Putem să vă lăsăm la o adresă exactă?

Nu avea chef de dialoguri inutile. Era obosit. Nu avea nevoie să îşi încarce memoria cu lucruri inutile. Spre surprinderea lui străina parcă era de aceeaşi părere. Stătea liniştită ascultând muzica simfonică pe care o adora Raquel. Era foarte ocupată si nu avea timp să meargă prea des la operă. În schimb îşi cumpăra orice CD cu muzică clasică. Ploaia se prelingea pe parbrizul uriaş, ştergătoarele silențioase aruncând apa abundentă în lături. Intrară deja în oraş. Becurile stradale semănau cu nişte puncte incandescente în jurul cărora se forma un păienjeniş luminos de nepătruns.

Andy se miră de faptul că Raquel rezistase să nu-i pună nici o întrebare. Dar se înşelase. Tocmai îşi formula în minte un mod de a afla câte ceva despre necunoscuta care stătea în spatele ei. Continua să conducă fiind atentă la oglinda retrovizoare în care erau încadrați ochii necunoscutei. Era prea întuneric pentru ai descoperi trăsăturile, dar avea nişte ochi verzi pătrunzători care te amețeau. Şoseaua era prea plină şi trebuia să se concentreze asupra drumului.

-Unde să vă las?

O privi în oglindă. Acesta se uită la ea încercând să-i răspundă la întrebare. Nu prea ştia ce să-i spună. Nu avea destui bani pentru hotel, dar undeva trebuia să înnopteze. Raquel înțelese situația. O idee nebună îi săgetă mintea. Nici nu se gândi de doua ori ci rosti cuvintele.

-Dacă nu aveți unde dormi, noi avem o cameră goală.

Andy îi aruncă o privire înspăimântătoare. Credea că simte un nod în gât care începea să-l sufoce. Raquel îi ignora privirea şi aştepta răspunsul din spatele ei.

-Nu vreau să stau la nimeni în cale. Vă sunt recunoscătoare pentru faptul că m-ați luat cu maşina. Nu pot pretinde să-mi oferiți şi cazare.

-Nu vă faceți nici o problemă.

Andy simtea cum se pierde în fotoliul comod al maşinii. El nu mai exista? Cele două începură o conversație. Au uitat de el? Nimeni nu-l întreaba dacă e de acord cu propunerea? Dacă e o criminală? Poate e căutată de poliție şi nevastă-sa o invită în casa lor.

-Nu te deranjează, nu-i aşa?

De parcă părerea lui mai conta? Hotărârea era deja luată de ea. Nu mai avea drept la replică. Ar fi părut ridicol să refuze propunerea în acel moment. Maşina se opri în fața unei case destul de mari. Gazonul din față era tuns şi savura ploaia. Încercând să-şi acopere capetele au fugit spre casă. Holul se umplu repede cu o baltă de apă.

Părul ei blond atârna în şuvițe şi se lipea de fața puțin rotundă. Avea nişte buze deosebite. Străina o privi preț de câteva secunde fără ca Andy să observe. Sesiză imediat că soțul avea o problemă cu prezența ei în acel loc. Era ceva normal. Nici nu se aştepta la altceva. Era o reacție pe care o înțelegea. O întâlnise de mai multe ori în acea vară. În turul țării pe jos a avut destule ocazii să vadă soți geloşi. Acesta trebuia să fie al 19-lea.Ținea evidența la toate aceste *întâlniri accidentale* şi a reuşit să-şi doboare propriul record din vara precedentă. Acum avea deja experiență.

Să-ți petreci concediul traversând țara în lung şi-n lat nu era de comparat cu o vacanță în Hawaii, dar era cu mult mai interesantă. A cunoscut atâția oameni... Atâtea poveşti... Îşi întoarse privirea prin încăperea uriaşă, care vroia să fie un fel de *entre* din mijlocul căreia țâşnea o scară interioară spre primul nivel. Totul era alb şi lăsa o impresie pozitivă, dar într-un fel sterilă.

Ştia ce fel de om era Andy. Era un conservator convins. Chiar şi modul în care îşi purta părul: cu o cărare exactă pe partea stângă, dădea dovadă de un fanatic al perfecțiunii. Dar trebuia să recunoască, era un bărbat frumos. Poate chiar acest aer serios îl făcea aşa de atrăgător. Ochii negri şi pătrunzători ascunşi sub nişte gene lungi şi arcuite. Sprâncenele nu prea groase dar cu o linie deosebită. Purta barba în formă de cioc care era presărat cu câteva fire grizonate. Doar barba era atacată de căruntire, părul era aşa de negru încât te puteai oglindi în el.

Raquel căută nişte haine pentru străină şi se îndreptă cu aceasta spre baia de la etaj în timp ce Andy se usca în baia de la parter. Îi arătă baia luxoasă şi se sprijini de tocul uşii în timp ce străina aşeză hainele pe capacul toaletei. Un trup firav presat în haine uzate şi ude. Acest lucru o incita. Cu trupul ei fragil se sprijini de tocul uşii în timp cei îi explică ce unde găseşte. Purta părul până la umeri. Observă câteva şuvițe decolorate de soare precis.

Străina cercetă baia uriaşă şi neagră. Gresia lucea sub ea încât îi era frică să calce pe pentru a nu lăsa vreo amprentă. Îşi desfăcu nasturii de la pantalonii îmbibați cu apă. Se dezbrăcă. Se plimbă în pielea goală prin baia uriaşă până ce ajunse la duş. Cabina duşului era extraordinar de curată. Se mira de faptul că au oprit

pentru a o lua. Pentru stilul lor de viață era un gest foarte rar întâlnit. Apoi invitația. Aceasta a venit pe neașteptate. Era oricum o diversificare în colecția sa de până acum. Nu o deranja deloc acest lux.

Chiar şi rozeta duşului era o operă de artă, terminându-se în ciocul unei lebede. Apa fierbinte țâşnea şi îi învălui tot corpul. Se sprijini de peretele de sticlă al cabinei şi lăsă ca apa să-i circule pe cele mai ciudate cute ale corpului. Era bine să te afli într-un loc care să nu semene cu un motel.

În bucătărie mâncarea era aproape gata. Andy făcu un duş în baia de la parter şi îşi luase nişte haine uscate. Raquel apăru într-o rochie de seară prea sexy pentru o cină cu o necunoscută. Lui Andy nu-i plăcea deloc ceea ce vedea. De ce se comporta nevasta sa aşa copilăreşte?

-Nu ştiu dacă a fost o idee bună sa o inviți la noi.

-Unde vroiai să o las în ploaia asta torențială? Să o debarchez în fața unui motel prăpădit fără apă caldă şi fără haine de schimb? Până dimineața hainele vor fi spălate de maşină şi uscate în uscător şi poate pleca mai departe.

-Dacă nu ne va ucide până atunci.

-Chiar crezi că vrea să ne facă vreun rău?

-Niciodată nu ştii ce e în mintea altcuiva.

-Ai dreptate. Se pare că nu mai ai încredere în instinctele mele.

-Poate te înşeli şi tu odată.

-Până acum nu m-am înşelat niciodată. Nu cred că ea va face excepție.

-Nu pot avea încredere într-o persoană străină.

-Nu pot înțelege cum te descurci cu elevii la clasă. Cum poți să le predai ceva daca nu poți avea încredere în ei?

-În ei am încredere.

-Nici pe ei nu i-ai cunoscut. Şi ei pot fi violenți. Ştiu eu care-i problema. Eşti gelos.

Învârti cu lingura de lemn prin oala cu sos. Ezită câteva secunde înainte să dea un răspuns. De fapt nici el nu ştia dacă era gelos sau ce l-a apucat să condamne o persoană necunoscută. Poate vedea în ea un concurent. Poate chiar era. Nu putea să se mai gândească la acest scenariu. Era o seară în care vroia doar să se culce. Acum trebuie să se gândească dacă este gelos sau nu. Un instinct primar. Un răspuns scurt. O minciună.

-Nu sunt gelos.

Raquel înțelse totul. În alte împrejurări ar fi fost furioasă, dar acum totul părea aşa de inocent. O incita ideea că în spatele fațadei de mascul feroce şi a gândirii rigide se ascundea o inimă adolescentină. Se simțea excelent. Importantă. Poate avea nevoie de aşa ceva.

Se auziră câțiva paşi pe scările interminabile. Se pregătea să aşeze tacâmurile în momentul în care străina intră pe uşă. Bucătăria era şi ea la aceeaşi scară ca restul încăperilor. Inoxul predomina şi îi dădea un aer robust încăperii. Privirea i se întâlni cu cea a lui Andy. Observă teama care puse stăpânire asupra lui.

Nu era sigură dacă va face la fel ca şi la ceilalți. Această pereche părea într-un fel simpatică. Nu era sigură dacă vroia să schimbe ceva. Poate nu va acționa. Poate va lăsa lucrurile să rămână aşa cum sunt, dar nu garanta pentru nimic. Dacă se va putea controla totul va fi bine, dar dacă îşi va pierde controlul…

-Pot să vă ajut cu ceva? se oferi străina.

-Nu este nevoie. Luați loc pe scaun.

Raquel fu surprinsă de ospitalitatea spontană a soțului ei. Ştia că totul era doar o fațadă. Ştia că nu ar fi acceptat ca acea femeie să se atingă de ceva în bucătărie. Putea să distrugă un nimic la care el însă ținea foarte mult.

Au luat cina în sufragerie. Raquel aprinse câteva lumânări pe care le puse în mijlocul mesei. Andy o privea disperat. Nu ştia cum să o oprească. Depăşea măsura. Simțea cum îi scapă printre degete. Au început să savureze vinul rosu de calitate exceptională. Mâncare a fost repede devorată.

S-a înfiripat o discuție plăcută, spre surprinderea lui Andy. Chiar erau domenii pe care puteau face schimb de păreri. Observă că acea femeie nu era chiar aşa proastă. Poate totul era doar o deghizare. Poate doar făcea pe borfaşul. Cu părul pieptănat peste cap nici nu mai părea chiar aşa de dezordonată. Cele două perechi de cerecei pe care-i purta în urechi îi considera penali. Nu înțelegea de ce lumea trebuie să se maimuțărească în aşa hal. La ce îi foloseau acele verigi metalice care îi străpungeau lobii urechilor?

Dupa câteva pahare de vin atmosfera era încinsă şi discuția devenea tot mai hazlie în ciuda temelor tratate care nu erau deloc comice. De două ore discutau şi tot nu au aflat nimic despre acea femeie pe care nu o puteau caracteriza doar drept ciudată, interesantă şi incitantă în acelaşi timp.

-Ce s-ar fi întâmplat dacă nu s-ar fi descoperit curentul electric? Vă dați seama la câte lucruri ar trebui să renunțăm? Nu cred că am mai putea trăi fără curent electric. Am devenit dependenți de el. Poate nu e bine. Am uitat de unde am venit. Ne-am îndepărtat tot mai mult de natură. Nici dacă facem excursii prin pădure nu ne despărțim de micile accesorii precum lanternă, radioul sau telefonul mobil.

Seara se încheie. Andy îi arătă camera în care va dormi. Se afla la parter nu departe de bucătărie. Încăperea era mult prea mare pentru a fi păstrată doar pentru musafiri. I-a spus că dormitorul lor se afla la etaj, în caz ca avea nevoie de ceva, cu toate că nu îşi dorea să apară *probleme.*

Era destul de târziu când Raquel începu să-l sărute pe Andy. Era prea excitată pentru a sta liniştită. Ştia că a fost o zi lungă, dar se simțea prea bine pentru a renunța. Trebuia să se culce cu el. Vroia să-l simtă.

Îi sărută buzele cărnoase ascunse în barba sârmoasă. Îl trezi. Observă că ezită pentru un moment. Precis încerca să calculeze ziua în care se aflau să verifice dacă trebuiau să facă sex sau nu. Vinul îşi făcu efectul şi mintea îi fugea prea încet. Renunță. Amețeala alcoolului îl încălzi şi era de acord cu dorința ei.

Îl privi cum stătea pe spate. Vroia să se ridice, dar ea îi atinse buzele cu degetul şi îl împinse înapoi între perne. Îşi dădu jos cămaşa de noapte şi se puse peste el. Îşi prinse unul dintre sâni cu mâna şi îl apropie de barba fibroasă. Sfârcurile i s-au întărit în câteva secunde. Îl învârti prin barba deasă atingându-i din când în când buza umedă. O privea cu ochi mari şi doritori.

Îi simti penisul tare cum îi atingea spatele. Începu să zâmbească. Îi privi fața frumoasă şi dorea să-l devoreze. Pielea sa de culoare oliv strălucea în lumina pală a ledului instalat în mijlocul tavanului. Andy era de origine italiană. Toate fugeau după el în timpul studiilor, dar Raquel a pus mâna pe el.

Cu degetele întinse îi masă pieptul păros şi muşchiulos. Îi sărută nasul, pleoapele care ascundeau acei ochi deosebit de negri. Era destul să-l privească şi se excita, dar când îi simți pălmile uriaşe cum se plimbau pe întreg copul, totul era mult mai palpabil. Îi masă sânii generoşi şi umflați. Simțea cum îi alunecau printre degete. Raquel îşi lăsă capul tot mai pe spate. Îi sărută gâtul. Barba îi gâdila pielea catifelată .

Îşi strecură degetele în părul său moale scoțându-i la iveală fața. Trase la o parte pătura până ce se aflau singuri în mijlocul patului uriaş. Se întoarse cu spatele spre fața lui şi incerca să-i tragă jos pantalonii de pijama. O prinse de mijlioc şi incepu să-i sărute buzele umede care ieşeau la iveală între picioarele ei.

Scoase câteva țipete scurte şi ascuțite. Continua să respire cu violență spre interiorul lui Raquel. Vârful limbii îi atinse puțin acele buzele. Începu să urle. Limba se strecura încet înăuntru iar ea începu să se zbată. Vroia să se elibereze din mainile sale puternice dar nu reuşea. O ține prea strâns şi o apropia tot mai mult de buzele lui. O săruta.

Se eliberă din plăcerea care începea să o înebunească şi se aruncă cu burta pe patul moale. Andy se ridică şi se aşeză cu burta peste spatele ei. O gâdilă cu părul de pe piept. Tremura sub el. Îi sărută gâtul şi coborî pe şira spinării. Ea parcă inota pe uscat. Coborî între picioare. Îşi depărtă instinctiv picioarele. Se urcă pe ea şi o străpunse. Se zbătea cu burta pe patul moale. Degetele îi masau sânii care se deformau sub ea. Buzele îi sărutau spatele ud de transpirație.

Străina se trezi la auzul sunetelor stridente. Părăsi patul în pielea goală şi urcă încet treptele. Marmura rece se lipea de pielea caldă a tălpilor. Mai auzi sunetul ploii pe sticla gemurilor. În întuneric totul părea mai maestuos. Sunetele erau tot mai clare. Se apropie de uşa de la care presupunea că veneau. Ştia ce făceau. Deschise încet uşa şi îi privea zbătându-se ca nişte peşti pe uscat. El stătea peste ea şi se mişca într-un ritm violent.

Se aflau într-o situație nefavorabilă. Putea să facă ce vroia în acel moment. Putea coborî după pistol şi să-i împuşte. Un glonte ar fi fost îndeajuns. Dar nu. Poate mai târziu.

Îi privea corpul atlet cum se unduia pe liniile ei fragile. O excitau. Ei nici că o observau. Se apropie încet şi se aşeză pe pat lângă ei. Îi privea. Urmarea stropul de sudoare care cobora pe spinarea lui Raquel îndreptându-se spre fund. Nimeni nu îi observă prezența.

Andy îşi continuă actul. Raquel o observă pe străină şi se excită şi mai tare. Săruturile păreau şi mai intensive. Respirația şi mai rapidă. Țipetele şi mai ascuțite. Andy gemu de câteva ori încercând să nu facă prea mult zgomot.

Ejaculă.

Se coborî de pe ea şi se întinse. Străina cercetă corpul despoit şi ud de transpiratie al femeii care se unduia pe cearceaful mototolit. Raquel era în aşteptare. Andy se odihnea cu pleoapele închise. Îşi îndreptă din nou privirea spre femeia care îşi desfăcu picioarele, parcă obligându-o să o dorească. Se apropie de ea şi îi atinse genunchiul. Raquel închise ochii şi se lăsă gustată de buzele care păreau să se mişte doar pentru ea. De parcă nu ar fi avut o altă funcție. Simți respirația caldă atingându-i mijlocul. Limba jucându-se cu crestătura lipsită de păr.

Sunetele pe care le scotea erau tot mai intense iar Andy deschise ochii. Surprins sau şocat, nici el nu ştia. Le vedea şi se excită. I se părea ciudat să vadă o altă femeie satisfăcându-i soția. Cum îi săruta centrul plăcerii. Trebuia să li se alăture. Dar nu încă. Începu să-şi mângâie trupul privindu-i. Savura plăcerea pe care o emanau. Se ridică şi începu să-i sărute sânii, gâtul şi buzele.

Apoi degetele i se apropiau tot mai mult de locul unde trupurile lor înfierbântate se atingeau. Se urcă peste ea

şi începu să se mişte ritmic. Străina se lăsă străpunsă. Continua să o sărute pe Raquel care se lăsa sedusă. Simți greutatea lui Andy lăsându-se tot mai tare pe ea si intrând tot mai adânc.

Nu mai era mult până la crăparea zorilor. Străina reveni în camera de oaspeți. Aprinse veioza de la pat şi cotrobăi prin geantă. Găsi pistolul. Îi controlă încărcătorul care era plin. Îi trase siguranța, arma fiind gata pentru a lansa câteva gloanțe. O întinse în față în poziție de tragere. O aduse înapoi şi puse siguranța. Zâmbi.

Scoase un carnețel din geantă şi îşi notă numele noilor soți în continuarea listei celor 18. Soții Beluci erau perechea numărul 19. Începu să facă în dreptul lor o scurtă caracterizare. Îşi scoase un caiet mare în care erau construite diferite tabele. În fiecare rubrică era trecută o fază a modului ei de a acționa şi a reacției perechilor. Completă spațiile goale cu evoluția perechii 19. Nici nu se aştepta ca totul să iasă aşa de bine.Nu încheiase ca la ceilalți, dar şi aşa era bine. Poate îi va mai vizita. Odată.

Andy fu primul care se trezi la alarma ceasului. Privi speriat în jur. Încercă să îşi dea seama din ce cauză suna ceasul. În acel moment îl străpunse imaginea mai multor trupuri sărutându-se. Era şi o altă femeie în joc, şi Raquel. Precis totul era doar un vis. Astfel de lucruri nu se întâmplă în viața sa foarte bine organizată. Visase totul. Raquel se mai învârtea prin patul uriaş. Andy intră în baie şi se privi în oglindă. Descoperi o muşcătură pe piept. O atinse cu degetele. O privi mai de apropape. Mai erau vizibile urmele lăsate de dinți. O avalanşă de *flash-back*-uri îi străbătură mintea.

Necunoscuta!

Coborî furios treptele punându-şi un prosop în jurul brâului. Se năpusti asupra uşii după care trebuia să se afle acea femeie care i-a sedus. Deschise larg uşa. Dispăruse. Camera parcă era neatinsă. Poate totul a fost totuşi un vis. Se plimbă puțin prin cameră. Îşi zâmbi în sine. A fost doar un vis.

Se apropie de patul pe care cuvertura era întinsă până la refuz pentru a nu crea nici o cută inutilă. Observă o coală de hârtie pe mijlocul patului. O ridică. O citi:

Mulțumesc!

Deci totul s-a întâmplat aievea. Nu a fost nici un vis. Furia începu să se atenueze drastic şi să fie înlocuită de o fericire interioară. Începu să zâmbească.

Nu-i cunoştea numele. Nici nu vroia să-l afle.

UMBRE

Furgoneta se opri pe marginea şoselei. Pe partea laterală era lipită o folie cu inscripția KTV. Doi bărbați au ieşit din ea. Se îndreptatră spre uşa laterală pe care unul dintre ei o trase la o parte. Intră înăuntru şi luă aparatul de filmat şi câteva casete goale. Îşi căută şi o sursă de lumină adițională, deoarece se întunecase. Scoase acumulatorii aparatului de filmat de la încărcat, îi fixă în aparat.

-Putem începe.

O luară pe câteva străzi căutând o persoană. Nu ştiau cum trebuia să arate. Trebuia să aibă ceva interesant, care să fie plăcut în fața aparatului de filmat. Să placă publicului. Să nu fie un supermodel, deoarece puțini s-ar putea identifica cu o astfel de persoană. Trebuia să fie o persoană ca tine şi ca mine. Nimic deosebit. Şi mai era ceva: trebuia să aibă ceva de povestit. Dar cine nu are?

S-au plimbat aproape o oră prin inima New Orleans-ului şi tot nu au găsit ceea ce căutau. Au luat scurte interviuri de la câțiva tineri. Erau siguri că nu vor mai găsi persoana cu pricina. S-au hoatărât să abandoneze. Nu fiecare zi era productivă. Munca de ziarist era cu mult mai stresantă decât şi-ar fi închipuit vreodată. Cand era încă un mic redactor de texte pentru emisiunea *Ştiri locale* totul era încă simplu. Trebuia să cuprindă în câteva cuvinte miezul materialelor culese de alții.

Dar a vrut mai mult. În acel moment nu l-a interesat ce îl astepta. Ştia că nu vroia să îmbătrânească pe postul de redactor. Ştia că putea face mai mult. Avea idei şi vroia să le valorifice. Se înțelegea destul de bine cu prezentatoarea ştirilor si a rugat-o să îi pună o vorbă bună la director. Nu a amintit nimic despre mica romanță care se presupunea între prezentatoare şi şef, cu toate că zvonul nu era o noutate. Cynthia ştia că lumea vorbea şi într-un fel s-a simțit şantajată când Dick a venit cu propunerea sa, dar i-a promis că îl va

ajuta.

A primit o audiență. I-a prezentat şefului ideile sale. A lăsat o impresie bună se pare, din moment ce emisiune pe care o propusese avea să intre în grila de toamnă a postului KTV. Avea aproape o săptămână la dispoziție pentru a înregistra materialul necesar. În teorie totul părea floare la ureche. O săptămână părea o veşnicie. Dar după prima seară în care îşi căuta candidați şi-a dat seama că nu a luat în calcul riscul de a nu găsi persoana perfectă.

O emisiune cu titlul *Viața în direct* promitea multe şi era sigur că va fi la înălțimea promisiunilor. Tocmai faptul că era o emisiune pentru, cu şi despre tineret, despre viața, visele, proiectele, concepțiile lor. Slavă Domnului că erau destui tineri. Totul părea foarte simplu. Dar acum realiză ca munca de culegere a datelor era cu mult mai dificilă decât şi-a închipuit vreodată.

De la colț şi-au văzut furgoneta parcată în fața unei clădiri. Strada nu era prea populată la acea oră. Nu era întuneric dar lumea se pare că s-a retras. Aveau să vină a doua zi pentru a continua căutarea. Au deschis uşa furgonetei şi au început să aşeze echipamentul la locul său. Tocmai a trântit uşa laterală când a zărit-o. Părea, nu ştiu cum... interesantă. Avea fața perfectă pentru interviu. Ea trebuia să fie prima candidată. Era sigur de acest lucru. Pe ea o vroia. Se desprinse de maşină şi o luă în urma ei. Aceasta se opri speriată. Rapid se întoarse spre el cu un spray lacrimogen în mână.

-Dacă vă apropiați apăs pe buton.

-Vă rog, nu. Vocea lui Dick era înspăimântată. Îşi ridică brațele deasupra capului pentru ai demonstra că e neînarmat. Uitați... nu sunt înarmat. Nu vreau să vă fac nimic.

-Atunci de ce mă urmăriți? Continua să țină tubul miniatural în direcția lui.

-Sunt Dick Fowler, de la KTV şi aş dori să vă iau un interviu.

-Ce mă face să vă cred?

Dick era iritat de flaconul metalic care era îndreptat spre fața sa dar ştia că ea era cea pe care o căuta. Impulsivă. Tânără. Cu picioarele pe pământ. Trebuia să o convingă.

-Uitați inscripția de pe furgonetă.

-Fiecare poate lipi inscripția pe o furgonetă. Poate tu şi amicul tău vreți să mă băgați înauntru şi să vă distrați puțin.

-Îți pot arăta legitimația.

Ezită puțin. Dick îşi căută legitimația. O întinse. Tânăra îi smulse din mână bucata de plastic fără a lăsa jos flaconul metalic. Citi repede şi apoi o înapoie.

-Să zicem că este autentică. Ce doriți de la mine?

-Ce-ar fi să nu mă mai amenințați cu sprayul?

Fără să se scuze introduse flaconul înapoi în poşetă.

-Cred că ați auzit de KTV. Ea îngădui. Vrem să lansăm o nouă emisiune.

-Cum se va numi?

Curioasă.

-Viața în direct.

-Interesant.

-Vrem să luăm interviuri de la tineri în locuri care le sunt familiare şi să discutăm despre ei în general. Este o emisiune pentru tineri, dar nu numai. Încercăm să le prezentăm opiniile, ideile, dorințele, suferințele. În aşa fel încat să fie înțeleşi de către cei care pretind că nu pricep ce se întamplă cu tineretul de azi.

-Şi ce trebuie să fac?

-Stați pe aici?

Doyle căută câteva benzi neînregistrate. Verifică acumulatoarele, luă sursa de lumină adițională şi un stativ pentru aceasta. Cu tot echipamentul pregătit cei trei s-au îndepărtat la două blocuri depărtare unde au intrat într-o clădire veche. Urcară cele patru etaje. Doyle era terminat din cauza greutății pe care o purta pe umeri şi în brațe. Dick, starul emisiunii, bineînțeles că nu se chinuia să îl ajute. Câțiva şobolani se strecurară pe scările înguste. Lumina lipsea cu desăvârşire. Doar un singur bec, la intrare, îi atenționa că au ajuns la capătul scărilor.

Tânăra lovi cu piciorul uşa metalică, aceasta deschizându-se larg în noapte. Păşi peste un prag puțin cam înalt şi atinse pietrişul de pe acoperiş. Noaptea încerca să-i înghită. Au ajuns şi bărbații în acel loc straniu. Priveau în jur. Cerul nu era întunecat în întregime. La apus se mai observau câțiva nori vineți. Era un loc perfect pentru un interviu. Tânăra se îndreptă spre o margine mai înaltă a blocului şi se aşeză cu fundul pe betonul rece. Doyle amplasă sursa de lumină. Aprinse becul care îi lumina fața. Îşi aşeză camera de luat vederi într-o poziție avantajoasă şi îl anunță pe Dick:

-Putem începe.

Dick îşi netezi sprâncenele, îşi trecu palma prin păr, pentru al aranja. Vântul nu sufla prea tare dar destul pentru al deranja. Se aşeză pe bordură la o distanță de doi metri. Doyle o prinse în prim-plan. Îi făcu

semn şi porni înregistrarea. Un punct roşu luminos străpunse întunericul din jurul aparatului de filmat. Dick cerceta cu privirea dacă tânăra era în regulă, dacă microfonul era în poziția sa lângă gulerul cămăşii şi începu.

-Ne spui cum te cheamă?

-Claire Michaels.

-Câți ani ai?

-21.

-Mergi la şcoală?

-Studiez psihologia şi lucrez. Nu vreau să trăiesc pe spinarea părinților mei.

-Interesant.

-Nu există nimic interesant în ceea ce spun. Este crudul adevăr. Poate ți se pare ciudat că o femeie este în stare să se întrețină. Imaginează-ți că aş putea supraviețui şi fără bărbați care se cred buricul pământului.

O luptătoare pentru drepturile femeilor, îşi spuse Dick. Era puțin iritant acest lucru, dar bun pentru reportaj.

-De ce îşi place acest loc?

-Nu ştiu. Există momente în viață în care ai nevoie să te desprinzi de lume, de tot ce te înconjoară. Atunci mă urc pe acoperiş şi privesc oraşul scăldat în lumini. Aud undeva în depărtare vuietul maşinilor şi sirenelor. Depărtarea lor mă face să mă simt sigură, departe de rău.

-Dacă nu vezi răul, crezi că nu există?

-Există. Poate am nevoie de această depărtare pentru a-mi crea puțină speranță, pentru a observa că lumea nu e chiar aşa de rea. Că există şi bunătate.

-Ai speranță în viitor?

-Nu cred că îmi pot permite acest lux. Tot ce am obținut a fost prin muncă grea fără de care în acele perioade fără speranță nu aş fi rezistat. Dar acum totul s-a schimbat. Acum ştiu că poate să mi se întâmple ceva care să-mi dea peste cap toate planurile şi atunci speranța nu-şi mai are locul.

-Ai avut parte de aşa o experiență?

-Poate da.

-Nu eşti sigură?

-Nu ştiu dacă pot să vorbesc despre acest lucru. De multe ori mă minunez că trăiesc. Că mai pot exista. Nu-mi vine să cred că respir şi că mă hrănesc. Totul pare aşa de ciudat. Câteodată cred că nimic nu mă poate atinge şi exact în acel moment de siguranță totul se destramă.

Se opri pentru câteva secunde. Îşi trecu palma peste părul prins în coadă. Îşi aşeză câteva şuvițe care s-au desprins de coadă. Avea părul vopsit într-un roşu încins, dar îi crescuse deja şi se observa rădăcina castanie. Părea vecina drăguță cu care poți să discuți la o ceaşcă cu cafea. Poate chiar era acea fată. Dick observă că în această direcție nu va obține nimic interesant. Încerca altceva.

-Ce părere ai despre politicienii noştri?

-Parcă nu ai fi normal. Toti bărbații au înnebunit cu politica asta. Nu mai au alte teme interesante de discutat decât despre platforma program a lui X şi Y. Doar maşini, femei şi politică aveți în cap. De ce nu vă gândiți la pădurea care este defrişată şi în momentul în care noi conversăm. Nu vă interesează animalele pe cale de dispariție, atâta vreme cât vă primiți berea şi vă holbați la un meci de fotbal.

-OK.

Poate totuşi nu a fost o idee bună sa o intervieveze. Cine avea să ştie că nu era ceea ce părea. Şi totuşi era ceva care îi spunea că mai avea destule de spus.

-Conduci o maşină?

Fața lui Claire căzu şi părea de nerecunoscut. Îşi întoarse privirea spre oraş. Nu mai avea chef să vadă mutra lui Dick. Dupa câteva secunde de tăcere, momente în care Dick si Doyle şi-au schimbat câteva priviri de nedumerire, îşi întoarse privirea spre Dick. Dar parcă nu îl privea. Vedea dincolo de el. Parcă era din sticlă.

-Am avut odata o maşină. Nu cred că mă voi mai urca vreodata intr-una.

Asta era. Ştia Dick. Nu se înşelase.

-Cred că nu au trecut mai mult de doi ani. Acum ar fi împlinit cinci ani. Dar nu am vrut.

Începu să plângă. Îşi şterse lacrimile cu mâneca de la cămaşă.

-A sărit pur şi simplu în fața mea. Nu am reuşit să fac nimic. Degeaba am apăsat pe frână. Era prea aprope pentru ca să-l evit. Nici nu l-am observat. Stătea pe marginea şoselei şi se juca cu bluza mamei care povestea cu cineva. Deodată s-a desprins de ea şi fără să ştie ce face a sărit în fața mea. L-am lovit. A murit pe loc.

Dick încremeni. Nu se aştepta la aşa ceva. Nu ştia cum să reacționeze. Ştia că nu avea voie să intervină. Claire se afla într-o stare aparte, aproape de transă în care nu avea voie să fie întreruptă.

-Am sărit afară din maşină şi m-am repezit la copil. Până ce am ajuns acesta stătea deja în brațele mamei. Am auzit doar țipete prin jur. Totul parcă se întâmpla cu încetinitorul. Mama băiatului urla şi mă privea

disperată. Copilaşul era plin de sânge. Sânge peste tot. Pe maşină, pe şosea, pe bluza femeii. O priveam cum stătea aruncată pe beton şi îşi strângea copilul neînsufleţit la corpul ei tremurând.

-Ce ai simţit în acel moment?

-Ce am simţit?... Nu am simţit nimic, doar panică. Nu ştiam ce să fac ca să scap fără închisoare. Am devenit o egoistă. Nu mă mai interesa nimic, doar să-mi salvez pielea. Nici nu am prea avut timp să judec deoarece ambulanţa ajunse la locul accidentului. Am urmat salvarea. Nu au vrut să mă lase să intru în spital. Un poliţist a venit să-mi ia declaraţia. Am văzut mama copilului. Aceasta s-a repezit la mine şi a început să mă lovească. Urla. Eram speriată rău. Nu ştiam cum trebuie să reacţionez. Mi-am dat seama că nimic nu ar fi schimbat situaţia. I-am ucis copilul. Sunt o ucigaşă.

Dick realiză că interviul o lua într-o direcţie prea sumbră. Nu avea de gând să îşi transforme emisiunea într-una despre vieţi distruse. Trebuia să intervină.

-Ai un prieten?

Părea stupidă intrebarea, dar a schimbat subiectul.

-Dacă am un prieten? Asta te interesează? Ce dracu de emisiune este asta. Trebuia să-mi dau seama că nu sunteţi serioşi. Ştiu ce urmăriţi voi. Vreţi să faceţi o emisiune cu lucruri pozitive, să decurgă totul după un anumit tipar. Nu vă interesează adevărul. Adevărul ar fi mult prea tulburător pentru această generaţie care vrea să fie viitorul. Nu puteţi arăta ceva despre o criminală. Ar influenţa greşit pe cei care urmăresc emisiunea. Pe voi vă doare undeva care este adevărul atâta vreme cât vă primiţi povestioarele inocente. Nu vreţi să aflaţi adevărul. Aţi prefera să spun că tot accidentul a fost o pură născocească. Dar nu a fost. Voi vreţi să prezentaţi viaţa ca pe o piesă de teatru perfect înscenată. Dar nu vă interesează ce se întâmplă după ce cade cortina. Nu vă interesează probele, ci doar spectacolul final, cu actori bine pregătiţi şi cu câţiva *sufleuri* care au grijă să nu omiţi un paragraf. Viaţa nu-i aşa. E mult mai crudă.

Se apropie de camera de luat vederi.

-Să nu îndrăzneşti să închizi aparatul. Vreau să mă filmezi. Să vii aprope de mine să-mi vezi faţa. Aşa trebuie să arate o faţă la 21 de ani? Cu atâtea riduri şi cearcăne? Nu ţi se pare că ceva nu este în regulă? Nu vezi suferinţa? Pe voi nu vă interesează ceea ce gândesc cu adevărat oamenii. La voi totul este aşa de matematic, lipsit de viaţă. Totul este doar un calcul statistic. Atâtea accidente în anul tocmai încheiat şi atâţia bolnavi de SIDA în ultimii zece ani. Sunt doar cifre, fără viaţă, fără nici o valoare. De ce nu faceţi o statistică a sulfetelor zdruncinate? Credeţi că dacă faceţi câteva grafice totul se va rezolva. Atâta vreme cât nu asculataţi ceea ce au de spus oamenii nu se va schimba nimic. Vreau doar puţină întelegere. Numai eu ştiu cum e să te trezeşti în fiecare zi cu ideea că ai ucis o persoană neajutorată. Chiar şi daca nu ai a fost de vină, acel omuleţ a murit. A murit din cauza ta, şi nu e destul că el a suferit, dar a rămas în urma lui o familie care suferă şi în ziua de azi. Maşina mea a distrus viaţa mai multor persoane şi nu cred că pot trăi liniştită. Imaginea mamei care îşi strânge copilul sângerand la piept îmi este întipărită în creier şi nu mă părăseşte. Adorm cu acea imagine şi mă trezesc cu ea. Presiunea pe care o simt este enormă. Cu toate că prin cercetarea de către politie s-a ajuns la concluzia că nu eu sunt vinovată ştiu că în ochii părinţilor eu sunt ucigaşa copilui pe care l-au iubit mai mult decât orice în viaţa lor.

De multe ori îmi vine să urlu până ce nu mai am glas. Să mă descarc de tot răul pe care îl port în mine. Nu mai suport ideea că am ucis pe cineva. Nu mai pot să mă apropii de o maşină. Nu mai pot sta în ea sau să o conduc. Prefer să merg pe jos prin tot oraşul decât să folosesc vreun mijloc de transport. Şi degeaba. Acum nu mai are rost să fiu precaută. Este prea târziu. Acea persoană nu mai poate fi înviată. Am distrus un vis. Lucrul cel mai important în viaţă. Am distrus speranţa acelor oameni în viitor. Cum mai pot avea încredere în ziua de mâine dacă se întâmplă aşa ceva, pur şi simplu, fără nici un preaviz. O moarte stupidă. Să vezi cum îţi moare odrasla şi să nu poţi face nimic pentru a o ajuta.

De atâtea ori m-am întrebat de ce? De ce trebuia să se întample acest lucru. Pentru mulţi eu sunt doar o altă persoană care a provocat un accident, dar nimeni nu vrea să afle ceea ce simt. Toţi cred că pentru mine viaţa continuă fără nici o urmare. Viaţa mea nu mai poate fi la fel. S-a întâmplat un lucru goraznic. Am distrus ceva foarte de preţ, ceva ce nu poate fi înlocuit.

Nu ştiu dacă voi putea scăpa de coşmarele care mă rod în fiecare noapte. În fiecare noapte retrăiesc scena accidentului şi durerea creşte în mine. Aşa sunt eu. Tineretul lipsit de probleme care fuge de răspundere. Asta sunt eu. Omul pe care nu-l intersează nimic, doar distracţia. Cum pot oamenii să vadă doar faţada? De ce se lasă influenţaţi de haine, cercei sau alte accesorii? Avem nevoie de aceste lucruri adiţionale deoarece dacă nu ar exista ele nimeni nu ne-ar băga în seamă. Nu ne-ar asculta ideile, părerile. Trebuie să facem ceva deosebit pentru a ieşi în evidenţă. Majoriotatea nici nu încearca să ne cunoască. Suntem doar rebutul societăţii.

Nu mai scoase nici un cuvânt. Se citea disprețul pe faţa ei. Se aşezase cu câtva timp în urmă pe balustrada din beton. Privea spre oraşul iluminat, spre portul plin de vase. Încerca să uite, dar nu reuşea. Dick şi-a dat seama că interviul nu a fost ceea ce şi-a dorit. În ultima parte realiză că nu avea rost să intervină deoarece înrăutăţea situaţia. Trebuia să o lase să se descarce. În multe chestii îi dădea dreptate. Materialul înregistrat îi depăşea aşteptările. A luat o întorsătură ciudată, la care nu s-a aşteptat. Poate era cel mai bun

lucru care i s-a putut întâmpla. După ce şi-au adunat sculele se pregăteau de plecare, îi spuse lui Doyle să pornească înainte. Se apropie de Claire. Îi pune mâna pe umăr. Nu spuse nimic. Coborî din bloc. Intră în maşină şi deodată o senzație stranie îl învălui. Faptele istorisite de acea fată l-au tulburat.

A simțit o schimbare. Privea lucrurile prin altă prismă. Până acum totul părea insuportabil de normal. Se credea invincibil. În acea seară a observat că nimeni nu este privat de astfel de evenimente. I se poate întâmpla chiar şi lui. Cum va reaționa el? Cum va reuşi să depăşească acest moment? Va reuşi?

GREŞEALA

Încăperea era la fel de goală ca la părărsirea ei în acea dimineață. Îşi trânti lucrurile pe un scaun şi se aporpie de frigiderul pe jumătate gol. Se simțea puțin obosită. Nu vroia să facă nimic în acea seară. Poate îşi va lăsa apa în cadă şi va savura uleiurile parfumate care îi vor relaxa trupul. Avea aproape 50 de ani, cu toate că nu-i plăcea să recunoască acest lucru. La vârsta ei lumea se aştepta să nu mai facă atâtea lucruri. Dar nu putea să stea toată ziua acasă şi să aştepte. Ce să aştepte? Să moară?

De la divorț au trecut mai mulți ani şi copii îşi duceau propria viață. Trebuia să aibe o preocupare. Un animal nu-şi permitea la orarul ei neregulat. Auzi țârâitul telefonului. Ridică receptorul fără fir şi se aşeză în fotoliul confortabil.

-Da?

-Amanda?

-Da.

-Mă bucur că în sfârşit eşti acasă, spuse vocea de bărbat.

-Tocmai am ajuns.

-Ştii de ce te-am sunat?

-Nu.

-Am nevoie de ajutorul tău.

-Referitor la ce?

-Nu cred că ai uitat de cheful de sâmbătă.

-Chef?

-Nu fă pe şmechera. Era plănuit de mai mult timp.

Amanda înțelese.

-Nu am uitat.

-Bine. Trebuie să iasă perfect şi mă bazez că mă vei ajuta.

-Dacă pot.

-Eşti răcită?

-De ce?

-Nu ştiu, dar vocea ta pare puțin schimbată.

-Poate chiar e schimbată.

Se făcu linişte la celălalt capăt al firului.

-Alo, spuse Amanda.

-Amanda?

-Da.

-Eşti sigură.

-De ce n-aş fi?

-Nu eşti Amanda.

-Poate nu Amanda pe care o cauți tu.

-Poate.

Linişte.

-Pot să te întreb ceva, spuse vocea prea tânără pentru a aparține unui bărbat.

-Dacă nu sunt obligată să răspund?

-De ce nu mi-ai închis telefonul în față?

-Pentru că e bine să-ți ascult vocea la telefon.

-Chiar aşa?

-Precis ți se pare ciudat, dar nu prea sunt pre des sunată, de cele mai multe ori este vorba despre o greaşală.

-Şi?

-Nimeni nu vrea să vorbească cu mine când află că au format greşit numărul. Toți se scuză şi apoi mă lasă singură.

-Nimeni nu te sună?

-Nu. Am trecut de vârsta la care toată ziua țârâie telefoanele.

-Câți ani ai?

-Destui.

-Eşti singură?

-Câteodată cred că sunt cea mai singură persoană de pe planetă, dar tu nu ştii cum e să simți acest lucru.

-Ai dreptate. Nu ai prieteni?

-Ce fel de prieteni?

-Care să te viziteze, să te scoată în oraş.

-Prietenii mei au familiile lor. Nu se ocupă de mine. Nici nu trebuie. Nu cred că-şi dau seama de ceea ce fac.

-Nu sunt prieteni adevărați.

-Poate ai dreptate, dar sunt singurii pe care-i am.

-Scapăte de ei.

-Şi ce să fac apoi? Să mă autocompătimesc până la moarte.

-Prietenii mei nu mi-ar face una ca asta.

-Cu ei vei petrece?

-Da. Era vorba să mergem la o discotecă unde o colegă de şcoală îşi va sărbători ziua de naştere, dar acolo nu se va fi alcool. Un coleg de clasă are casa fără părinți peste week-end şi se lasă cu un chef.

-Ce faceți deobicei la un chef?

-Nu ştii ce se întâmplă la un chef?

-Şi fiul meu făcea aşa ceva când nu eram acasă, aşa că habar n-am despre ce este vorba. Acum e un mare reporter la KTV şi nu mai are timp de mine.

-Eşti aşa de bătrână?

-Aşa se vorbeşte cu o femeie?

-Scuze, dar eşti cam în urmă cu ştirile.

-În ce sens?

-De ce nu te distrezi?

-Adică?

-Du-te la petreceri oficiale la care nu eşti invitată.

-Nu pot face aşa ceva.

-Pentru că eşti o laşă.

-Nu sunt o laşă.

-Nu-mi spune mie că nu eşti o laşă. Eu miros aşa ceva de la o poştă. Ți-e teamă să accepți că poți să te distrezi.

-Am uitat cum e acest lucru.

-Cum se poate?

-Dacă ai un soț, copii de care trebuie să te ocupi şi un servici nu prea mai rămâne timp pentru distracții. Cu timpul începi să pierzi noțiunea acestui cuvânt.

-Eşti căsătorită?

-Divorțată.

-Ai un iubit?

-Nu crezi că eşti cam indiscret?

-Nu. Ai un amant?

-Nu ți-e ruşine să mă întrebi aşa ceva?

-De ce să-mi fie? E ceva normal să vrei să ai o persoană pe care să o strângi la piept.

-Da…

-O persoană cu care să faci dragoste. Dar la vârsta ta…

-Crezi că eu nu tânjesc după apropierea altui trup? Şi eu vreau să fiu sărutată. Să fac dragoste şi să uit de mine. Dar la vârsta mea e mai greu să-ți găseşti pe cineva.

-Nu sunt destui bărbați liberi?

-Sunt, dar ei îşi doresc femei tinere. Femei la care sănii stau unde trebuie şi pielea este întinsă, fără riduri. Pentru voi, cei tineri este mult mai uşor. Aveți aşa multe posibilități.

-Nu e chiar aşa de uşor.

-Dar ştii că dacă vrei poți.

-Da.

-Eu nu-mi permit să spun că voi aştepta persoana potrivită. Încet mă aporpii de final şi viitorul este ceva foarte vag.

-De aceea nu ar trebui să-ți irosteți energia.

-O înmagazinez.

-Pentru cine?

-Nu ştiu. Dar sper.

Tipul nu mai scoase nici o vorbă, apoi îi auzi vocea din nou în receptor.

-S-a întâmplat ceva?

-Am ceva treabă acum. Trebuie să-l ajut pe tatăl meu la ceva. Te sun mâine.

Amanda puse receptorul în furcă şi rămase în acea poziție câtva timp. Ce a fost asta? Părea aşa de ireal. Chiar a vorbit cu acel tinerel? Câți ani putea avea? 18? Nu mai mult. Vocea îi era mult prea ciudată, se schimba. Vreau să pot ține pasul cu el. Vreau să îi pot urma sfaturile. Unde am ajuns? Un puşti trebuie să-mi dea sfaturi despre cum se trăieşte viața. Ce ştie el despre greutăți? Ce ştie el despre nereuşite?

I se părea ciudat cum o singură conversație întâmplătoare îi schimbase viața în aşa un hal. Parcă aş fi o altă persoană. Mă grăbesc aşasă de parcă cineva m-ar aştepta cu brațele deschise. Dar găsi aceeaşi încăpere goală cu miros închis şi scăldată în întuneric. După o zi de nervi la servici se tolăni pe canapea şi aştepta. Aştepta. Aştepta. Telefonul nu mai suna. Ridică receptorul pentru a fi sigură că linia e liberă. Telefonul funcționa.

De ce nu sună? M-a uitat. La vârsta lui nu e ceva ieşit din comun. Pun pariu că tot timpul are ceva programat şi nu are momente în care să stea ca şi mine, fără să facă nimic, plictisindu-se. El are o viață palpitantă, petreceri, baluri, întâlniri secrete, sex şi sărutări. El este tânăr. E plin de energie. Nu se gândeşte la o babă ca mine. Ce rost ar avea. Cu mine nu se poate distra.

Adormi pe canapea cu televizorul aprins cu telecomanda între degete şi cu stomacul gol. Se trezi spre dimineață când zumzetul televizorului îi curma visele. Era ora şase dimineața. Să se întoarcă pe partea cealaltă şi să doarmă? Ce rost mai avea? Oricum trebuie să cobor după lapte şi pâine. Toate s-au terminat deodată şi voi muri de foame. Nu m-a sunat. Doamne, mă comport ca o şcolăriță. Amanda tu nu ai nimic cu tânărul acela… cum îl cheamă? Nici nu ştiu cum îl cheamă. Asta e bună.

Se ridică din pat şi se duse în bucătărie, vru să-şi facă o cafea când observă că şi aceasta se terminase. Dacă cineva ar vedea acest apartament nu ar crede că o femeie locuieşte în el. Cum am putut să mă las aşa dusă? După ce au plecat copii nu mai aveam nici un motiv să… să trăiesc?

Se îndreptă spre baie cu teama că nu va găsi săpun pentru duş. Săpun mai avea. După ce îşi împrospătă trupul se îmbrăcă şi părăsi apartamentul. Aerul cald şi umed al sudului o întâmpină şi îi provoca neplăceri la respirație. Se grăbi să intre într-o cafenea pentru doza zilnică de cofeină. Se aşeză lângă fereastră cu o cafea şi un corn cu gem de cireşe. Se apucă să citească ziarul sorbind din licoarea amară. Neagră. Aşa trebuie să o beau. Mă trezeşte.

Răsfoi paginile supradimensionale ale cotidianului. Nu ştiu din ce cauză folosesc colile astea uriaşe de hârtie? Nu sunt deloc practice, ne le poți îndoi, flutură în vânt. Mereu aceleaşi ştiri: un criminal în serie face ravagii pe străzile New Orleans-ului, încă un cămin al oamenilor străzii a fost închis din lipsă de fonduri, vremea continuă să rămână caldă şi umedă. Aceleaşi anunțuri în fiecare zi. Nimic nou. Nu m-a sunat. Mi-a promis.

Era duminică. Ciudat, parcă nu ar fi duminică. Nu s-a distins cu nimic de celelate zile. Totul a rămas la fel de monoton. Auzi țârâitul telefonului şi se repezi la el să-l ridice. Înainte de a pune mâna pe el se opri. Stop. Ce faci? Eşti chiar aşa de disperată? Parcă ai fi obsedată. Da sunt.

Apucă receptorul şi ascultă.

-Cred că aş merita o mamă de bătaie, spuse vocea bărbătească de la celălalt capăt al firului.

-Poate.

-Deobicei mă țin de promisiuni, dar s-au întâmplat aşa de multe.

-Nu mai spune.

-Te rog nu mai fi supărată pe mine.

-Nu sunt. Ai uitat de mine şi gata. Şi alții m-au uitat şi uite, eu tot mai trăiesc.

-Mereu trebuie să dramatizei lucrurile?

-Cum adică mereu? Am vorbit o singură dată la telefon. De unde şti că e o obişnuință?

-Nu este?

-Poate …

-Vrei să-ți povestesc?

-Ce?

-Să nu spui că nu eşti curiaosă cum a decurs cheful de aseară?

-Presupun că te-ai simțit bine, precis ai cucerit o uşuratică.

-Eşti clarvăzătoare?

-Nu. Doar psihiatră.

-Ce drăguț. Sper că nu ai de gând să mă analizezi.

-Acum sunt în civil, după cum ar spune polițiştii.

-De fapt eu nu am plănuit nimic. Am trecut pe la May cu care cică aveam întâlnire. A fost drăguță mama ei când mi-a încredințat-o şi pe sora ei. Eu am făcut pe cavalerul şi m-am prefăcut încântat cu toate că nu aveam texte cu tipa aia. Deci am plecat la petrecere unde lumea se distra. Alcoolul era strecurat în bolul cu punch şi fetele începeau să devină vesele. Dansam şi țipam prin toată casa. Am băut una – două sau poate chiar trei beri, dar ce mai contează şi începeam să vorbesc despre lucruri ciudate. May părea plictisită de petrecere şi mă privea doar cum mă distram cu toată lumea, doar cu ea nu. Am dansat apoi cu Bambi.

-Bambi?

-Eu nu-s de vină că părinții ei erau fani Walt Disney. Bambi e sora lui May.

-Parcă spuneai că nu ai texte cu ea.

-După câteva beri ai texte cu oricine. Deci dansam împreună şi ea se lăsa pe mine şi eu pe ea. Alcoolul îşi făcea deja efectul. Începeam să îi mângâi fundul şi o lipeam tot mai tare de mine. May dansa cu alt tip. Când ne putea vedea dansam decent, cum se uita în altă direcție o sărutam pe Bambi pe gât şi îi mângâiam sânii.

-Şi May nu a observat nimic?

-Nu ştiu. Poate a observat dar nu a avut tupeul să-mi spună ceva.

-Ce proastă.

-Mie-mi spui?

-De ce te învârți cu tipe din astea?

-Şi ele trebuie să se distreze cu cineva.

-Şi cum a rămas cu Bambi?

-Cică trebuia să meargă la toaletă. După nici un minut am mers la uşă şi am bătut în ea apoi am deschiso. Am prinso de la spate şi i-am mângâiat sânii. I-am sărutat gâtul iar ea ne privea în oglindă. S-a întors spre mine şi m-a lipit de perete şi m-a sărutat pătimaş. În acel moment am observat că nu eram singuri în baie. Mai era şi Holy, o fostă aproape prietenă.

-O ce?

-Adică era să fim împreună dar nu a ieşit nimic. Ea însă a rămas şi încontinuare îndrăgostită de mine. Am surprinso cum ne privea pe furiş parcă ruşinată, doritoare şi dezamăgită. Am privit-o scurt şi am ieşit din baie. Era aşa de cald încât mi se făcea rău. Simțeam cum alcoolul începea să lucreze. În acel moment Bambi mă prinde de braț şi spune ceva foarte romantic.

-Ce?

-Hai afară să borâm.

Amanda pufni în râs.

-Chiar a spus asta?

-Pe cuvânt…

-Şi ce ai făcut?

-Am ieşit cu ea fară şi am vomitat pe gazonul îngrijit. Apoi am început să râdem ca proştii.

-Nici nu mă mir.

-Între timp May a aflat ce se petrece, presupun că Holy nu a putut să-şi țină gura, şi când am intrat în casă am văzut-o dansând cu un oarecare. Când m-a zărit s-a năpustit asupra săracului băiat şi a început să-l mozolească privindu-mă pe mine. Credea că poate să-mi facă în ciudă. Când a văzut că eu nu reacționez a început să danseze în jurul lui, lipindu-se de el şi mângâindu-l.

-Tu nu ai făcut nimic?

-Cum să nu. I-am băgat mâna între picioare la Bambi în fața ei. Nervoasă s-a desprins de acel oarecare şi a urcat scările la etaj.

-Şi Bambi asta e parşivă.

-Şi eu am crezut asta la început, dar după câte mi-a povestit ea lucrurile erau mult diferite de cum le aflasem de la May. De fapt May o teroriza non-stop şi o amenința că o spune părinților că fumează şi chestii din astea. O şantaja.

-Şi apoi?

-Apoi am dansat şi ne-am urcat la etaj unde erau dormitoarele. Ne-am pus-o într-o cameră întunecoasă. În timp ce munceam am observat că mai era cineva în încăpere. Stătea pe un fotoliu şi ne privea. Era May. Ştiam că ea era. Ne privea şi se mângâia. Eu o sărutam în continuare pe Bambi. Am ieşit din ea şi m-am îndreptat spre May care mă privea de jos. Se uita la mădularul în erecție. I-am spus: suge-l.

-Chiar i-ai spus asta?

-Da.

-Şi?

-Ea a spus: nu vreau.

-Poate nu-i chiar aşa de proasră cum am crezut la început.

-Stai puțin. Eu i-am spus: suge-l. Ea m-a privit şi mi-a spus: mi-e scârbă. M-am lăsat în patru picioare şi i-am tras jos chiloții. I-am sărutat sexul iar ea începea şă tremure. M-am oprit deodată şi m-am ridicat.

-Ce sadic eşti.

-I-am spus din nou: suge-l. Fata a învățat şi s-a apucat să-l sugă. Între timp Bambi s-a recules şi a venit lângă mine sărutându-mi spatele.

-Şi cu cine ai rămas acum?

-Cu Holy.

-Cu Holy?

-Da. Să şti că nici nu e chiar aşa de aiurea tipa. Ceea ce-mi place la ea e că nu are prejudecăți. Îi place să o facă în locuri publice.

-Numai asta aveți în cap?

-Cam asta şi mai ceva dar în special sex.

-Nu vă gândiți la viitor?

-Vom trăi şi vom vedea.

Nu era sigură că era bine să se lase aşa atrasă de o persoană pe care nici nu o cunoştea. Nici nu ştiu cum arată. Precis arată bine că altfel nu ar avea aşa succes la fete. Simțea că viața ei încă nu se terminase. Acele convorbiri în miez de noapte parcă îi dădeau putere pentru restul zilei şi îi dădea ocazia să înțeleagă viața mai bine. Nu credea că astfel de lucruri se puteau chiar întâmpla. Unde am trăit atâția ani? Eu de ce nu am avut parte de astfel de aventuri? Pentru că era căsătorită. Pentru că avea copii alături de ea care nu îi dădeau pace. S-a sacrificat pentru ei, pentru soțul care o înşela şi pentru munca pe care nimeni nu o lăuda.

Acum simțea cum se îndrăgostea tot mai mult de Freddy după cum a aflat că îl cheamă pe interlocutor. Se simțea tot mai atrasă de el sau poate doar de viața pe care o ducea. Lipsit de prejudecăți. Mereu pregătit pentru o surpriză.

Îi veneau lacrimile când se gândea la anii de sacrificiu, la anii pierduți în care ar fi putut experimenta. La anii pe care i-a trăit fără să-şi dea seama că se poate şi mai bine. La dracu'cu toate şcolile, la dracu' cu etica.

PASIUNE

Aştepta dimineața cu o dorință neastâmpărată. Ştia că va merge la şcoală şi îl va vedea. Aşa de frumos şi de misterios. Aşa de aproape şi totuşi aşa de departe. Nu vroia să audă că dragostea ei nu are viitor. Era absurd. Orice dragoste necesită o şansă şi ea era ferm convinsă că şi dragostea ei va fi sub o stea bună.

Vroia să scape de pereții pe care îi ura tot mai mult. După ce se aranjă câteva minute în baie părăsi camera ei imensă şi coborî pe scara interioară din lemn care scârțâia sub picioarele ei. Ajunse în bucătărie. Nu o salută pe mama sa. Aceasta stătea pe un scaun proptită de mobila de bucătărie ultramodernă.

-Nu ştii să saluți?

Roxanne se făcea că nu o aude. Îşi luă un măr şi se pregătea să plece.

-Cu tine vorbesc, scorpie mică ce eşti.

-Ce-i? Arde casa?

-Nu fii obraznică.

-Scuteşte-mă. Nu am timp de pălăvrăgelile tale.

-Sunt mama ta şi mă vei asculta.

Se postă impunătoare în fața mamei sale care o privea puțin amețită.

-Nu voi asculta vorbele unei dependente de tablete.

-Nu sunt dependentă de tablete.

-Câte calmante ai luat deja astăzi?

-Mă doare capul. Trebuia să iau.

Roxanne se repezi asupra ei şi cu mâna îi controlă buzunarele capotului din mătase fină. Scoase la iveală un flacon de plastic cu pastile. Mama se repezi asupra ei pentru a-şi elibera tabletele, dar era prea slăbită. Roxanne i le scutură cu zgomot în fața ei. Deschise flaconul şi răsturnă conținutul pe gresia gri. Tabletele se răsfirară prin toată bucătăria. Mama ei se aruncă pe gresie pentru a culege ce mai putea salva.

-O Doamne, dacă te-ai putea vedea.

-De ce mă umileşti?

-Nu mai are rost să vorbim despre asta.

-Am nevoie de ele pentru a rezista toată ziua.

-Şti că arăți ca o nebună de legat?

-Tu nu şti cum e să trăieşti cu un bărbat pe care îl vezi doar când doarmne sau deloc câteva săptămâni, pe care nu-l interesează doar următorul program de informatică. Mi se pare că şi-a găsit o nouă familie: calculatorul. De când l-au făcut vicepreşedinte a uitat de noi.

-De mine nu a uitat. Eşti nedreaptă.

-Tu vezi doar ceea ce vrei să vezi. Crezi că o maşină nouă şi o petrecere într-o discotecă sunt importante. Eşti prea mică pentru a înțelege.

-Nu mă fă mică. Tu eşti problema. Doar tu eşti de vină.

Nervoasă îşi luă mărul şi părăsi în fugă casa. Se aruncă în Porche-ul nou-nouț. Ieri a împlinit oficial 16 ani şi a primit această maşină superbă de la iubitul ei tată. Cum putea să-l facă neiubitor. Câți tați oferă copiilor aşa o maşină? Avea 16 ani. Nu mai era mică. Mama sa nu avea dreptate. Ce ştia ea despre adolescenți?

Porni maşina. Zâmbi când auzi motorul silențios cum torcea. Cu viteză părăsi curtea uriață presărată cu pâlcuri de flori şi iarbă. Vântul îi trecu violent printre pletele negre şi lungi. Nu şi-a tuns părul de aproape şapte ani, şi era mândră de această podoabă. Era fericită că avea un tată bogat. Era fericită ca avea o carte de credit aurie fără limită de sumă. Nici nu putea să-şi închipuie o viață în sărăcie. Nici măcar nu cunoştea sensul cuvântului.

Dar erau şi lucruri mai importante în viața ei decât sărăcia. Trebuia să se concentreze asupra petrecerii de la sfârşitul săptămânii. Atunci îşi va serba aniversarea împreună cu prietenii adevărați şi cu cei falşi. Ca de obicei tata i-a făcut pe plac şi a închiriat discoteca Play, una dintre cele mai în vogă în acest moment. La un moment dat şi-a dat seama că tatăl ei încerca să îşi înlocuiască lipsa din viața ei prin cadouri şi bani. Dar nu o deranja acest lucru.

Cu o mână conducea şi cu cealaltă scoase din buzunar un telefon celular. Formă un număr şi aşteptă. Privirea îi era când pe ecranul telefonului când pe drum.

-Alo.

-Eşti în drum spre şcoală?

George îi răspunse calm:

-Nu, închipuieți că mă duc la decapitare.

-Ce-i cu tine. Eşti nervos?

-Dau astăzi un test la franceză şi nu ştiu nimic. De ce-i aşa de grea?

-*Je ne sais pas pour quoi?*

-De ce eşti rea?

-Aşa sunt eu. Ți-ai găsit deja parteneră pentru sâmbătă?

-Nu. Şi nici nu mai vreau să caut.

-Felice nu a acceptat. Nu-i aşa?

Nu răspunse. Apoi continuă cu o voce dezolată.

-A băgat motive, că nu-i permite religia şi chestii din astea.

-Vor fi destule fete din care vei putea alege.

-Termin acum. Ne vedem după cursuri.

Aruncă telefonul pe scaunul de lângă ea. Avea 16 ani. Era practic o domnişoară în toată puterea cuvântului, cu un corp de invidiat. Toți băieții se întorceau după sânii ei fragezi şi fluierau după fundul

ei frumos rotunjit. Ochii ei albaştri îi înnebuneau pe toți. Era bucuroasă că se apropia de iubitul ei, de cel pe care îl visa în cele mai erotice ipostaze.

Era prima oră. Înainte de venirea profesorului îşi aranjă machiajul în oglinda portabilă. Îşi trecu mâna prin păr şi se lăsă calmă pe spate. Stătea în prima bancă. Aştepta. Se deschise uşa. Intră. Când îl văzu se înmuie. Dl profesor Andy Beluci era bărbatul viselor sale. Era profesorul de biologie şi era adorabil. Îl iubea pentru că era frumos, cu ochii săi negri şi barba grizonată tunsă în formă de cioc...

Era perfect. Îl iubea. Îl adora. Nu mai putea să facă nici o mişcare. Îi era şi frică să clipească pentru a nu-l pierde din ochi. Profesorul salută şi îşi aşeză geanta pe catedră. Scoase un dosar cu notițe pe care îl deschise.

-Dacă nu mă înşel, data trecută am început să vorbim despre amfibii. Astăzi vom secționa o broască.

Se auzeau voci agitate prin sala uriaşă. Unii protestau alții chicoteau de bucurie. Laboratorul era presărat cu mese dreptunghiulare acoperite cu plăci de faianță. Lângă Roxanne stătea Khira, o aşa numită prietenă. De naivă ce era, Roxanne credea că toți o plăceau pentru felul ei arogant. Khira vroia să fie văzută alături de ea pentru a avea şanse mai mari la băieți. Cu toții ştiau că Roxanne nu era aşa de uşor de dus cu zăhărelul, dar dacă nu o primeau pe ea, era bună şi Khira.

-S-a tuns, ai observat? îi şuşoti lui Khira.

-Şi ce dacă.

-Îi stă bestial.

-Roxanne şi Khira. Amânați discuția pentru pauză.

Roxanne era fericită că a reuşit să-i atragă atenția. Nici nu putea să se concentreze asupra lecției. Trebuia să-l privească şi să se minuneze. E adevărat ca era puțin cam bătrân pentru ea, dar nu o deranja. Precis era mai bun la pat decât colegii ei. Nu i-a testat ca să ştie cât de buni erau, dar Andy, cum îi spunea ea în secret, era profesor de biologie, deci cunoştea şi anatomie. Prin urmare cunoştea destule lucruri despre sex. În fanteziile ei o făceau pe o masă din acest laborator. În vis el o trântea cu spatele pe faianța rece. Îi smulge chiloții şi o penetrează cu penisul său uriaş. Aşa îşi imagina ea că ar trebui să se deruleze scena. Parcă îi simțea barba deasă cum îi gâdila sânii. Îi simțea limba plimbându-se pe gatul ei fragil. Îi simțea greutatea apăsând-o tot mai tare pe faianța alunecoasă.

-Roxanne, tu nu îți iei o broască?

Se trezi speriată la auzirea acestor cuvinte. Dezorientată se îndreptă spre acvariul în care erau depozitate broaştele. Nu îi era scârbă de ele cum li se întâmpla la multe fete. Scoase o broască destul de mare. Reveni la locul său. O urmări pe Khira cum prindea broasca de planşeta de lucru şi făcu şi ea la fel. Prof. Beluci reveni la catedră. Îşi puse ochelarii cu rama neagră pe ochi şi răsfoi printr-un dosar. Îşi ridică privirea şi urmărea clasa peste ochelari.

-Să nu uitați că trebuie şi să notați câte ceva din ce vă spun.

Zumzetul din sală se mai domoli puțin.

-Ce ştim până acum despre broască? Ştim că poate atinge o lungime de 10 cm. Ce fel de piele are? Nu ştie nimeni? Uitați-vă la ea. Puneți mâna pe ea. Ştiu că este greu să ii simțiți pielea prin mănuşile de cauciuc dar puteți observa că are o piele alunecoasă. De aceea ne şi alunecă printre degete. Broaştele respiră prin pielea puternic lubrifiată dar şi prin plămâni.

Privi elevii cum îşi luau notițe. Nu prea avea chef de predat, mai ales după noaptea ciudată care şi acum o mai ținea minte. Nu s-a recunoscut. Mai avea nevoie de ceva timp pentru a mistui jocurile erotice pe care le-a practicat. Observă că elevii au terminat de notat şi se holbau la el. Câte o fată atingea burta moale a broaştei pentru ca apoi să scoata o mutră plină de scârbă.

-Să continuam. Trebuia să descoperim cum respiră broasca. Pentru asta trebuie să o disecăm. Şi-a pus fiecare dintre voi şorțul şi ochelarii de protecție? Câțiva uitaseră, printre care şi Roxanne. Mai aşteptă puțin după care începu să le dea indicații cum să țină bisturiul în mână şi cum să despice pielea fină. Andy începu să se plimbe printre mesele de lucru.

Roxanne efectuă *operația* cu o precizie de invidiat. Când trecu cu bisturiul peste burta animalului pielea se despică, carnea la fel şi îi observă măruntaiele. Îi văzu inima cum pulsa. Îi plăcea ceea ce vedea. Andy observă că aproape întreaga clasă termină incizia şi continua să le vorbească.

-Ați observat că broasca nu are cutie toracică? Câțiva au dat din cap, altii priveau nedumeriți în interiorul broaştei fără a şti despre ce era vorba. Dacă nu are cutie toracică nu poate să respire prin plămâni, nu-i aşa? Câțiva încuviințară. De aceea ea va înghiți aerul pe care îl va presa în plămâni.

Se auzeau nişte lovituri în spatele său. Andy îşi întoarse repede privirea. Îi era frică de fiecare dată când lucra cu bisturiul. Mulți credeau că este o jucărie. Mulți îşi înfigeau în degete cârligele cu care înlăturau pielea animalelor pentru a cerceta mai bine interiorul lor. Observă că în prima bancă Roxanne înfigea bisturiul în animalul despicat, apoi îşi ridică mâna şi mai înfipse de câteva ori. Scoase un sunet asemănător cu un țipăt de nervi. Speriat, Andy se repezi la ea. O prinse pe la spate şi îi smulse bisturiul din mână. Roxanne continua să dea din cap când brațele lui puternice încercau să o imobilizeze.

Îi simțea corpul lipindu-se de spatele ei. Îi simțea muşchii pieptului cum se ondulau sub mişcările ei sălbatice. Pentru o secundă parcă i-a simțit penisul atingându-i fundul. Se simțea excelent. Încet se domoli. Andy o întoarse cu fața spre el.

-Roxanne? Mă auzi. Ea dădu din cap. Te simți bine? Ea încuviință. Îşi aruncă o privire spre broasca măcelărită. Scoase un rânjet de satisfacție.

În timpul orei au mers amândoi la psihologul şcolii. Erau doar ei trei în încăpere. Andy îi puse prima întrebare.

-Roxanne, de ce ai măcelărit broasca?

-Am vrut să fac şi eu odată harachiri din ceva viu.

-Dar ce te-a împins să faci asta, interveni psihologul?

-Vă referiți la ceva voci interioare? Îmi pare rău, dar trebuie să vă dezamăgesc. Nu a existat nici un spiriduş care să mă fi îndemnat să fac asta.

-Dar tot nu înțeleg, interveni Andy. Roxanne îşi întoarse privirea spre el. Pielea sa strălucea de sudoare. L-a speriat rău de tot. Ar fi vrut să zâmbească, dar s-ar fi dat de gol.

-M-a enervat cum stătea neclintită în acea poziție, fără să scoată un sunet de durere.

-Deci ai ştiut ce făceai?

-Bineînțeles. M-a iritat pasivitatea cu care a accepta moartea.

-Dacă aşa stau lucrurile va trebui să fi pedepsită. Nu pot să permit ca o elevă să facă aşa un scandat doar din pură plictiseală. Vei rămâne după ore la mine, în sala de cursuri. Acum du-te înapoi la colegii tăi.

În pauză ea a fost vedeta şcolii. Cu toții discutau despre scena din laboratorul de biologie. Povestea devenea tot mai dramatică cu cât era mai înflorită. Mulți comparau întâmplarea cu scena de duş din filmul Psyho. Khira era invidioasă. Nu ştia cum făcea Roxanne de tot timpul era subiect de discuție. În pauza de prânz a primit chiar şi o dedicație muzicală din partea DJ-ului şcolii. Pe ea nimeni nu o băga în seamă. Era doar prietena lui Roxanne. Cu toata că îşi schimba aproape săptămânal culoare părului, nu reuşea să facă atâta senzație. Şcoala nici nu începuse bine de o lună că Roxanne avea deja locul rezervat în comitetul de organizare a balului mascat de Halloween. Şi ea îşi dorea să organizeze tot feluri de lucruri. Şi-ar fi dorit să scrie pentru ziarul şcolii, dar nimeni nu o lua cu adevărat în serios. Roxanne a fost deja intervievată în acea zi pentru o pagină dedicată ei în exclusivitate în ziarul şcolii.

Fetița arogantă făcea ceva rău iar toți o sărbătoreau. Dacă ea ar fi făcut aşa ceva, de mult era etichetată ca nebună sau psihopată.

După terminarea cursurilor Roxanne se duse să-şi depună pedeapsa. În sală mai erau trei băieți şi o fată. Salută politicos pe profesor, care îşi ridică privirea din testele pe care le corecta. O urmări peste rama ochelarilor cum ea se îndrepta spre un loc în ultimul rând. Se aşeză. Îşi scoase agenda şi începu să îşi continue planificarea chefului pentru ziua de naştere. Andy îşi continua treaba. Pe acelaşi rând cu ea mai stătea un băiat, restul erau răsfirați prin sala nu prea mare.

Se plictisi rapid de plănuire. Se lăsă pe spătar şi privi prin sală. Îşi fixă privirea asupra lui Andy. Acum avea ocazia să-l analizeze. Era perfect. Părea un zeu în spatele catedrei. Cu părul său negru şi tenul mai închis nu-şi făcea de ruşine originea italiană. Avea nişte buze cărnoase şi conturate de mustața care se termina în barba sârmoasă.

O nouă fantezie. Sala de cursuri era goală. Doar ei doi. Se apropie de catedră şi se postă în spatele lui. Începu să-i mângâie umerii, apoi gâtul şi fața. Îşi strecură degetele prin barbă. Andy se ridică de pe scaun şi începu să o sărute pătimaş. Brațele sale puternice se frecau pe curbele ei fragede. Îi desfăcu nasturii de la cămaşă şi îi sărută sânii. O aşeză cu fundul pe catedră. Îi desfăcu fermoarul fustei şi o ridică. Îi trase jos chiloții. Îşi deschise şlițul şi o penetră. Mâinile ei îl despuiau. Stătea agățată de gâtul său în timp ce se mişcau ritmic. Se apropie de buzele sale şi începu să-l sărute.

Îşi reveni la realitate. Degetele ei începeau să se plimbe peste hainele subțiri. Îşi masă sânii şi coborî până între picioare. Îl privea şi se mângâia. Simțea că este urmărită, dar nu de Andy, aşa cum şi-ar fi dorit ea. Era băiatul de pe acelaşi rând. Îi trase o privire provocatoare. Îşi umezi buzele cu limba şi continua să se mângâie discret pentru a nu fi descoperită de ceilalți. Sărmanul băiat încremeni. Nu mai ştia ce să facă. Precis credea că visează, dar era aievea. Privi la ceasul deasupra tablei şi observă ca se apropia de sfârşitul pedepsei aşa că îşi aranjă hainele şi aşteptă momentul libertății.

Nu trebuia să uite să treacă pe la fotograf să scoată pozele şi pe la magazinul unei vrăjitoare. Ştia că pe cale convențională nu va reuşi să îl cucerească, dar magia o va ajuta. Totul era bine plănuit.

Maşina stătea parcată în fața unui laborator foto. Roxanne ieşi fericită cu un plic cu poze, se aşeză la volan şi scoase teancul din plic. Pe fiecare fotografie era doar prof. Andy Beluci. După cum se putea observa, fotografiile erau luate pe ascuns într-un parc. La fiecare fotografie pe care o descoperea fața i se lumină şi mai mult. Luă una dintre fotografii şi o apropie de buze. O sărută. După ce îndepărtă fotografia observă că a lăsat o amprentă de ruj pe hârtia lucioasă. Rânji şi o luă cu viteză din loc. Conducea foarte

neatent şi rapid pe străzile aglomerate. Parcă maşina după un colț şi o luă pe jos pe o stradă îngustă. Ajunse la destinație.

Madame Sophia's Magic Shop.

Uşa era neagră. O deschise şi un clopoțel anunță intrarea ei în magazin. Dar nu era doar un magazin. Era mai mult. Era ca o plimbare printr-o lume necunoscută. Fascinată, privea pereții din cărămidă acoperiți cu tot felul de materiale brodate cu litere si modele necunoscute de ea. Poate întunericul făcea ca totul să pară şi mai misterios. Încăperea nu era lată dar destul de lungă. Exista şi o fereastră undeva dar nu ştia exact unde, precis era acoperita cu o draperie, dar câteva raze de soare au reuşit să se strecoare şi să accentueze misterul. Câteva lumânări aromate ardeau răsfirate pe rafturile pline cu tot soiul de poțiuni şi cărți. Roxanne privea fascinată.

Din tavan coborau tot felul de candelabre cu cristale speciale care la cea mai mică schimbare a curenților de aer se atingeau şi scoteau sunete stridente. Parcă visa. O nouă lume i se deschise după acea uşă neagră şi se simțea bine în aceasta. Îşi căscă ochii la orice lucru care era expus. Se apropie de rafturi şi citi titlurile cărților expuse. Unele dintre ele erau cu adevărat vechi. Scoase una de pe raft şi era surprinsă de greutatea acesteia. Avea o copertă din piele iar titlul era scris cu litere din aur.

-În cartea asta găseşti incantații pentru recolte mai bune.

Roxanne îşi ridică privirea. Deodată în fața ei stătea o femeie destul de înaltă şi slabă îmbrăcată într-o robă stacojie având pe umeri o eşarfă azurie. Părul îl avea prins sub un batic legat într-o formă ciudată. Nu era cea mai tânără, ridurile feței părând şi mai proeminente în lumina pală şi jucăuşă a lumânărilor.

-Este o carte foarte veche, cel puțin patru sute de ani şi coperta e confecționată din piele de bou, tânăr şi neatins.

Roxanne continua să o privească. Era fascinată de acea persoană. Fără să îşi dea seama se lăsă dusă de acea femeie prin toată încăperea şi ascultă descrierile ei privitoare la cărțile pe care le conținea magazinul şi pentru ce sunt bune. Simțea că în sfârşit a găsit o persoană la care să poată privi cu admirație, care a reuşit să o impresioneze nu cu maşini şi cadouri scumpe ci cu ştiință şi blândețe.

-Roxanne te cheamă, nu-i aşa?

-De unde ştiți?

Simți cum totul se învârte în jurul ei. Acea femeie îi cunoştea numele.

-Madame Sophia ştie multe. Ce te interesează în mod deosebit?

-Care sunt preferințele mele? spuse Roxanne nedumerită.

-Cred că ştim amândouă ca nu la asta m-am referit.

-Caut o carte. Deci...sunt îndrăgostită de o persoană...

-...mai învârstă....

Roxanne tresări speriată.

-Da. Cred că el nu mă iubeşte. Aş vrea să-l fac să mă iubească.

-Am ceva pentru tine. Ai nevoie de ajutorul lui Venus.

-Venus?

-Da. Venus - planeta iubirii. Ea te va putea ajuta.

Între timp au ajuns la pultul cu casa de marcat. Madame Sophia căuta ceva sub pult. Scoase o cutie din lemn, destul de veche în care puse o carte.

-Trebuie să o citeşti mai întâi. Trebuie să şti exact ceea ce faci. Ritualul trebuie ținut în *perioada Venus* a săptămânii, adică vinerea până la ora 16, ar fi bine să fie şi lună plină în acea vineri, dar acest lucru este destul de rar.

Roxanne o ascultă fără să răsufle. Ştia că în acea cutie se afla ceea ce şi-a dorit de mult timp. O şansă. Madame Sophia dispăru după o perdea şi mai veni cu câteva accesorii. În cutie mai adăugă patru lumânări, două albe şi două roz, o bucată de material roz, o pungulița cu petale şi alte mirodenii, un cărbune special şi un vas din ceramică arsă. Închise cutia. Roxanne îşi scoase cartea de credit pentru plată. Îi mulțumi şi înainte de a pleca îşi întoarse privirea spre acea femeie misterioasă.

-Dar nu mi se va întâmpla nimic rău?

-Este vorba despre magie albă, în care înveți să-ți foloseşti energia şi puterile. Nu trebuie să-ți fie frică.

Îi zâmbi politicos şi părăsi acel loc ciudat. Când dădu de arşița străzii totul părea aşa de comun şi de neinteresant. Se grăbi să ajunga acasă. Nu avea mult timp până vineri şi trebuia să citească totul despre *Ritualul iubirii* după cum era scris pe coperta cărții. O va iubi. Ea va fi fericită cu el.

Cartea era scrisă de Madame Sophia. A citit mai multe capitole în acea seară. A aflat că în situația ei nu era îndeajuns un singur ritual. De aceea a apelat la o metodă ajutătoare, culeasă tot din acea carte.

Se aşeză în mijlocul încăperii. Era deja trecut de miezul nopții. Pentru acest ritual nu conta

ora. Luă un scaun din lemn. Era important să nu fie din metal deoarece lui Venus nu-i plac metalele. Îl acoperi cu o bucată de material roz care se afla în setul cumpărat. Scoase din cutie o lumânare roz pe care desenă cu o carioca pentagrama, semnul vrăjitoarelor.

Instală cele două lumânări albe pe materialul roz si in mijloc puse lumânarea cu pentagrama. Le aprinse. Luă o bucată de hârtie şi scrise numele lui: Andy Beluci. Acum trebuia să se dezbrace în pielea goală, fără să poarte nici un obiect metalic asupra sa. Trebuia să se concentreze asupra persoanei pe care o vroia. Trebuia să se concentreze asupra dorinței sale. Dorea ca şi el să o iubească, să o dorească. Îşi dorea ca într-o pauză să o tragă în biroul său şi să o sărute. Să o mângâie. Repetă dorința de mai multe ori. Şi cu voce tare. După ce termină ritualul, luă hârtia cu numele lui şi o arse în flacăra lumânării. Scrumul îl puse în vasul de ceramică arsă.

Nu putea să doarmă. Tot la el se gândea. Din sertar scoase mapa cu fotografiile pe care le-a făcut despre el. Începu să-i mângâie fața, pleoapele, buzele senzuale. Scoase din sertar o revistă în care ştia că era o fotografie cu un bărbat dezbrăcat. Decupă corpul musculos din acea revistă, îl decapită şi lipi trupul pe o coală de hârtie. Luă la rând fotografiile până ce găsi una care să se potrivească la mărime cu cea a corpului. Cu grijă îi decupă capul şi îl lipi la corpul despuiat. Se potrivea perfect. Îşi admiră creația. Luă colajul şi se aşeză pe pat. Îl privi şi şi-l dorea lângă ea în acea încăpere. Îşi dorea să-i simtă respirația cu nicotină în fața sa. Să-i simtă barba cum îi zgârie pielea.

Începu să se mângâie. Îşi desfăcu nasturii de la cămaşă. O aruncă de pe ea. Degetele i se plimbau peste sâni prinzându-şi sfârcurile între buricul degetelor. Închise pleoapele şi se gândea la el, aşa cum era în colajul confecționat de ea. Respirația ei era tot mai profundă. Îşi cufundă capul tot mai adânc în perina mare şi moale. Îşi arcui spatele în timp ce degetele îi masau abdomenul şi se strecurau sub cearceaf ajungând până la chiloți. Îl putea simți sărutându-i buzele. Parca mâinile lui o mângâiau. Se tăvălea despuiată pe patul mare. Se puse pe burtă şi privea fotografia bărbatului dezbrăcat. Îşi strecură mâinile sub corp.

Degetul o străpunse. Scoase un oftat de plăcere. Pentru câteva fracțiuni de secundă îşi închise pleoapele. Dar rapid îşi deschise ochii pentru al privi în continuare. Începu să-şi mişte mijlocul ritmic. Respirația devenea tot mai zgomotoasă. Fundul ei se ridică tot mai rapid. Lucea în lumina semioscură a veiozei. Îşi scoase limba şi îi atinse organele genitale de pe fotografie. Se simțea tot mai bine. Continua să-i atingă corpul cu limba până ce ajunse la buzele sale cărnoase.

Era transpirată de efortul pe care îl făcea. Sudoarea i se scurse pe spatele încordat. Se puse pe spate. Îşi ridică privirea spre mâna care se pierdea între picioarele ei fragede. Cu palma îşi acoperea părul pubian tuns într-o forma regulată. Genunchii erau ridicați pentru a facilitat penetrarea. Îşi muşca buzele şi îşi închise pleoapele. Cu cealaltă mână îşi masă sânii, gâtul. Îşi mai trecu mâna prin păr pentru al da la o parte. Gemetele ei erau tot mai puternice. Parcă îi putea simți trupul cum o presa în plapuma moale. Îi simțea pielea udă cum o atingea. Scoase un urlet de plăcere. Se sperie de sunetul pe care l-a eliberat. Auzi o uşă la celălalt capăt al coridorului. Rapid se ascunse sub plapumă şi ascunse fotografia sub perină.

Uşa se deschise, mama ei îşi strecură capul în cameră.

-S-a întâmplat ceva? Te-am auzit țipând.

-Am avut un coşmar, spuse ea puțin cam speriată.

Nici nu ştia cum să scape din acea situație penibilă. Mama ei intră în cameră. Se aşeză pe pat lângă ea. Roxanne încerca să-şi ascundă bucuria pe care o simțea. Simți mâna mamei cum îi mângâie fruntea.

-Săraca de tine. Ai transpirat. Ti-am spus să nu mai citeşti romane de groază.

-Ştiu.

O mai privi puțin timp cum stătea acoperită cu plapuma până la gât. Poate şi-a dat seama, poate dacă tatăl ei ar fi venit, nu şi-ar fi dat seama, dar ea era o femeie. Roxanne nu ştia dacă s-a deconspirat, dar până la urmă mama ei părăsi încăperea stingând lumina. Roxanne se relaxă şi încerca să recupereze deşeurile plăcerii care a vizitat-o cu puțin timp în urmă. Se aşeză pe burtă şi încercă să adoarmă. Îşi strecură palma sub perină până ce atinse fotografia. Acum putea să adoarmă.

A doua zi se simți ca nou-născută. Ştia că în curând va sta în brațele iubitului. Nu trebuia să uite de organizarea petrecerii. Trebuia să fie petrecerea anului. Se va mai vorbi multă vreme despre cheful ei. Trebuia să ia legătura cu Tom. Nu mai avea nimic *special* pentru sâmbăta care se apropia. După terminarea cursurilor veni acasă şi fără să schimbe o vorbă cu cineva intră în cameră şi se încuie. O auzi pe mama ei strigând ceva după ea, dar se făcea că nu aude. Oricum nu o interesa.

Scoase telefonul mobil din geantă şi se aruncă pe pat. Privea posterele cu actorii ei preferați. I-a lipit pe tavan chiar deasupra capului pentru ai vedea mai bine. Scoase din memoria telefonului numărul lui Tom. Sună.

-Alo...Tom boy?

-Lasă-mă să ghicesc. Cred că ştiu cine eşti. Prințesa din castelul blestemat. Tot mai aştepți să vină

cavalerul singuratic să te salveze?

Scose de sub perină colajul cu Andy şi zâmbi.

-Gata cu introducerile.

-De ce eşti aşa negativă?

-Mai puțin şi intru în panică.

-Să nu spui că s-a topit *zăpada* în castelul regal?

-Cam aşa ceva, şi se apropie un eveniment important.

-Ce poate fi aşa important în viața ta plictisitoare?

-Imaginează-ți, şi eu mă pot distra.

-Şi eu care credeam că unei domnişoare nu i se cade să se simtă bine.

-M-am săturat de textele tale. Poți să-mi procuri ceva până sâmbătă?

-Pentru tine la orice oră. Vrei să-ti pudrezi nasul corectat chirurgical cu puțină zăpadă?

-Ha, ha, ha.

-Să nu spui că te-ai schimbat?

-Termină cu tonul ăsta sarcastic.

-Începi să vorbeşti şi limbi străine? Cuvântul ăsta l-ai învățat astăzi la şcoală?

-Poate sunt răsfățată şi închipuită, dar în nici un caz proastă.

-Poți să-mi spui ce se va întâmpla sâmbătă?

-Va fi ziua mea, dar am nevoie de zăpadă pentru ceva înainte de petrecere. Am pus ceva la cale.

-Şi uite cum îngerul devine demon.

-Până una alta, nu am fost niciodată un înger şi nu ai de unde să şti dacă voi face ceva rău.

-Prințeso...nu uita că vorbeşti cu Tom. Dacă tu pui ceva la cale, nu poate fi ceva bun. Nu crezi că e prea devreme să distrugi viața bărbaților?

-Am 16 ani.

-Şi te crezi buricul pământului.

-Nu eşti tatăl meu să mă critici. Mai bine mi-ai şopti câteva lucruri murdare şi perverse. Ceva din repertoriul tău de seducător cu diplomă.

-Scuze prințeso dar nu-s în formă. Poate voi fi sâmbătă, la întâlnirea cu omul de zăpadă.

-Poți veni mai repede, să spunem vineri dimineața?

-La locul nostru.

-Bineînțeles.

-Voi veni, şi nu uita portofelul.

-L-am uitat vreodată?

Încheie convorbirea. Cu gândul la cocaina pe care o va primi începea să privească viitorul cu un zâmbet pe buze. Poate îi va ieşi totul conform planului. Trebuia să îşi continue ritualul secundar până vineri, ziua cea mare. Mai de două ori trebuia să doarmă şi putea să îl obțină.

Următoarele două zile au fost destul de plictisitoare. Nu o mai fascina aşa de mult organizarea petrecerii. La început, când tatăl său i-a propus această petrecere, ideea părea incitantă. O petrecere la care ea are cuvântul. Acum parcă totul se transforma în ceva obligatoriu. Nu mai era liberă deoarece era legată de sâmbăta care venea. Şi-a luat un angajament pe care nu mai era sigură că vroia să-l ducă până la capăt. Poate avea o vârstă prea fragedă pentru aşa o responsabilitate, dar nu ar fi recunoscut acest lucru pentru nimic în lume. Mai erau doar câteva zile şi totul va trece.

Singurele momente plăcute ale zilei erau acelea când îl vedea pe Andy cum trecea pe coridoarele şcolii, sau prin parcul din interiorul clădirii. De câteva ori li s-au întâlnit privirile. Nu era sigură daca o privea cu interes sau doar o privea ca pe orice alt elev. Dar şi-a întors încă odată privirea după ea. Acesta era un semn. Cel puțin aşa îl interpreta ea. E adevărat că în ultimele zile s-a îmbrăcat şi mai provocator ca de obicei, doar pentru el. Pentru ai atrage atenția.

Cu o zi înainte de ritualul propriu zis i-a zâmbit. Nici nu-i venea să creadă când a descoperit zâmbetul strecurat pe sub mustața grizonată. Chiar i-a zâmbit. A observat, însă, că rapid a încercat să-şi ascundă privirea. Parcă îi era frică să o vadă. Roxanne nu se întrista multă vreme deoarece ştia că ultima fază a proiectului avea să-l elibereze de orice ruşine sau moralitate. O va dori, nestingherit.

Khira devenea tot mai enervantă. Era în criză de iubiți şi nu ştia cu cine să vină la petrecerea ei. Tot o întreba pe Roxanne cu cine merge ea. Aceasta îi spunea de fiecare dată:

-Eu sunt gazda. Nu am nevoie de însoțitor.

Khira era nesatisfăcută de raspuns. Vroia să afle pe ce băiat a pus Roxanne ochii pentru al fura. Nu reuşea nici cum să îşi pună în aplicare planul. Nervoasă plecă în căutare de victime. Vroia să rănească pe cineva. Ura o stăpânea. Ura față de Roxanne, care era aşa de îndrăgită de colegi şi care avea parte de cele mai interesante aventuri amoroase din istoria liceului. Ştia că trebuia să faca ceva. Trebuia să-şi schimbe

imaginea pentru a atrage atenția. Pentru petrecere îşi va vopsi părul într-un roşu aprins. Îşi va tunde părul până la bărbie şi va purta o rochie foarte sexy. Toți băieții se vor uita după ea. Aşa va face.

Era joi noaptea. Mai câteva minute şi era miezul nopții. Practic atunci va fi vineri aşa că îşi va continua aventura pe tărâmul magiei şi va termina ceea ce a început. Observă cum treceau minutele. Nu făcea nimic. Privea doar secundarul cum se învârtea nervos în jurul acului şi o aducea tot mai aproape de Andy.

Era miezul nopții. Aşeză cele două lumânări albe şi cele roz încât formau un pătrat pe cutia de lemn acoperită cu o bucată de material din bumbac de culoare roz deschis. Era important să fie bumbac deoarece Venus nu suporta mătasea. Puse lumânările în sfeşnice din lemn şi în mijlocul pătratului format de acestea aşeză vasul de ceramică arsă, în care goli amestecul de petale de trandafiri şi alte mirodenii.

Încuie uşa de la cameră. Se dezbrăcă la pielea goală. Se aşeză turceşte în fața altarului şi îşi puse pledul roz peste umăr. Puse în fața vasului cu mirodenii o bucată de hârtie pe care îi scrise numele: *Andy Beluci*. Făcu semnul pentagramei cu brațul drept în aer şi apoi luă cărbunele special pe care îl aprinse cu o brichetă. Când acesta începu să fumege îl aşeză în vasul din mijlocul altarului. Nişte arome ademenitoare au împânzit încăperea. Aprinse lumânările şi era pregătită pentru ritual. În ultimele zile a învățat pe de rost ce trebuia să spună. Acum avea ocazia:

-Te salut Venus. Sper că am aranjat totul pe placul tău. Am nevoie de ajutorul tău. Tu eşti singura care mă poate ajuta. Puterile tale magice au dăinuit de-a lungul miilor de ani şi sper ca şi eu să pot primi ceva din aceste puteri. Îmi doresc dragostea lui Andy Beluci. Îmi doresc ca şi el să mă dorească cum îl doresc eu. Să vrea să mă sărute şi să facă dragoste cu mine. Fă-l să uite de altceva. Doar eu să fiu cea pe care o iubeşte şi o doreşte. Ştiu că el este profesorul meu şi că este cu mult mai bătrân decât mine, dar dragostea nu poate fi alungată dacă a apărut. Fă-l să îşi recunoască sentimentele față de mine.

Continuă. După câteva minute totul s-a terminat. A inspirat adânc ultimul firicel de fum care părăsea vasul. Îşi închise pleoapele şi îşi ridică fața. Stinse lumânările şi făcu ordine în încăpere. Se culcă. Se simțea bine. Chiar foarte bine. Simțea o pace interioară aproape uitată. Parcă ştia că totul va fi bine. Adormi.

Dimineața nu a discutat mult cu mama sa. Aceasta a întrebat-o ce a făcut în noapte precedentă că a auzit voci din camera ei.

-Iar ai băut prea multe tablete. Ți-ai imaginat totul. Am adormit înainte de miezul nopții. Organizarea petrecerii mă oboseşte.

Era fericită şi nu ştia din ce cauză. Aşa se trezi, cu acest sentiment. Îşi îmbrățişă mama.

-Nu mai lua tablete aiurea. Ştiu că te plictiseşti şi că eşti supărată pe tata, dar tabletele te distrug.

-Ştiu, dar nu mai pot fără ele. La început erau pentru durerile provocate de reumatism, apoi pentru dormit, apoi pentru gripă şi alte boli şi am început să le iau doar de dragul de a înghiți ceva.

-Cu alcool.

-Şi cu alcool.

-Nu mai am timp. Mă grăbesc la şcoală.

Dispăru din bucătărie. Mama ei rămase nedumerită rezemându-se de chiuvetă. Nu-i venea să creadă ca a putut să aibă o conversație cu fiica sa despre problema sa fără să iasă cu ceartă.

La şcoală toate mergeau strună. Cu toții ştiau despre petrecerea de sâmbătă. Avea să fie cea mai mare distracție din istoria liceului. În ora de matematica a primit un bilet în care era chemată în biroul profesorului Andrew Beluci.

Inima îi bătea tot mai tare cu cât se apropia de biroul cu pricina. Era ciudat să se plimbe pe coridoarele goale, îşi putea auzi proprii paşi. Ajunse în fața uşii. Bătu cu degetul în sticla mată. Auzi confirmarea. Deschise uşa şi cu un zâmbet şmecheresc intră. Andy citea câteva lucrări de control. Îşi ridică privirea şi încremeni când o văzu. Aşa frumoasă şi fragedă. Picioarele lungi care se pierdeau într-o fustiță prea scurtă. O cămaşă cam transparentă. Încerca să-şi alunge din minte aceste remarci dar nu reuşea. De câteva zile parcă înnebunise. Tot timpul se gândea doar la ea şi ştia că nu este în ordine acest lucru. Acum a avut curajul să o cheme la el în birou, dar nu ştia pe ce motiv oficial. O rugă să se aşeze.

Roxanne îl privea drăgăstoasă. Acesta nu avea curajul să o privească în ochi şi continua să citească din hârtiile care le avea în față.

-Cum îți merge?

-Bine, mulțumesc. Cum vă merge dvs?

Andy ezită. Privi prin jur. Îşi scoase batista din buzunarul cămăşii şi îşi şterse sudoare de pe frunte.

-Destul de bine. E o zi aşa de călduroasă, nu-i aşa?
-Da.
-Prea cald pentru octombrie.
-Dacă spuneți...
-Îți poți explica accidentul din laborator?
Deci acum încercă să facă pe oficialul. Dacă aşa vroia, aşa primea.
-Mă simt cu mult mai bine. Nu ştiu ce m-a apucat în acel moment.
Urma un moment de tăcere. Roxanne se hotărî să spună ceva.
-Dacă nu mai aveți nevoie de mine...
-Mulțumesc că ai venit. Vroiam doar să ştiu cum îți merge.
Roxanne se ridică şi se duse la uşă.
-Stai puțin.
Se întoarse şi îl privi zâmbind. Andy stătea în picioare în fața biroului la doar un metru şi jumătate în fața ei.
-Mai este ceva? întrebă bănuitoare Roxanne.
-Nu ştiu. Poate.

Cu mâna pe care o ținea pe clanță trase siguranța uşii şi o încuie. Andy se sperie. Îşi dorea acest lucru dar nu ştia ce să creadă. Roxanne se apropie de el. Andy se propti cu fundul de birou. O aştepta. Creierul îi spunea că trebuie să scape cumva din situația asta, dar corpul său o dorea. Aşa proaspătă şi necunoscătoare. Doritoare. Când era aproape în fata lui, Andy îşi coborî ochii. Nu putea să o privească în față. Ştia că prezența ei îl intimida.

Roxanne era fericită că nu o respingea. Înseamnă că incantațiile ei au adus roade. Îi ridică bărbia cu degetul arătător. O privea ca un copil mic. Scăpă un zâmbet în colțul buzelor. Îi mângâie fața cu dosul palmei, până ce ajunse la ciocul sârmos. Îşi strecură unghiile lungi şi aranjate în părul nu prea lung dar excitant. Pentru ea, Andy era un bărbat adevărat nu ca şi colegii ei care se lăudau cu câteva firişoare de păr în loc de mustață pe care uşor le puteai confunda cu o zgârietură. Îi simți respirația caldă atingându-i gâtul dezvelit. Se lipi de Andy. Acesta nu se mişcă. Îi era frică să facă ceva. Nici nu ştia cum să reacționeze. Toată situația era nouă. Nici prin gând nu i-a trecut să înceapă o relație cu o elevă.

Multe lucruri nu a crezut că va face, dar după cele întâmplate în ultimele zile nimic nu-l mai putea surprinde. Nici acum nu putea să creadă că a făcut dragoste în trei cu acea necunoscută. Poate i-a plăcut, dar îi era teamă să recunoască. Iar acum... Această fetiță se lipea de el şi îl privea doritoare. Ajunse la un punct la care nu-l mai interesa ce se va întâmpla.

O prinse de brațe cu brutalitate. Roxanne se sperie şi îl privi cu ochii căscați. Nu ştia ce va urma. Poate o va arunca afară din birou. Precis va spune totul directorului, părinților, va fi exmatriculată. Totul era posibil.

Deodată îi simți buzele atingându-i gâtul. Unul dintre brațe cobora pe mijlocul ei până ce îi atinse fustița scurtă. Palma sa puternică îi prinse pulpa piciorului şi o strânse. Roxanne îşi închise ochii şi îşi lăsă capul pe spate. Încerca să nu scoată sunete prea puternice pentru a nu se da de gol față de cei care treceau prin fața biroului. Degetele ei au început să se joace pe spatele lui. Îi mângâia cămaşa puțin şifonată de la sacou.

Barba sa aspră o gâdila şi începu să zâmbească. Îi simțea buzele cărnoase cum îi umezeau pielea fină şi parfumată a fetei. O sărută. Aşa intens încât simțea că nu mai primeşte aer. Degetele ei fragile îi mângâiau fața, urechile, apoi se strecurau prin părul scurt până îl ciufuli de tot. Îi simțea mâna cum se strecura între picioarele ei. Îi mângâia sexul prin dantela neagră a chiloților. Se credea în rai. Era fericită. Poate pentru prima dată în viață putea spune că fericirea era de partea ei şi era pregătită să o primească.

Deodată o prinse de umeri şi o privi direct în ochii ei amorezați. Vroia să se asigure că a înțeles bine situația. Trebuia să fie sigur că îl dorea. Şi îl dorea. O împinse până ce o lipi cu spatele de perete. Fotografia care se afla în spatele ei se cutremură de la bubuitură. Începu să-i deschidă nasturii de la cămață. Dar erau prea mici pentru degetele lui groase aşa că îi smulse nasturii cu o mişcare rapidă. Roxanne îşi lăsă capul pe spate şi îl propti de perete. Îi plăcea violența cu care o trata. Făcea pe profesorul dominant, iar ea era eleva neascultătoare.

Îi dădu la o parte cele doua bucăti ale cămății şi îi admiră sânii în creştere. Erau aşa proaspeți de parcă tocmai au răsărit din corpul ei. Îi masă. Se puse în genunchi în fața ei şi începu să-i sărute. Pălmile lui îi mângâiau fundul urcând încet spre sâni, pe care încerca să-i strângă pentru a încăpea cât mai bine în gură.

Era fericită. Îl privea de sus cum îi săruta trupul însetat după el. Îşi strecură palmele după gâtul lui şi începu să-i mângâie spatele. Îşi scoase piciorul drept din pantoful elegant şi îl mângâie între picioare. Andy îi trase jos chiloții până la genunchi. Se lăsă cu capul sub ea. Roxanne scoase un oftat.

Îşi pierdu capul sub fustița ei şi o sărută între pulpe. O gusta de parcă era o piersică zemoasă. Limba lui o pătrunse şi se zvârcolea în ea ca o nebună. Roxanne îl strânse şi mai tare de gât. Mâinile ei prindeau

smocuri din părul negru. O lăsă jos. Se ridică şi îi prinse fața între pălmi. Îl privea nedumerită. Simțea dorința din ochii lui. Erau tulburi şi cu pupila dilatată. Părul ciufulit. Gulerul cămăşii stătea în toate direcțiile şi buzele întredeschise...Se năpusti asupra lui. Îi săruta nasul. Pleoapele. Sprâncenele.

Nu primea destul din el. Vroia ca fiecare părticică din fața lui să-i aparțină ei, să o poată fura cu săruturile ei pline de pasiune. Începu să-i desfacă nasturii de la cămasă. Cu genunchiul îi mângâie sexul. Andy îşi închise ochii. Nu se gândea la nimic. Nu putea să se gândească. Era un prinzioner al plăcerii interzise. Îi scoase cămaşa din pantalonii de stofă. Îi privi muşchii care ieşeau la iveală prin deschizătura cămăşii. Îsi petrecu brațele în jurul corpului său înfierbântat. Îi sărută pietul păros. Sfârcurile. Muşchii abdominali. Buricul. Buzele ei se pierdeau în spatele lui. Îl trânti cu fața de perete. Îi ridică brațele şi le lipi de perete. Cu buzele dorea să muşte din perete. Ea se pierdea sub cămaşa lui şi îi sărută şira spinării. Îşi lipi mijlocul de fundul lui. Simula actul sexual din acea poziție. Se lovi de el şi se depărta. Cu palmele îi mângâie bucile şi se pierdu între ele ajungând până la organele genitale.

Cu cealaltă mână încerca să-i deschidă cureaua, fermoarul. Îşi strecură degetele subțiri în pantalonii lui. Îl simțea. Îşi lipi sânii de spatele lui. Îşi duse mâna tot mai adânc până atinse ceva moale. Cu vârful unghiilor mângâie testiculele.

Se dezlipi de perete şi se întoarse cu fața spre ea. O luă în brațe şi se deplasă cu ea până ce ajunse la birou. O lăsă cu spatele peste lucrări şi cărți. Îşi dădu jos pantalonii şi îşi introduse penisul în ea. O străpunse de mai multe ori cu putere după care îşi rezervă câteva secunde de pauză până la următoare străpungere.

Roxanne .

SEDUCȚIE

Nu vroia să fie văzut doar ca un *dealer*. E adevărat. Vinde droguri. Vinde iluzii. Dar cine nu face aşa ceva? Hollywood-ul este cea mai mare fabrică de iluzii. Răsăritul soarelui este o iluzie. Viața este o iluzie. Doar că aceste iluzii nu sunt percepute ca atare. Ceea ce el vinde însă poate fi perceput. De aceea nu vede nimic rău în ceea ce face. Dă oamenilor ceea ce au nevoie.

În realitate nu e un *dealer*. Este un poet. De la o vârstă fragedă a devorat volumele de versuri ale marilor poeți. Era fascinat de jocul de cuvinte. Le-a perceput puterea. Ştia că simple cuvinte se puteau transforma în mesaje ascunse, amenințări, mângâieri. În versuri totul era posibil. Cuvinte care par să nu se potrivească in vorbirea curentă, odată integrate într-un vers capătă o lumină aparte. Ciudată.

Nu a renunțat la poezie. Nu-l interesa mizeria în care trăia atâta vreme cât poezia îl călăuzea pe drumul spre libertate. Libertate totală. Nimic nu putea să-l mai oprească. Erau doar el şi cuvintele. Ceea ce spunea -gândea, iar ceea ce gândea - spunea. Era direct şi înspăimântător, drăgălaş şi pervers. Putea fi orice.

Auzi cheia cum se învârti în broască. Se tolăni în fotoliul uriaş şi moale. Încăperea se afla într-o semiobscuritate. Tapetul se dezlipea în anumite locuri dar nu îl deranja. Îi auzi paşii. Mai luă o gură din paharul cu tărie. Plimbă cubul de gheață în aşa fel încât să scoată clinchete stridente. Îi auzi tocurile cum atingeau betonul de pe coridor.

Îşi făcu apariția în fața uşii.

-Ai ajuns deja? Vocea ei nu părea incitată ci plictisită.

-Am terminat mai repede.

-Cui i-ai mai vândut puțin din iluzia vieții?

-Am fost rău.

Se apropie încet de el. Îşi scoase o țigară din poşetă. Şi-o aprinse. Îl privea de la înălțime. Purta o rochie scurtă şi mulată pe corp. I se descifrau toate curbele. Îi observă sfârcurile ieşite în relief sub materialul moale. Îi luă țigara dintre degetele subțiri şi trase un fum adânc în piept ca apoi să-l lase să iasă răsfirat de parcă se afla în flăcări. Fumul rece se plimba prin lumina gălbuie a veiozei.

-Cât de rău ai fost?

-Am furnizat cu *zăpadă* o petrecere cu adolescenți .

-Ce pervers...

-Şi copii vor să fie fericiți.

-Mă exciți.

O privi cu puțină indiferență. Îşi trecu mâna prin părul auriu şi şi-l prinse într-o coadă. Nu vroia să-l umple cu fum. Era proaspăt spălat. Mai luă o gură din băutura de pe măsuță. Geena se apropie de el şi îl sărută scurt pe buze. Continua să stea cufundat în fotoliul comod fără să facă vreo mişcare. Începu să se plimbe prin încăpere. O urmărea. Se descălță. Se aşeză în fața oglinzii. Îi urmărea reflexia. Dar nimic. El nu făcea nici o mişcare. Începu să îşi pieptene părul. Îşi eliberă picioarele lungi de ciorapi. Se îndreptă spre pat. Se întinse.

Tom se ridică şi se apropie. Se afla la capătul patului. Îşi desfăcu eşarfa neagră de la gât şi se apropie de ea. Îi legă ochii cu eşarfa parfumată. Începu să-i tragă jos haina moale. Aceasta se rulă pe umflăturile corpului scoţându-i la iveală sânii voluptoşi. Geena îşi arcui spatele. Îi trase jos rochia. Se îndepărtă de ea şi o privea cum îşi legăna corpul în patul moale. Era goală până la chiloţei prea mici pentru a fi luaţi în seamă. O privi de la distanţă. Ea era oarbă. El nu.

-Dacă nu ai fi aşa frumoasă crezi că m-aş uita la tine?

Singura ta scăpare este să nu mai vezi nimic. Să nu mă vezi. Să dormi. Să te scufunzi între pături, plapumi şi cearceafuri. Să te strecori sub lenjerii de mătase reci şi excitante.

Nu trebuie să mai gândeşti. Simte alunecare degetelor mele pe sânii tăi, dar nu aştepta să te ating. Sărută-mi buzele nebune după tine dar nu le căuta prin aer. Priveşte în noaptea care te înconjoară ca o eşarfă plină cu parfumul meu, dar nu privi.

Simte-mi prezenţa pe toată suprafaţa corpului ca o adiere caldă şi sărată. Nu aştepta să te satisfac. Nu aştepta să te sărut. Plimbăţi degetele lungi pe pielea mătăsoasă a corpului tău perfect, fără un motiv anume. Încearcă să trăieşti. Nu te ascunde după perdeaua ruşinii.

Geena începu să se joace cu sfârcurile excitate. Îşi muşcă buzele de plăcere. Cuvintele lui o înnebuneau şi o apropiau tot mai multe de extaz. Tom se plimba pe marginea patului fără a sta pe loc. Capul ei se întorcea în direcţia din care venea vocea. Îi simţea răsuflarea relaxată şi privirea aţintită asupra fiecărei mişcări pe care ea o făcea.

-Uită de restul lumii. Eşti doar tu. Tu singură.

Ce ai face dacă ai fi singură pe pământ? Ce ai face dacă nu aş fi eu să te mângâi? Te-ai mângâia singură? Cum ai faceo? Arată-mi.

Magia se află în degetele tale. Lasă-le să se plimbe pe trupul tău despuiat căutand noi terenuri neexploatate. Simţi căldura care ţâşneşte din tine? Parcă îţi pot simţi sudoarea cum ţâşneşte prin pielea ta fină.

Nu uita de parfumul care îţi învăluie pleoapele. Acel parfum masculin şi plin de putere. Îi simţi mirosul cum se împrăştie pe corpul tău şi nu mai vrei să se desprindă. Vrea să te îmbete cu puterea-i de neînvins. Nu încerca să i te opui.

Nu te opune plăcerii care începe să crească cu fiecare secundă care trece. Respiraţia ta o ia razna şi nici nu te interesează. Sângele începe să se plimbe tot mai rapid prin vene. Inima nu mai reuşeşte să pompeze destul. O văd cum se zbate în pieptul tău. Fiecare pulsaţie provoacă minuscule valuri pe suprafaţa sânilor tăi gelatinoşi.

Se îndepărtă de ea. Geena stătea lipită de cearceaful ud de sudoare. Îl aştepta. Dar nu mai venea. Nu-l mai auzea. Un sunet slab se împrăştie prin încăpere. Parcă era zumzetul unor băştinaşi. Tobele începeau să se audă din depărtare. Tot mai aproape şi tot mai ritmic. Apoi câteva voci feminine îi încîntau urechea cu un murmur indescifrabil, dar dulce.

Auzi? Murmurul pasiunii. Simte muzica. Las-o să intre în tine şi să se prelingă prin corpul tău. Tobele devin tot mai agitate. Inima ta bate tot mai rapid. Vreau să te văd cum vibrezi pe ritmul muzicii. Lasă-te în moalele patului şi gândeşte-te la palmele puternice care bat tobele acoperite cu piele de animal. Le simţi ritmul?

Geena începu să se onduleze. Scotea din când în când câteva sunete greu de clasat. Sudoarea strălucea pe pielea ei întinsă şi parfumată.

Mirosul tău mă înnebuneşte. Vrei să mă apropii?

Îngădui din cap.

Sunt chiar lângă tine. Îţi pot vedea sânii, aşa de superbi. Mă apropii de ei. Îmi simţi respiraţia fierbinte pe piele?

Scoase un oftat adânc.

Mai puţin şi limba mea va atinge sfârcul tău. Mai puţin. Aproape că l-am atins.

Înainte de atingere se ridică şi o privi cum se zvârcolea înnebunită pe pat. Vocilor de femei li se alăturară şi voci de bărbaţi. Muzica era tot mai agitată.

Le auzi vocea puternică? Sunt cu totii aici în încăperea asta şi te privesc. Îţi privesc trupul superb ondulându-se în lumina difuză. Te doresc cu toţii. Vor să te atingă. Zeci de braţe înfometate îţi doresc pielea catifelată. Palmele lor se plimbă la doar câţiva centimetri deasupra ta, dar le e teamă să te atingă. Le simţi aporpierea? Le simţi respiraţia agitată? Te privesc precum nişte lupi înfometaţi.

Se zbătea şi scotea sunete tot mai puternice. Tom reveni şi îşi apropie buzele de trupul ei. Sufla peste abdomenul ei. Aerul cald o înnebunea şi o făcea să-si contracte muşchii într-un ritm alert. Îi privi faţa. Observă zâmbetul pe buzele ei. Mai puţin şi avea să râdă în hohote. Tom scoase un surâs de satisfacţie.

Eşti aşa de frumoasă. Eşti unica între toate. Rotunjirile tale dezgheaţă orice aisberg. Nimeni nu este cruţat de prezenţa ta ademenitoare. Parcă ai fi o zeiţă încarnată. Buzele tale voluptoase parcă ar fi nişte pernite pneumatice gata să ţină între ele cel mai zemos fruct.

Gâtul tău subţire şi fragil... Vreau să-l sărut. Nu pot să-l sărut. Este prea perfect. Atingerea mea l-ar murdări doar. Îmi simţi respiraţia alertă? Tu eşti de vină. Mă faci să turbez doar privindu-te. Pot simţi

stropii minusculi de sudoare care se evaporă încet şi sunt înlocuiți de alții cu mult mai sărați şi mai umezi.

Tom căută ceva prin buzunare. Scoase la iveală un flacon subțire şi lunguieț, asemănător cu eşantioanele pentru parfum. Prin sticla curată se descoperi puțină pulbere albă. Desfăcu capacul.

Am în mână cel mai dulce polen de pe pământ. Este alb şi ilegal, dar e ispititor. Pot simți cum această pulbere neînsuflețită îți doreşte trupul.

Lăsă puțină cocainăă desupra buzelor ei. Geena îşi scoase limba şi încerca să culeagă pulberea albă ca zăpada. Scoase ofuri amețitoare.

Pulberea se risipeşte încet deasupra corpului tău. Câteva firimituri pe sfârcuri, apoi pe abdomen. Coborâm.

Scoase sunete sacadate când firişoarele albe îi atingeau pielea. Tresărea de fiecare dată. Tom continua să presare zăpada pe copul ei despuiat apropiindu-se de zona intimă. Se poziționă între picioarele ei. Îşi ridică genunchii simțindu-i respirația. Îi trase încet jos chiloții.

Zăpada se cerne pe crăpătura ta care parcă a luat viață.

Când simții pulberea cum o atinge scoase un țipăt. Mâinile ei îi căutau corpul, dar în zadar. A avut grijă să nu-l găsească. Privea cum pulberea albă era încorporată în umezeala crăpăturii. Mai lansă câteva firişoare. Degetele ei strângeau cearceaful dorind să-l sfâşie.

Prima atingere. Îşi puse palmele pe genunchii ei, dându-i la o parte. Îşi apropie fața de sexul ei. Respirația lui o lovi din plin. Gemea. Cu limba începu să culeagă zăpada dintre picioarele ei lungi. Printr-o mişcare rapidă îşi încrucişă picioarele imobilizându-i capul în acel loc. Nu mai vroia să-i dea drumul. Avea nevoie de atingerile lui.

Continua să-i sărute interiorul. Zăpada începea să-şi facă efectul. Nu avea de gând să îşi dea jos îmbrăcămintea neagră. Nu vroia să o reguleze. Vroia să o amețească, să o termine, să nu mai ştie cine este. Cu greu se eliberă de picioarele ei şi continua să lingă cocaina. Îi sărută sfârcurile. Limba culegea fiecare fir.

Îi sărută buzele cărnoase. Limbile lor se împleteau într-un joc amețitor. Degetele sale îi mângâiau contururile strecurându-se între picioarele ei. Se lăsă cu tot corpul peste al ei, dar nu se dezbrăcă. Geena tresări când metalul rece al curelei de la pantaloni îi atinse pielea înfocată. Îi simțea umflătura dintre picioare şi îl vroia, dar el nu se lăsa păcălit. Continua să o termine. Se freca tot mai ritmic de corpul ei înnebunind-o. Îşi freca umflătura de mijlocul ei însetat. Simula actul sexual.

Muzica turbată devenea tot mai amețitoare, vocile tot mai extaziate. Ea scotea sunete înfundate, iar brațele i se zbăteau pe spatele lui. O săruta. O lingea. O mângâia.

Corpul lui Geena se relaxă, după ce toată tremura sub corpul lui. Tom se ridică de pe ea. Părăsi patul. Se apropie de fotoliu. Se aşeză în el. Îşi mai puse băutură în pahar. Gheața se topise între timp. Îşi aprinse o țigară şi o privea. Mai sorbi din băutură. Fumul albastru al țigării se ridică leneş şi la un moment dat forma valuri plutitoare deasupra patului.

Geena stătea extenuată în mijlocul patului cu brațele întinse. Respira greoi şi nu se mişca. Era slăbită de puteri. Tom îi privi copul ud cum se liniştea. Cu mâna îşi eliberă ochii de eşarfa neagră. Se sprijini pe coate şi îl privi. Fața ei era turmentată şi udă. Părul ciufulit zbura în toate direcțiile. Nu-i venea să creadă ce i se întâmplase. Îl privea cum savura calm din băutură şi țigară de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Nu-l înțelegea.

Se ridică cu greu. Până la urmă reuşi să-şi găsească echilibrul. Se îndrepta spre baie şi porni apa în vană. Parcă nu mai avea putere de nimic. Ce i-a făcut? Cum a reuşit să o excite în aşa un hal? Nu găsea răspunsuri la aceste întrebări. Cu toate că nu era multă apă în vană se aşeză în ea. Apa curgea în continuare din robinetul cu pete de rugină.

FILE DE JURNAL

Nu înțelege de ce s-au certat. Poate ştia dar îi era frică să recunoască. Nu vroia să accepte că într-un fel a participat la acel eveniment. Era prea crud, dar adevărat. Nu vroia să accepte realitatea. De ce trebuia să se întâmple acel lucru? Nu a vrut niciodată să se termine în acel fel.

De nu s-ar fi certat cu ea. Acum ar vrea să-i spună atâtea lucruri, dar este prea târziu. Ar vrea să poată îndrepta lucrurile, să-şi retragă cuvintele, dar nu mai exista nici o posibilitate. Ea a stricat totul. Dacă nu ar fi fost aşa de egoistă nu s-ar fi aflat astăzi în aceasta situație. De două zile stă închisă în camera ei şi boceşte. Nici la şcoală nu a mers.

Înainte ar fi intrat în panică deoarece îi era frică de faptul că Roxanne i-ar putea fura unul din cei pe care ea a pus ochii, acum nu o mai interesa acest lucru. Nimic nu o mai interesa. Nici George nu o mai

putea consola. A distrus totul. Nu mai exista nimic de reparat. Nu era cinstit. Roxanne nu i-a vrut niciodată răul.

A invidiat-o de la început, cu toate că pretindea că era prietena ei. Acum când se gândeşte la ea nu mai ştie cum să-şi ascundă lacrimile. După evenimentele de sâmbătă, de la *cheful chefurilor* totul s-a schimbat. Parcă s-a maturizat peste noapte. Parcă a sărit peste un pasaj din viața sa şi a început să gândească cu adevărat. Ştia că nu mai putea schimba cu nimic situația.

Trebuia să-şi continue viața şi să încerce să trăiască cu realitatea că Roxanne nu mai era prietena ei şi că s-a despărțit de ea în cel mai groaznic mod. O durea faptul că nu avea cu cine să discute despre ceea ce o durea. Nu era nimeni care să-i audă plânsul. Poate dacă mai trăia mama sa totul ar fi avut o altă întorsătură. Dacă nu ar fi murit la naşterea ei totul ar fi decurs ca în orice familie normală. De ce ea trebuia să sufere de fiecare dată?

Nici nu şi-a cunoscut mama şi acest lucru o făcea să o invidieze şi mai mult pe Roxanne. Ea avea o mamă. E partea a doua că nu se înțelegea bine cu ea, dar dacă avea nevoie de ajutorul ei, avea la cine apela, cu toate că nu o întreba niciodată de părere. Poate că Roxanne nici nu a ştiut ce noroc avea. Poate că Roxanne era prea preocupată de propria persoană încât a uitat de cei din jur.

Khira a profitat de această indiferență a ei şi s-a furişat încet în viața ei. Nu ştia cum putea să caracterizeze prietenia lor. Era o combinație ciudată de afecțiune şi ură, de înțelegere şi invidie, de admirație şi desconsiderare. Nu i-ar fi făcut niciodată rău, în nici un fel dar... întotdeauna îşi doare să fie şi ea în prim plan. Vroia şi ea să fie luată în seamă.

Acum îşi privea peruca cu părul împletit în codițe africane ca în țara ei de baştina, doar culoare roşcată nu se potrivea cu tradiția. Aceea era peruca pe care a purtat-o la petrecere. Nu se poate uita la ea fără să plângă. Totul îi amintea de cele întâmplate. Se ghemui în mijlocul patului încercând zadarnic să se acopere cu pătura.

Avea nevoie de ceva care să-i distragă atenția. Dar nu avea ce să facă. Tatăl ei nu era acasă, precis mai salva viața cuiva în sala de judecată, doar viata ei nu o putea salva. Nici nu observa cât de grea era pentru ea această vârstă în care ai atâtea întrebări şi nu găseşti pe nimeni care să-ți răspundă.

Se învinovățea pentru moartea mamei sale. Dacă ea nu s-ar fi zbătut să iasă din burtă, mama sa ar fi mai trăit. Ar fi putut să fie fericită. Dar aşa, se afla în vasul din argint închis în seiful de la parter. A fost dorința ei să fie incinerată.

De multe ori s-a strecurat în biroul tatei şi a deschis seiful. Lua urna şi o aşeza pe birou. Îşi introdu-se degetele în cenuşa fină şi un sentiment de mângâiere o cuprindea. Îşi imagina că îi atinge fața şi îi simte căldura corpului. Curând se trezi din acea stare de melancolie şi punea totul la loc pentru a nu fi descoperită.

Era singură în acea casă uriaşă. Dacă ar fi avut un frățior sau o surioară... Tatăl ei nu s-a recăsătorit. Khira nici nu ar fi acceptat acest lucru. Îşi dădea seama că era egoistă când gândea astfel. Şi el avea dreptul la fericire, dar ea nu l-ar fi lăsat. Iar fi fost teamă că nu mai rămâne destulă dragoste şi pentru ea. Era însetată de această dragoste. Încerca tot timpul să-i fie prin preajmă. În ultimii ani însă totul se schimbase.

Începu să se depărteze de el. Începu să priceapă ce însemna să devii o femeie, să-ți crească sânii, primul ciclu menstrual... Îi era ruşine să discute cu el despre aceste probleme. Tot ce ştia era de la emisiunile tv pe care le urmărea frecvent, din plictiseală. Şi-a făcut singură programarea şi la doctorul ginecolog la primul ciclu.

Învățase să se descurce singură şi la un moment dat era chiar mândră de acest lucru, dar acum e dezamăgită. Este dezamăgită deoarece există momente în care îşi doreşte să fie din nou fetița care are nevoie de protecție.

Poate că de aceea a căutat o prietenă care are totul. Îşi doare să guste şi ea ceva din acel *paradis.* Îşi dorea să poată fi Roxanne, să fie îndrăgită şi frumoasă. Să fie adorată de băieți şi invidiată de fete.

Se ridică de pe pat şi începu să scoată conținutul dulapurilor şi sertarelor. A venit timpul să îşi facă ordine în viață. Reuşise să se dezlipească de prea multe lucruri. Nu mai vroia să mai vadă nici o păpuşă, nici o felicitare copilăroasă, nici o figurină care este doar un suport pentru praf. Aşeză toate acareturile într-o cutie. Pentru câteva ore reuşi să se desprindă de amintirea petrecerii.

Luă cutia în brațe şi urcă treptele spre podul casei. Papucii de casă pufoşi atingeau cu greu treptele. Deschise uşa şi intră în acea încăpere ciudată. Era scăldată în lumină şi praful stăpânea camera uriaşă. Peste tot doar cutii închise şi altele deschise. Teancuri de cărți şi cursuri din timpul studiilor tatălui său. Îşi aşeză cutia într-un loc neînsemnat. Începu să se plimbe printre cutii.

Se aşeză într-un petec de lumină şi luă la întâmplare o cutie. O deschise. Nu găsi nimic interesant în ea. Luă următoarea cutie. Spre surprinderea sa era o cutie cu lucrurile personale ale mamei sale, ale mamei pe care nu a cunoscut-o niciodată. Un val de emoție o cuprinse şi se simțea din nou ca un copilaş căruia i s-a făcut o surpriză. Cu grijă privi asupra lucrurilor, mărunțişuri, dar de mare valoare pentru ea. Cum de nu a descoperit acea cutie până acum? Aşa de mult îşi doare să-şi cunoască mama şi nu avea de unde. Poate că acum era şansa sa de a afla câteva detalii. Trecu cu vârful degetelor peste câteva fotografii. Scose una dintre ele.

Era aşa de frumoasă. Pielea ei cafenie şi ochii verzi. Era deosebită şi acest lucru o impresiona. Luă o altă fotografie. Îi mângâie fața schițând un zâmbet discret. Începu să plângă. Dădu de o coperta mai tare. O scoase la iveală. Scria doar Strict Secret pe coperta vişinie şi deloc deosebită. Deschise prima pagină.

Cu litere înclinate scria:

Jurnalul lui Maree Goodmann.

Khila încremeni. Era chiar scrisul ei. Trecu cu buricul degetelor peste scrisul nu prea apăsat a stiloului. Răsfoi caietul şi citi câteva fragmente. Era fascinată:

12 martie,

*Azi am fumat pentru prima dată **iarbă.** Pam a făcut rost de o țigară preparată de la JJ. Am fost aşa de curioasă. După ore am plecat la Pam acasă şi ne-am încuiat în camera ei, cu toate că nu era nimeni acasă. După uşa încuiată ne simțeam mai sigure. Pam a aprins țigara şi trase un fum. Ea a mai fumat şi ştia cum să tragă fumul în piept. Mie îmi era frică. Nu vroiam să mă blamez în fața ei. Ce importanță ar fi avut? Doar suntem de nedespărțit. Toată şcoala vorbeşte despre noi ca despre o singură persoană.*

Deci mi-a întins şi mie țigara. Mă privea cu o nevinovăție firească. Am luat un fum scurt, dar îmi era greu să-l înghit. Simțeam că dacă fac acest lucru mă voi sufoca. Am început să tuşesc. Pam a izbucnit în hohote de râs, iar eu mă simțeam proastă şi neştiutoare. Am mai încercat odată. Pentru scurt timp am reuşit să țin fumul in mine, după care l-am eliberat din plămânii mei încă neatinşi de fum. Nu ştiu dacă mi-a plăcut. De aceea am mai luat un fum, la fel de neajutorată, dar am reuşit. După câteva fumuri simțeam cum genunchii mi se înmoaie şi picioarele mi se fac tot mai grele.

*Ne-am întins pe podea şi priveam pe pereți. Am început să povestim despre lucruri fără importanță, aşa cum facem noi de obicei, dar de data aceasta ne distram de nu mai puteam. Râdeam pentru orice cuvânt mai deocheat, ca de exemplu **mădular.** Cred că am arătat ca nişte proaste dar ne-am distrat.*

Îşi şterse o lacrimă şi sări peste câteva pagini.

5 aprilie,

Mă aflu într-o stare aiurea. Pam îmi tot spune că sunt proastă că nu acționez. A încercat să-mi explice că intențiile lui sunt clare. Mie mi se par însă foarte.... cum se spune? Ambigue. Cred că ața se spune. Oricum nu are nici o importanță.

Nu-l înțeleg. Nu ştiu ce vrea. Azi la şcoală s-au întâmplat mai multe lucruri deosebite. Ne-am privit de câteva ori în ochi. Îmi place de el foarte mult, dar când suntem singuri mi-e frică să nu îmi piară subiectele de discuție. Mă urăsc când nu ştiu despre ce să povestesc şi încep să părăvlăgesc despre vreme.

Tot mi-e frică să nu ajungem într-o situație în care amândoi terminăm o frază deodată şi nu mai ştim ce să spunem. Cred că m-aş ascunde în pământ .Pam nu a schimbat toată ziua nici o vorbă cu mine. Nu vroia să mă deranjeze a fost motivul pe care l-a băgat. M-a enervat, deoarece îmi doream să-mi fie prin preajmă. Tot timpul îmi doream să rămân singură cu JJ, şi acum am avut ocazia şi nu am ştiut ce să fac.

În mijlocul unei discuții a fost chemat afară din clasă. Din bancă, Pam mi-a tras cu ochiul. Mă enerva calmul ei. Eu eram gata să mă fac de râs în fața unui băiat pe care îl ador şi ea stă calmă şi priveşte spectacolul. Precis s-a distrat de minune, cu toate că a negat tot timpul.

După câteva minute JJ a revenit în clasă şi când a văzut că nu m-am dezlipit de banca lui a spus că nu a crezut că îl voi aştepta. Nu ştiu din ce cauză a spus acest lucru, dar m-a rănit. A spus că a fost chemat de o cunoscută.

O cunoscută, sau o iubită? Pam spune că nu ştie de o prietenă, dar nici Pam nu ştie totul. Poate că are pe cineva, dar îi este ruşine să-mi spună. Proasta de mine. Nu cred că mă vrea. S-ar spune că sunt proastă ca afirm acest lucru, dar aşa simt.

*Să vezi ce mi-a scris astăzi în horoscop: **Nu este indicat să acționați acum! O situație care pare incertă se va stabiliza în viitorul apropiat. Atenție la greşelile pe care le-ați putea comite din prea mult entuziasm.** Aşa că trebuie să stau calmă şi să mai aştept până ce stelele îmi vor prescire ceva mai bun.*

Trecu la alta pagina.

11 aprilie,

De câteva zile nu a mai venit la şcoală şi sunt disperată. Sper că nu a păţit ceva. Sunt disperată. Toată ziua m-am hârâit cu Pam. Ea spunea că sunt nefututã, auzi ce expresie pe capul ei? De unde ştie ea ce îmi trebuie? Mi-e dor de JJ.

12 aprilie,

Cred că îl iubesc. Ştiu că sună puţin tras de coadă, dar chiar cred că simt destul de mult pentru el. Îl iubesc şi toată viaţa mi-a dat-o peste cap. Noroc că azi a venit la şcoala că altfel aş fi înnebunit. Am încercat să-mi ascund bucuria. Nu trebuie să vadă că sunt topită după el.

Când a intrat pe uşă inima a început să bată tot mai rapid şi am simţit un nod în stomac. Simţeam că trebuie să urlu de emoţii. În pauză trebuia să intru în vorbă cu el, aşa că m-am dus la banca lui. Mi-a povestit că a fost bolnav, dar că acum s-a refăcut.

Sunt aşa de fericită.

15 aprilie,

Sunt chiar aşa de naivă? Chiar am crezut că mă va vizita. Mi-a promis că-mi va aduce caietele cu lecţiile de când a lipsit. Toată ziua l-am aşteptat. Cred că m-am uitat de zece ori în oglindă. Poate că încep să înnebunesc.

Trebuie să fiu serioasă. De la început trebuia să-mi dau seama că nu va ieşi nimic. Nici nu se gândeşte la mine. Nu am chef de nimic. Nici de mâncare. Am vorbit cu Pam la telefon aproape o oră. M-am smiorcăit la ea. Mă bucur că am o prietenă în care pot avea încredere şi care îmi este alături când am nevoie de ea. Nu ştiu ce aş fi făcut fără ea. Presupun că as fi plâns ore în şir, dar ea m-a îmbărbătat.

Poate nu sunt destul de atractivă. Poate că nu-i plac coşurile care mi-au apărut. Sunt doar trei dar parcă mi-ar acoperi toată faţa. Le urăsc. Eu sunt de vină. Nu mănânc deloc sănătos. Si uite că acum pe faţa mea se formează triunghiul bermudelor. Mă simt aşa de urâtă cu ele.

Pam are noroc. Tenul ei este aşa de curat încât ar putea fi un fotomodel. Mi-a spus că nici la ea nu ar fi aşa dacă nu ar avea grijă ce mâncă, dar eu nu reuşesc să mă abţin.

Khira se afundă tot mai mult în micile istorioare ale mamei sale. Parcă vedea fiecare întâmplare cu ochii ei. Parcă resimţea fiecare eveniment. Era deosebit, ca o călătorie în trecut. Începea să o cunoască, iar acest lucru o consola. Cu toate că nu putea discuta direct cu ea, totuşi o ajuta prin acel jurnal. În ce fel? A observat că şi alţii aveau probleme cu pubertatea. Şi alţii erau îndrăgostiţi. Trecu la ultima pagină. Avea să citească restul în cameră, dar ultima pagina trebuia citită, mai ales că sesiza ceva ciudat in modul de scriere, parcă era scris cu durere.

14 mai,

De ce ea? De ce nu altcineva? Nu am crezut că îmi va face una ca asta. Dar poate că asta mi-a fost învăţare de minte. Sunt eu mai naivă dar asta nu e un motiv ca toţi să-şi bată joc de mine. Dacă nu mi-ar fi cunoscut sentimentele, aş fi înţeles-o, dar în această situaţie nu există iertare.

Mi l-a furat pe JJ. Nici nu am reuşit să îl sărut doar de două ori că mi l-a luat din faţă, doar prin faptul că ea era pregătită să se culce cu el şi eu mai vroiam să aşteptăm. Nu este cinstit. Eu îl iubesc, iar ea nu. Ea doar îl foloseşte. Nu ştiu de ce a făcut una ca asta. Nu o pot ierta. Scorpia şi scroafa dracului.

A avut atâta tupeu să-mi spună că îi pare rău dar nu a plănuit asta. S-a întâmplat pur şi simplu. Auzi, s-a întâmplat pur şi simplu. Vorbeşte de parcă ar fi mâncat împreuna o îngheţată. Nu ştiu ce este în mintea ei, dar nu e bun.

Mă simt părăsită. Urâtă. Nimeni nu mă vrea. Nici JJ nu m-a vrut. Vroia doar sex. Mă simt aşa de singură, şi nu e nimeni care să-mi aline durerea. M-am trezit cu receptorul în mână formând numărul lui Pam când am realizat că nu o pot suna, deoarece ea este cea rea. Din cauza ei sufăr.

Cea mai bună prietenă a mea. Ei i-am împărtăşit toate secretele şi chiar ea mă trădează. Oare ştie ce mi-a făcut? Presupun că nici nu o interesează. Precis se distrează cu porcul de JJ pe seama mea. Râd de ***prostuţa şti virgina de Maree.***

I-aş ucide pe amândoi, dar nu aş rezolva nimic. Nici o problemă, şi ei trebuie să moară odată şi odată. Nu vor trăi veşnic.

Khira închise caietul. Îl strânse la piept şi privi spre geamul podului prin care intra lumină puternică. O simțea aşa de aproape. Îi resimțea durerea. A fost rănită de ce mai bună prietenă. Acum reuşi să priceapă ce i-a făcut lui Roxanne de-a lungul anilor. Cu toate că ea nu părea afectată, dar precis nu-i era tot una ca să-i fie furați prietenii din fața nasului de cea mai bună prietenă a sa, Khira.

Şi la petrecere despre asta s-au certat. Despre băieți. Khira vroia neapărat să afle de iubitul ei misterios, dar Roxanne se făcu mormânt şi nu scose nici o vorbă. Atunci ea a început să o certe că nu are încredere in persoana ei. Roxanne s-a enervat şi i-a spus şleu pe față tot ce a avut pe suflet: cât era de egoistă şi de invidioasă, de rea şi de complotoasă.

A ieşit urât de tot. Roxanne se înfurie şi fugi prin mulțime la toaleta fetelor.

ANCIENT PERSON OF MY HEART

Termină de citit ultimele rânduri din noua poveste scurtă a surorii sale. Aceasta l-a impresionat în mod special. Auzi paşi pe podeaua din lemn a coridorului. Auzi un ciocănit în uşă. George stătea întins pe pat.

Uşa se deschise şi Claire îşi băgă capul în interiorul încăperii.

-Te deranjez?

-Deloc. Intră.

Claire se apropie cu tiptil şi se aşeză pe saunul de la masă. Privea foile de hârtie din mâinile fratelui său.

-Ce părere ai, întrebă ea cu nesiguranță.

-Cred că este cea mai bună poveste pe care ai scris-o vreodată. Sunt sigur că vei face mulți bani cu ea.

Claire scoase un zambet scurt şi chinuit. În ultima vreme îi era greu să zâmbească. Tot trecutul era cu mult mai palpabil decât înainte de acel interviu. Poate era mai bine dacă nu l-ar fi întâlnit niciodată pe acel Dick Fowler şi tâmpita sa emisiune despre viața tinerilor. De la acel interviu totul se schimbase. A făcut o depresie nervoasă după care a fost nevoită să se mute înapoi în casa părintească. Trebuia să-şi întrerupă şcoala pentru un semestru. Nu-i plăcea să le stea pe umeri. Vroia să fie din nou independentă, dar în momentul de față era prea slăbită. Nu ştia cum de a aflat unde se afla, dar a venit să o viziteze. Dick se dovedi un bun ascultător şi fără apartul de filmat prin apropiere.

Într-un fel se simțea vinovat pentru acea stare. O mai suna din când în când.

-Nu ştiu cum de ți-a venit aşa o idee ...

-După ...

Nu putea să spună depresie nervoasă.

-Ori şi cum, şti că am fost la pământ şi nici acum nu mă simt prea bine. Simțeam o încărcătură sentimentală prea mare de care trebuia să mă eliberez. Am aflat că un coleg de facultate a murit de leucemie. L-am cunoscut destul de bine. Povestea lui m-a pus pe gânduri. Eram tristă, dezorientată şi aveam mult timp la dispozitie. Aşa că am început să scriu.

Claire pregătea de mult un volum cu povestiri fantastice scurte, dar era sigură ca nu-l va termina. Era sigură că niciodată nu va fi mulțumită de ceea ce scria şi nu era pregătită să o arate unui editor. George era criticul ei. Când scria ceva, el era primul care citea şi de fapt era singurul.

-Te simți bine?

-Merge. Poate că a fost bine să revin acasă, măcar pentru scurt timp.

-Mi-au lipsit conversațiile noastre în mijlocul nopții, când cu totii dormeau doar noi doi stăteam cocoțați în vârful patului şi povesteam.

-Da... spuse ea cu nostalgie privind în gol, parcă revăzând totul cu ochii mintii. Atunci totul era cu mult mai uşor.

-Cu mult mai uşor. Acum am impresia că nimic nu-mi iese. Credeam că va fi mai uşor. Toți îmi spun că este vorba despre vârsta asta dificilă, de care nu scapă nimeni, dar mă simt aşa de singur. Am doar 17 ani şi mă văicăresc, ce voi face mai încolo?

-Te înțeleg. Nici pe mine nu vroia nimeni să mă înțeleagă. Credeau că făceam orice doar pentru ai scoate din pepeni. Credeau că nu am nimic mai bun de făcut decât să le terorizez viața armonioasă.

-Aşa-s părinții...

-Nu au încercat să mă înțeleagă. Tot timpul îmi spuneau că nu am ce comenta, că eu am o viață plină de bucurii şi fără probleme. Totîimi aruncau la cap că voi vedea cât de grea este viața când voi avea o familie. Dar nu vor să înțeleagă că şi noi avem problemele noastre. Pentru ei ele par banale şi de neluat în seamă, dar pentru noi sunt primele probleme cu care ne confruntăm şi din această cauză le considerăm vitale.

George simțea că îi povestea despre viața lui. Parcă ea îi cunoştea gândurile.

-Vei merge sâmbătă la petrecere?

-Trebuie să merg.

-Nu prea eşti încântat. Nu-i aşa?

-Dacă aş şti că şi visele mele se vor împlini atunci nu ar exista această nehotărâre.

-Dacă nu mă înşel, este vorba despre o fată.

-Nu te înşeli. Tu nu te înşeli niciodată.

Claire zâmbi discret.

-Povesteşte-mi. Vreau să ştiu totul. Pote te voi putea ajuta cu ceva. Să nu uităm că şi eu sunt o fată şi ştiu ce vor ele, aşa că pune-mă la încercare.

-Dacă aş şti că există măcar o mică şansă... Nu mai am voie să mă gândesc la ea. Astă vară mi-a spus clar ce părere are. Nu cred că şi-a schimbat cu mult concepțiile.

-Nu se ştie. La vârsta asta totul se schimbă foarte repede. Poate că nu o înțelegi.

-Se poate. Nu mai înțelg pe nimeni. Cu toții fug ca nebunii pe coridoare şi se comportă de parcă nimic nu i-ar jena. Iar eu stau liniştit şi aştept.

-Asta este firea ta. Nu trebuie să te ruşinezi că eşti mai retras.

-Dar nici o fată nu se uită la mine...

-Nu trebuie să disperi. Sunt şi fete care sunt atrase de astfel de tipi.

-Din păcate ele nu trăiesc pe planeta asta. Mă simt de parcă nimeni nu mă vrea. Nu sunt destul de bun pentru nici una din fetele care-mi plac.

-Ție îți place de cineva în mod deosebit.

-Cred că da. Adică da. Nici eu nu ştiu. Între timp s-au schimbat foarte multe. Nu ştiu dacă o mai iubesc.

-Dar ai iubito?

-Nici de asta nu sunt sigur. Poate că am fost doar două suflete singure care s-au înțeles bine şi doar atât. Poate că am căutat o persoană cu care să pot discuta în lipsa ta. Nici eu nu ştiu.

Totul a început la sfârşitul verii. Când *bătrânii* au aflat că am rămas corigent la matematică. Să nu fi fost prin preajmă. Dar am invățat. Am încercat să pricep despre ce era vorba, dar se pare că tot nu m-am priceput şi fără să am de ales mi-a rămas un examen pe toamnă. Aşa că trebuia să-mi iau adio de la planurile mele de vacanță. Nici nu şti la câte a trebuit să renunț. Am renunțat la ce mi-a fost mai important în acel moment. Am renunțat la muzica mea.

Bineînțeles că nu au fost de acord să mă lase în turneu cu Tic şi Fly. Era şansa vieții mele, să merg prin baruri de-a lungul coastei şi să pot să-mi exprim sentimentele prin câteva corzi de chitară. Aşa de multă pasiune am investit în problele dinaintea turneului încât mi s-a părut că mi-au luat cel mai de preț lucru pe care îl aveam.

Cine ştie. Poate că a fost bine acest lucru, că altfel nu aş fi cunoscut-o. Când a început în sfârşit vacanța am crezut că nu mă vor mai bâzâi la cap. Dar atunci au început cu teoriile că nu ştiu ce înseamnă să ai o responsabilitate şi că aşa îmi voi strica toată viața. Aşa că fără acordul meu m-au angajat peste vară la Country Club-ul lui tata. Îți dai seama ce penibil mi-a fost să fiu copilul care face tot prietenilor lui tata.

Dar ce să fac. Nu puteam să mă opun că ar fi ieşit un mare scandal. Aşa că m-am prezentat în fiecare dimineață la ora zece şi stăteam până seara. În timp ce eu munceam prietenii mei şi-au găsit un alt chitarist şi precis cântau prin baruri.

Era deja întuneric când eram pe terminate cu munca. Trebuia să mai strâng mingile de golf răsfirate pe gazon. Îți dai seama ce plăcere. Aşa că am cărat cu mine coşul din sârmă în care aruncam toate mingile alea hidoase din plastic pe care bogătaşii le-au aruncat în toate direcțiile doar pentru a mă enerva pe mine. Luminile pentru nocturnă erau aprinse doar ici şi colo deoarece nu mai era nimeni. Doar eu şi mingile alea albe. Aşa am crezut doar.

Am auzit nişte pasi prin iarba moale. Mi-am întors privirea dar nu puteam să văd cine era, deoarece un refletor mă orbea. Doar când stătea deja direct în fața mea am văzut-o.

-Pot să te ajut? mi-a spus. Nici nu am ştiut despre ce era vorba. Era aşa de drăgălaşă, iar lumina reflectorului îi lumina conturul corpului. Parcă era o zeiță. Părul lung îl purta desfăcut şi puțin ondulat.

-Dacă vrei, i-am spus neîncrezător. Nu ştiam ce a pierdut în acel loc la acea oră. Aşa că am început să strângem mingile şi am început să povestim. Mi se părea mie cunoscută figura ei, dar nu ştiam de unde. Până la urmă am aflat că şi ea era la acelaşi liceu ca mine doar într-o clasă mai mică, în care şi eu

aveam şanse bune să ajung dacă nu-mi luam examenul în toamnă.

Mi-a spus că tatăl ei este membru în club, dar că nu are timp să vină. Ea se plictisea acasă aşa că a venit să mai vadă ce se întâmplă în acest loc plin de babalâci snobi. S-a bucurat când m-a văzut, a spus *în sfârşit o figură simpatică.* M-a vrăjit din primul moment.

A doua zi a venit mai devreme şi a făcut plajă pe marginea piscinei. Îi aduceam cocktailuri şi îi spuneam bancuri pentru a o înveseli. Între timp am devenit cei mai buni prieteni. Mi-a povestit despre viaţa sa şi cât de greu era să nu fie luată în serios doar din cauza înfăţişării şi a banilor. A spus că niciodată nu e sigură când iese cu un băiat, dacă pe ea o vrea sau e doar orbit de cărţile ei de credit.

Ne-am spus până la urmă mai multe lucruri pe care nimănui nu le mai spusesem. Aveam încedere unul în celălalt şi cred că acest lucru a fost foarte important pentru mine. Cred că şi pentru ea a fost bine.

-Dar nu avea o prietenă cu care să povestească, la vârsta aia fiecare fată are o prietenă.

-Are o prietenă, o cheamă Khira. Dar nu este ceea ce se poate numi prietena ideală. Este o tipă cu doău feţe. Este o prietenă falsă şi acest lucru o răneşte pe Roxanne.

-Ce nume frumos.

-Nu doar numele.Totul era minunat până în momentul în care am realizat că simt mai mult decât doar prietenie pentru ea. Mă simţeam tot mai atras. Speram că şi ea simţea la fel, dar nu mi-a arăta acest lucru. Am încercat să stau cât mai aproape de ea şi să o ating *din greşală*, pentru ai atrage atenţia, dar ea nu lua aceste lucruri în serios. Sufeream că nu puteam să-i spun că sunt mort după ea. Era aşa de frumoasă. Putea să aibă pe oricine, dar nu pe mine. Am avut o discuţie spre sfârşitul verii. I-am spus că ţin la ea. Şi ea mi-a spus că ţine la mine.

În acel moment şi-a dat seama la ce mă referam eu. Curand am realizat că am puso într-o situaţie neplăcută. Nu ştia cum să iasă din acea situaţie.

-Uită tot ce ţi-am spus.

Ea tăcu şi mă privi. Era dezorientată. Era aşa de vulnerabilă şi de frumoasă. În acea seară am sărutat-o, dar ea şi-a dezlipit buzele şi mi-a spus că nu poate. Mi-a spus că inima ei este dăruită altcuiva şi nu poate schimba situaţia. Am întrebat-o despre cine era vorba, dar nu a vrut să-mi spună. Mi-a zis că nu aş înţelege.

-Şi ce ai făcut după aceea?

-Ce să fac? Am trăit mai departe. Suntem şi astăzi cei mai buni prieteni, dar nu mai mult.

-Nu-mi vine să cred că nu te-a vrut.

-Nu se punea problema de vrut sau nevrut. Inima ei bătea pentru altcineva şi trebuia să mă conformez cu acest lucru.

-Ai reuşit?

-Nu ştiu. Când o văd nu mai simt acel gol în stomac ca şi înainte. Acest lucru poate că înseamnă că mi-a trecut?

-Se poate. Nu pot înţelege cum de nu s-a îndrăgosti de tine. Esti aşa de frumos şi de bun la suflet.

George se roşi tot la faţă. Zâmbi scurt. Nu era pregătit să primească complimente şi nu ştia cum să reacţioneze. Claire şi-a dat seama ce a făcut.

-Dar ăsta este adevărul. Degeaba te roşeşti. Multe ar fi bucuroase să te cunoască.

-Eu ştiu...?

-Deci vei merge la acea petrecere cu ea?

-Nu.

-De ce?

-Pentru că este petrecerea ei. Şi oricum nu mai am interse la persoana ei. Nu mai pot să fug dupa iluzii. Am nevoie de o fată pe care să o simt aproape de mine.

-Atunci cu cine mergi?

-Cu nimeni. Toate pe care le-am întrebat au băgat motive. Merg singur.

-După părerea mea nu faci bine. Ar trebui să lupţi pentru ea. Ar trebui să mergi cu o fată doar pentru ai arăta că ai pe cineva, să o faci geloasă.

-Nu cred că ar fi cinstit acest lucru.

-Ce e cinstit în viaţă? Crezi că a fost cinstit ca acel copilaş să sară în faţa maşinii mele? Crezi că a fost cinstit ca eu să am depresii din această cauză? Nimic nu este cinstit. Dacă vrei ceva cu adevărat trebuie să lupti. Mi-am dat seama de acest lucru. În dragoste şi război totul este permis, să nu uişi asta.

Se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre uşă.

-Asta este părerea mea. Dormi acuma că e târziu şi mâine ai şcoală.

-Vorbeşti ca şi mama.

-Sper că nu.

Îi mai zâmbi odată şi închise uşa. George privi tavanul. Se gândea la spusele ei. Claire

greşea. Nu o cunoştea pe Roxanne, nu ştia cât de fragilă şi de casantă era. Nu putea să-i facă aşa ceva, nici nu vroia să facă acest lucru. Nu avea sângele rece necesar.

Era sâmbătă. Ziua cea mare. De după-masă se pregăti. Aceea avea să fie seara serilor. În acea seară trebuia să afle ce sentimente mai avea pentru Roxanne. Poate în acea noapte se va întâmpla ceea ce de atâta vreme şi-a dorit. Poate că în acea noapte se va întâmpla lucrul despre care toți colegii lui spuneau că era extraordinar. Spera.

Făcu duş şi se spălă cu săpunul parfumat al tatei. Trebuia să miroase mai bărbătesc. După ce toată suprafața pielii emana doar miresme grele de parfum începu să se bărbierească. Îl deranja barba deasă pe care a moştenit-o de la tatăl său. Era aşa de multă muncă cu ea, dar fetelor le plăcea. Îşi lăsă un cioc din barba scurtă de două zile, încat părea foarte discretă şi chiar sexy, aşa considera el.

Ştia că fetele se dădeau în vânt după aşa ceva. Îşi pieptănă părul pe spate astfel încât părea scos dintr-un salon de frizerie. Îşi tamponă fața cu prosopul pentru a îndepărta sudoarea. Se îmbrăcă într-o cămașă albă cu guler mare. Îşi puse pantalonii negri. Lăsă cămaşa peste pantaloni. Ultimii doi nasturi nu îi închise. La fel făcu şi cu primii doi. Îşi luă sacoul negru. Scoase gulerul cămăşii peste sacoul elegant. Se privi în oglindă. Era mulțumit de înfățişarea sa. Pielea bronzată era în contrast perfect cu albul imaculat al cămăşii.

Înainte de a pleca se prezentă în fața lui Claire. Ea trebuia să dea verdictul. După părerea ei era gata să spargă câteva inimi. Îi spuse că nici ea nu avea de gând să stea acasă. Dick a invitat-o în oraş. De fapt nu era o invitație propriu zisă şi nu ştia exact dacă era pregătită pentru ieşitul în public.

Ajunse destul de repede cu maşina în fața discotecii. O parcă şi se apropie de intrare. Ceva nu-l lăsa să intre. Îi era frică. Nu ştia ce-l va aştepta de cealaltă parte a uşii. Auzea ritmurile sălbatice prin pereți dar nu era încă pregătit. Trecu pe cealaltă parte a parcării şi se propti de un zid. În acel loc lumina nu îl atingea şi putea să urmărească lumea care ieşea şi intra tot timpul pe uşa discotecii. Nu ştia ce căuta în acel loc.Cu totii erau fericit, doar el nu. Simțea un gol în sufletul său. Un gol fără limite. Nu ştia dacă era pregătit pentru a mărturisi totul. Dar ce avea de mărturisit? Nimic. Nici el nu ştia dacă avea ceva de mărturisit. Nu mai era sigur de nimic.

Se simțea aşa de singur şi de lipsit de importanță. Nu vroia să fie observat dar el dorea să-i observe pe cei din jur. Stătea întristat în umbră şi privea spre toată mulțimea fericită care se plimba prin fața discotecii. Se simtea ciudat.

Se propti de perete şi privea cu tristețe fețele vesele ale trecătorilor. De ce nu putea şi el să fie aşa, să râdă cu poftă la o glumă fără haz, să danseze cu cunoscuții sau să aghețe o fată drăguță? Nu putea. Ața era el.

-Ce faci aici singur?

George se sperie când auzi acea voce dulce. Îşi întoarse privirea. Acolo era ea.

-M-ai speriat.

-Petrecerea a fost făcută pentru distracție şi nu pentru bocit.

-Roxanne...nu ştiu dacă pot.

-Sigur că poți.

-Stăteam aici şi priveam oamenii cum treceau pe fundalul muzicii zgomotoase şi mi-a fost ciudă pe ei .

-De ce?

-Că sunt fericiți şi eu nu.

Îl îmbrățişă.

-Vino la mine. Nu am crezut că îți merge chiar aşa de rău.

-E ciudat...spuse el. Dacă le priveşti chipurile poți să citeşti cele mai interesante lucruri. Poți vedea cum zâmbesc cu toată fața. În acel moment m-am simțit foarte singur. Ca pierdut în spațiu.

-Trebuie să-ți revi.

-Cum de eşti aşa de veselă?

-Pentru că îmi serbez ziua.

-Nu-i numai asta.

-Ai dreptate. Sunt fericită.

El tăcu.

-Nu am vrut să te rănesc.

Îi prinse bărbia lăsată iî jos şi i-o ridică cu palma până ce-l privi în ochi.

-Şti că arăți foarte sexy cu ciocul pe care ți l-ai lăsat? Îți stă bine. Sunt sigur că vei găsi pe

cineva în grămada asta.

-Nu sunt sigur dacă sunt în căutarea cuiva.

-Cum să nu. Cu toții suntem. Eu câtă vreme am cautat, dar până la urmă am găsit.

-Te-ai cuplat cu cineva?

-Da. Cu persoana pe care mi-am dorit-o toată viața. Ieri... o Doamne ce zi a fost... Cea mai fericită zi din viața mea.

George o privi cu durere. Se bucura pentru că ea era fericită, deoarece o merita. Dar era şi trist că el nu putea resimți acel sentiment pe care ea îl descria cu atâta euforie.

-Am o surpriză pentru tine. Un fel de catalizator, care să te facă să nu-ți mai fie teamă de fetele de la petreecere. Sunt sigură ca nu muşcă.

-Ce ar putea să mă schimbe?

Roxanne îşi strecură degetele în sân şi scoase din sutien un flacon subțire de sticlă care conținea o pulbere albă. George îi privea rochia lungă şi neagră, prinsă în doar două bretele subțiri de umeri. Nu vroia să vadă flaconul. Ştia ce conținea. De multe ori l-a îmbiat, dar el refuza vehement. Acum nu mai era sigur dacă avea să facă acelaşi lucru. Poate că a sosit momentul să i-a lucrurile în mână. O privi în ochii. Avea părul prins într-un coc ciudat din care ieşeau câteva şuvițe lungi pe care vantul le flutura prin fața lor.

-Cred că şti ce am aici.

Desfăcu capacul flaconului. Cu grijă scutură puțin din pulbere în interiorul unghiei lungi a degetului mic. Îşi duse degetul la nas. Îşi inchise pleoapele şi trase adânc praful în interior. Repede îşi masă nasul cu degetele deoarece o gâdila praful. Îşi deschise ochii şi îl privi zâmbind.

George o privea fără să ştie ce să spună. Să spună că vrea? Să spună că nu vrea?

Roxanne mai puse pulbere în aceeasi unghie, dar mai puțină de data aceasta. O apropie de nasul lui George. Acesta privi neîncrezător acel drog.

-Trebuie să tragi adânc aerul prin nas. Doar atât. Ar fi bine să-ți astupi cealaltă nară.

George îi urmă instrucțiunile. Inspiră adânc pulberea şi îşi lăsă capul pe spate. Simtea cum un val de căldură îl străbătu. Deschise pleoapele. O privea.

-Am ceva pentru mai târziu. Îi arătă o pastilă pe care o ținea tot în sutien.

-Este ceva nou şi cică absolut bestial.

Îl prinse de braț. Îl sărută scurt pe buze şi îl trase spre petrecere.

-George. Vreau să te distrezi. Vreau ca asta să fie cea mai frumoasă noapte din viața ta. Se apropiau intrare. Deschise uşa.

O lumină puternică îl orbi chiar în momentul în care intră în sală. Era plin cu oameni şi căldura părea insuportabilă în ciuda aparatului de aer conditionat care se chinuia în spatele unor gratii uriaşe. Roxanne îl prinse de mână şi îl trase în mijlocul tinerilor şi începu să danseze cu el.

-De unde ai strâns atâta lume, îi strigă el la ureche.

-Nu-i cunosc nici eu pe toți.

Zâmbind se bâțâia în fața lui. Geroge nu prea avea chef de dans. Nu avea chef de nimic. Roxanne îl trase de braț şi se apropie de el. Îl obligă să danseze pe acea muzică nebună. Drogul îşi făcea efectul şi totul părea fără importanță. Începu să perceapă fiecare mişcare cu o intensitate deosebită. Dansa pe loc mişcându-şi brațul pe melodie lăsându-şi ochii injectați de razele de lumină orbitoare care zburau prin toată încăperea.

După un stâlp o văzu.

Stătea proptită de acel stâlp şi privea în gol. Pe trupul ei suplu se prelingea o rochiță sumară şi prea scurtă. Avea părul lung şi creț de tot încât îi stătea în toate direcțiile. Raza de lumină îi intersectă fața şi putu să-i observe ohii albaştrii. Mai albaştri decât oricare văzuți înainte. Buzele cărnoase erau întredeschise şi parcă fredonau melodia. Cu pantofii moderni bătea ritmul rapid. Stătea plictisită şi el era fascinat. Roxanne îi povestea despre aventura ei amoroasă dar George nu o auzea, nu vroia să o audă, ar fi preferat să-i lipească bandă adezivă peste buzele rujate, doar să tacă. Vroia să se concentreze asupra acelei făpturi angelice care stătea proptită într-un nimb galben de cârlionți şi privea în gol. Era ceva care îl atrăgea. Era acel ceva pe care l-a căutat la atâtea fete. Poate că şi Roxanne l-a avut odată, dar acum nu mai prezenta importanță. Cineva ia spus odată că doar dacă va fi atras de o altă fată o va putea uita pe cea precedentă. Acum era sigur că acest lucru se întâmpla.

Inima îi bătea tot mai rapid, si datorită drogurilor. Roxanne îi spuse că pleacă să o caute pe Khira şi dispăru în mulțime. George nici nu-i observă lipsa. Îngeraşul, cum o porecli el spontan, se îndepărta de zid şi îmbrățişă câteva fete pe care se pare că le cunoştea. Începu să danseze cu ele neobservându-i privirile pătimaşe. Nici nu mai simțea că dansează cu toate că se mişca.

Vroia să se apropie de ea, dar nu o făcea. Vroia să o urmărească în continuare. Poate îl va observa. Nu mai vroia să o privească. Nu vroia să se lase subjugat de simpla ei prezență, dar nu reuşea. Trebuia să o privească. Era ca si cum ai trece pe lângă un accident îngrozitor: nu vrei să te uiți dar simți cum o putere ireală te obligă să priveşti acel lucru oribil. Aşa se întampla şi cu el. Orice făcea, privirea lui o țintea

sperând ca ea să-l observe.

Îl observă. Pentru câteva fracțiuni de secundă li se întâlniră privirile şi parcă melodia rapidă care tuna din boxe se transformă în cea mai dulce simfonie pe care a auzit-o vreodată. Totul părea rupt din rai. Ea îşi ascunse rapid privirea sub leoapele machiate. Când îşi redeschise ochii, albastrul acestora parcă l-au săgetat direct în inimă.

Au continuat să danseze dar se priveau tot mai des, de fapt George nici nu îşi mai dezlipea privirea de pe ea. Fără să vrea se apropia de ea prin multime. Tot mai aproape. Era sigur că drogurile îi confereau această nestingherire în mişcări, de bună voie nu s-ar fi putut apropia de ea. Era mult prea timid pentru aşa ceva.

Sala se umplu de fulgerele stroboscopului care transformau fiecare mişcare într-o succesiune fotografică. Îi putu observa fața nemişcându-se. O putea vedea cum îl chema fără să îi vorbească. Luminile au intrat la normal, dar unde era îngeraşul? George se ridică pe vârful degetelor de la picioare şi încerca să o găsească prin mulțime, dar dispăruse, parcă era înghițită de mulțimea care pulsa pe fiecare sunet electronic.

-Mă căutai...?

Vocea era ața de caldă. De unde venea, că nu o vedea? Era vocea ei, dar unde era? Se întoarse şi o observă. Stătea în fața lui ascunsă în pletele ei superbe cu acei ochi seducători şi în acea rochiță mortală. Începu să se onduleze pe o melodie care tocmai începea. George o privea şocat şi înebunit. Simțea o dorință animală pentru acele buze voluptoase.

Stătea în fața ei, mulțimea ondulându-se fără sfârşit, doar el rămânea ca o stană de piatră. Brațele ei se ondulau ca nişte şerpi în fața lui, vrăjindu-l. Buzele ei nu vroiau să schițeze doar un zâmbet minuscul, pe care doar el era capabil să-l perceapă. Din când îi când îi arunca câte o privire doritoare. Degetul ei arătător se apropie de fața lui. Corpul ei continua să se prelingă pe sunetele melodiei. Degetul aluneca pe nasul lui până la buze. Fără să se oprească continua să coboare prin ciocul scurt ajungând până la gât. Se scurse pe gât până la deschizătura cămăşii.

George savura fiecare atingere a degetelui ei. Nu vroia ca acel traseu să se sfârşească. Era pentru prima oară atins de o fată în acel fel. Pentru prima dată când o fată îl atingea şi nu era doar o bună pritenă. Pentru prima dată înțelegea despre ce era vorba. Înțelegea, dar vroia să ştie mai mult.

Degetul ei cobora în continuare, peste nasturii cămăşii până la catarama curelei de la pantaloni. Îşi ridică brațul şi îl prinse de gat cu palma şi îl apropie de ea. Îl obliga să danseze cu ea aproape lipit de corpul ei. Îi putea simți sânii zburdalnici cum se ciocneau de cămaşa lui subțire. Îi putea simți curbele cum se mişcau sub pălmile lui. Nu ştia dacă avea voie să o atingă. Îi era frică pentru orice mişcare care ar putea strica vraja momentului.

Îşi închise pleoapele şi se lăsă dus de pe ritmul muzicii. Parcă nu se mai aflau în acea încăpere. Parcă pluteau undeva şi se legănau pe o melodie pe care doar ei o percepeau. Îşi deschise pleoapele şi se trezi în mijlocul ringului de dans. Atracția animală nu dispăruse pentru nici o secundă. Îşi umezi buzele de sete după buzele ei. Nu ştia ce să facă, cum să facă. Ar fi dorit să o sărute, dar îi era teamă că va fi respins. Trebuia să facă ceva. Ea a făcut deja aşa de mult. Pentru început îi prinse talia între palme şi îi dirijă corpul pe melodie. Ea se lăsa condusă şi îl privi direct în ochi. Se simțea pierdut. Acea fată precis ştia ce efect are privirea sa asupra băieților. Trebuia să fie sigură că îl înnebunea. Asta şi făcea.

Îşi lăsă capul în jos spre ea şi îi atinse buzele cu ale lui. Închise ochii. Parcă auzea toți îngerii cântând doar pentru el. Îşi dezlipi buzele. Deschise ochii. Îl privea. Îşi întinse buzele după el. O săruta pentru a doua oară. Buzele ei erau ața de dulci şi de gustoase. Îşi întredeschise gura pntru a o gusta mai bine. Nu ştia dacă făcea totul corect. Era primul său sărut. Nu ştia nimic despre acest *sport*. Totul era aşa de nou şi de plăcut. Toată sala sălta în jurul lor. Doar ei stăteau nemişcați sărutându-se la nesfârşit.

Uită de el, uită de Roxanne, uită de tot ce îl înconjura. Era cel mai frumos lucru care i se întâmplase şi nu vroia ca momentul să se termine. Îi simți limba caldă cum îi atinge buzele. Îi atinse dinții. Îi atinse limba. Degetele ei începeau să se mişte pe spatele lui coborând până la fund. Îl mângâie. George era terminat. Îi plăcea şi se simțea totuşi luat prin surprindere.

Îl prinse de mână şi îl trase afară din mulțime. Era amețit şi părul nu mai stătea în aceeaşi poziție cuminte ca şi înainte. Nimic nu mai era ca înainte. Pentru el viata a început într-un mod neaşteptat. A început aşa cum şi-a imaginat că se va întâmpla dar îi era teamă să spere că visele se vor realiza.

Chiar şi acum îi era frică să facă vreo mişcare greşită. Nu cunoştea acea făptură încântătoare şi nu ştia ce vroia de la el. Nu vroia să strice vraja momentului. Nici nu-l interesa cum o cheama. Ce importanță avea un nume? Era doar un nume, care nu putea să cuprindă toate calitățile acelei persoane. Doar un cuvant. Ea era...

Îl trase pe un coridor lung care ducea spre toaletele bărbaților. Îl propti cu spatele de perete. În lumina gri începu să-l sărute pătimaş în timp ce alții treceau pe lângă ei. Nici că-i păsa de trecători. Ce importantă avea că erau văzuți? Ştiau că nu aveau timp de pierdut cu formalitățile şi cu ruşinea față de cei care-i urmăreau. Amândoi perceapeau acelaşi sentiment de dorință. Îşi strecură degetele prin părul ei auriu şi ondulat. Nu-i venea să creadă că lui i se întâmplau toate acele lucuri minunate.

Degetele ei erau neastâmpărate şi îi desfăceau nasturii de la cămaţă. George intră în panică. Nu ştia ce se va întâmpla în continuare. Nu ştia cum să interpreteze ceea ce făcea. Îi simţea degetele reci cum se strecurau sub cămaţă şi îi atingeau pielea transpirată. Îi mângâia sfârcurile. Nu mai simţise niciodată astfel de atingeri. Îi sărută gâtul. Îi atinse cu limba lobul urechii.

George tresări. Ea zâmbi şi continua să-i sărute gâtul în timp ce degetele i se pierdeau în părul negru. Îl sărută asa de mult într-un loc încât îl duru la un momnet dat. Cand îşi îndepărtă buzele de el acea portiune era roşie şi era predispusă să se transforme într-o vânătaie. George îşi puse imediat mana în acel loc şi o privi disperat. Ce avea de gând să facă cu el?

Ea îi luă mâna cu grijă şi i-o dirijă spre sânii ei. Îi atinse prin mătasea lucioasă a rochiţei. Îl privi savurându-i atingerile inocente. Îi savura neştiinţa. Îi savura fiecare privire pofticioasă. Îşi apropie corpul de al lui astfel încât George îşi ridică palma şi o strecură în coama blondă şi trase de el până ce ea îşi lăsă capul pe spate ţinându-se de braţele lui. Buzele lui atinseră pielea parfumată a gâtului. Îi simţi mijlocul lipindu-se de umflătura din pantaloni. Nu ştia cţt timp va rezista. Era prea mult pentru prima oară. Prea mult.

Degetele ei fragile îi gâdilau pielea spatelui. Îşi lipi buzele de pieptul lui. Îi sărută pielea fină. Îşi scoase mâinile din cămaşa descheiată şi îi mângâie sexul prin pantaloni. Ca din reflex, George încerca să se tragă în spate, dar acolo era zidul. Nu avea unde fugi. Ea l-a prins şi vroia să-l devoreze.

Deodată se auziră nişte ţipete dinspre sală. Muzica se opri şi gălăgia se întetea. George o dezlipi de la gâtul său. Ceva nu era în regulă în sală. O prinse de mână şi fără să-i dea o explicaţie fugiră spre sală. Se loviră de mai multe persoane care mergeau în aceeaşi direcţie. Au intrat în sala de dans unde mulţimea se strânse într-un anumit loc. Se auziră ţipete în continuare. Sirenele ambulanţei urlau din depărtare.

George se dezlipi de palma ei si se strecură prin mulţime. Avea o presimţire rea. Se întâmplase ceva rău, dar ce? Cine a păţit ceva? Reuşi să ajungă la locul cu pricina. O văzu pe Roxanne întinsă pe podea cu ochii închişi. Khira îi făcea respiraţie artificială. Plângea şi urla la ea.

-Roxanne, mă auzi? Trezeşte-te. Roxanne nu muri.

George se aruncă la pământ şi o ajută pe Khira. Îi făcea masajul cardiac în timp ce ea făcea respiraţia artificială. Nu avea timp să intre în panică. Nu avea voie să se gândească la ceva rău. Ea avea să scape, orice avea. Nu avea voie să moară. Îşi puse urechea la inima ei dar nu auzi nimic. În acel moment intră în panică. Începu să-i lovească cutia toracică cu pumnii.

-Respiră !!! îi ţipa în ureche. Te rog! Roxanne! Respiră pentru numele lui Dumnezeu.

Între timp ajunse ambulanţa şi câţiva sanitari se strecurau prin multime cu o targă si cu ceva aparatură portabilă. Se aşezară lângă ei dându-i la oparte pe George şi Khira. Ţipară la cei din jur să elibereze zona deoarece nu era destul aer. Îi puseră desupra gurii o mască şi cu un balon de plastic îi pompau aerul în plămâni. Au conectat-o la un aparat portabil dar nu-i puteau sesiza bătăile inimii. Au scos electrozii pentru şocul electric. George privea disperat. Khira îl prinse de braţ şi plângea în hohote. Nu le venea să creadă ca totul se întâmpla aievea.

Au declanşat curentul electric. Trupul ei fragil se înălţă şi căzu neînsufleţit. Nimic. Nici o bătaie de inimă. Mai incercară de câteva ori. Degeaba. Murise. Era moartă. Nu mai puteau să-i facă nimic. Au aşezat-o pe targa portabilă şi îi acoperiră trupul cu un cearceaf. Trupul ei inert fu închis în ambulanţă şi aceasta dispăru prin mulţimea de tineri din parcarea discotecii. George o ţinea pe Khira în braţe. Începu să plângă. Nu ştia din ce cauză. Trebuia să se descarce de toată ciuda pe care i-o purta. Îi era ciudă ca nu a putut să facă nimic.

O prinse pe Khira de umeri şi o întrebă răstit.

-Ce s-a întâmplat?

Aceasta privea aiurită în toate direcţiile ştergându-şi lacrimile cu mâneca de la cămaşă.

-Khira, spune-mi.

Printre lacrimi reuşi să spună ceva.

-Nu ştiu, ne-am certat. Am urlat la ea.

Plângea. Nu mai putea să scoată nici o vorbă. George o mai scutură de câteva ori.

-Trebuie să ştiu ce s-a întâmplat.

-Ne-am certat. Îşi trase nasul şi îl privi disperată. A fugit din faţa mea şi eu am urmato. Vroiam să o cert în continuare. Am văzut-o când a intrat în baie. Am intrat după ea.

Se opri pentru a trage aer. Multimea acoperea întreaga parcare şi şuşoteau despre eveniment. Nimeni nu ştia cu exactitate ce se întamplase. Doar Khira.

-Am văzut-o când şi-a scos din sutien o cutiuţă metalică. O deschise şi înghiţi două pastile. Nu ştiu ce conţineau. Poate erau droguri. Nici eu nu ştiu.

Dar George ştia. Ştia că supradoza i-a adus moartea. O strânse pe Khira la piept şi îi mângâie părul împletit.

-A murit din cauza mea... spuse ea printre lacrimi. Eu sunt de vină.

-Nimeni nu e de vină, spuse el într-un târziu. Privi în gol. Îi era frică să o elibereze din braţele sale. Ştia că nici el nu putea suporta acea singurătate şi nici ea. Nu-i venea să creadă. Cu câteva minute

înainte mai dansa cu ea. În timp ce el îşi culegea primele experienţe sexuale, ea murea. Cea mai bună prietenă a lui murea iar el era în culmea fericiri cu o altă persoană.

Nu înţelegea. Era precis o greşală. Nu putea fi adevărat.

Roxanne.

DA CAPO

După ce a primit telefonul acela era dezorientată. Nu era sigură dacă avea rost să reînceapă un capitol de care nu se mai apropiase de prea multă vreme. Ştia că aşa nu mai putea continua, avea să se autodistrugă. Poate că George a reuşit să o facă să-şi dorească să continue. I-a demonstrat că este o bună ascultătoare si că poate să-şi continue studiile. Poate va avea curajul să se prezinte şi la un editor cu povestioarele ei fantastice.

Nici nu ştia ce să îmbrace. Era aşa de emoţionată şi de curioasă. Cum era să fie din nou în compania unui bărbat care nu aparţinea familiei sau personalului din spitalul în care era internată? Nu i-a garantat nimic. Era sigură că Dick îi înţelegea situaţia. În acea seară, pe blocul în care locuia, nu a crezut că îl va mai vedea şi nici nu-şi dorea acest lucru. El i-a reamintit de trecutul ei negru.

Poate că a fost bine că s-au întâlnit, în acea seară... Acel subiect nu fusese tratat ca atare până în acel moment. Între timp a mai crescut, s-a mai maturizat şi a devenit mai deschisă. Acum a acceptat o terapie. Era pregătită să-şi înfrunte demonii. Era pregătita să se salveze din viaţa sumbră pe care şi-a creat-o. Într-un fel îi mulţumea lui Dick. Fără emisiunea lui totul ar fi rămas îngropat şi ar fi început să putrezească în adâncul sufletului ei rănit şi speriat.

A fost surprinsă de invitaţia lui. I-a spus că nu era pregătită pentru un *rendez-vous*. Dick a încercat să-i explice că dorea să o cunoască mai bine şi nu-l interesa cum dorea ea să numească acea întâlnire, doar să vină. Claire încerca să-i dea câteva explicaţii cu privire la starea ei sufletească, şi aminti că nu avea nevoie de o dezamăgire în acel moment. Dick i-a propus să nu considere întâlnirea drept ceva oficial.

-Ce-ai spune să o luăm altfel. Eu nu am ce face în seara asta şi vreau să ies în oraş. Ţinând cont că îmi va fi foame voi merge să mănânc ceva. Tu ce vei face în seara asta?

-Nu ştiu. Nu mi-am făcut planuri.

-Ce ai spune dacă ai ieşi şi tu în oras la o plimbare nocturnă. Să zicem că şi ţie îţi va fi foame şi vei merge să mănânci ceva şi din întâmplare mă întâlneşti pe mine acolo. Totul ar fi doar o simplă coincidenţă.

Aceste argumente au reuşit să-i stârnească râsul şi acceptă. Era un om ciudat acel Dick dar îi plăcea. Reuşea să o facă să râdă şi acest lucru era o performanţă. A râs prea puţin în ultima vreme şi simţea că avea nevoie de puţin zâmbet în viaţă. George plecase deja la petrecerea lui când ea se postă în faţa dulapului larg deschis negăsind nimic potrivit.

Nu era o întâlnire, aşa că putea să ia orice, la întâmpalre. Dar poate că era o întâlnire şi nu putea să apară cu vesta tricotată de bunica ei. Trebuia să se aranjeze. Măcar puţin, pentru a nu-l speria şi să-l facă să părăsească seara înainte de a reuşi să discute cu ea. Aprinse radioul şi ascultă o melodie mai veche pe care o îndrăgea. Se aşeză în faţa oglinzii şi îşi privi faţa. Era sigură ca mai ştia să se machieze.

Fredonând melodia începu să îşi pună fardul pe pleoape. Apoi se rujă. Începu să cânte cu voce tare astfel încât toată încăperea răsuna de vocea ei. Purta o rochie de vară lungă până la glezne şi plină cu floricele minuscule. Îşi puse nişte sandale şi era gata de plecare. Înainte de a părăsi camera reveni în fugă şi îşi scoase geaca de piele din dulap. Poate va fi răcoare. Mai aruncă o privire în oglindă şi părăsi camera.

Se îndreptă spre localul la care trebuia să se întâlnească din greşală cu Dick. Era nostimă situaţia. Nici nu-si mai amintea când a fost ultima dată când a fost aşa de entuziasmată pentru ceva. Nici nu se mai aranja cum o făcea în trecut. A trecut prea multă vreme în care s-a neglijat. Îşi strânse geaca de piele la corp când o adiere de vânt de toamnă se porni. Nu vroia să cheme un taxi. Încă nu îşi recăpătase încrederea în autovehicule. Totul avea nevoie de timpul său. Era pregătită să se vindece iar acea iesire trebuia să fie primul pas spre noua ei viaţă. Ştia că nu va putea uita incidentul, dar trebuia să încerce să trăiască cu el în suflet fără să se lase subjugată de umbrele trecutului.

Îl văzu prin vitrina localului. Era un fast food modest cu câteva măsuţe înconjurate de colţare din imitaţie de piele de culoare roşie. Se îndreptă spre el şi zâmbi. Încerca să pară serioasă dar nu reuşea. Când îl văzu îşi aminti de acea convorbire telefonică hazlie. Dick se ridică în picioare şi făcu pe surprinsul.

-Claire Michaels, să fiu al naibi. Ce coincidenţă să ne întâlnim în acest restaurant. Cine ar fi

crezut?

Claire zâmbi şi se lăsă îmbrăţişată de el. Se aşeză la masă şi îl privi, dar nu reuşea să se abţină şi începu să râdă cu poftă. Dick se lăsă pe spătarul băncii şi o privi cum încerca să-şi domolească râsul.

-Să deduc că şi tu esti al fel de surprinsă să mă vezi cum sunt eu?

Claire vru să facă o mutră serioasă dar nu reuşi şi izbucni în râs. Nişte bătrâni care stăteau la o altă masă îşi întoarseră privirea spre ea şi zâmbeau. Dick le făcu cu mâna, iar Claire îşi întoarse privirea să vadă pe cine salută.

-Îi cunoşti, îl intrebă cu voce joasă.

-Nu, dar să nu le spui acest lucru, deoarece vor fi dezamăgiţi.

Nu mai râdea. Luă meniul şi încerca să aleagă ceva. Izbucni din nou.

-Ce-i Claire?

-Nu mai vorbi că ne vor da afară din restaurant.

-De ce să ne dea afară?

-Pentru că nu mă pot abţine şi voi râde non-stop dacă nu încetezi cu glumele tale.

-Îţi promit că voi fi cuminte, îmi voi face temele, nu îmi voi bate joc de alţii şi voi respecta bătrânii.

Claire îşi ascunse râsul în spatele meniului pliant sperând să nu fie observată.

-Nu am mai întâlnit nici o persoană aşa de veselă ca tine, spuse Claire.

-Tu mă faci să fiu aşa.

Claire se linişti. Îşi dădu seama că despre ea era vorba. De mult nu a mai auzit cuvinte aşa de plăcute despre persoana sa.

-Vorbeşti serios?

-În realitate nu sunt aşa de vesel, de fapt la lună plină mă transform în vârcolac.

Calire începu să râdă şi mai tare. Îl prinse de mână şi îl trase aproape de ea.

-Dick, te implor. Nu mai scoate faze din astea că voi exploda de râs. Faţa lui Dick se făcu serioasă şi se lăsă calm pe spate. Luă meniul şi îl studie.

-Esti sigură că ai venit în acest local doar din întâmplare, sau m-ai urmărit?

Zâmbi şi încercă să-şi înghită râsul.

-Mi-ai promis.

-Ai dreptate. Ţi-am promis, dar nu ţi-am garantat nimic. Ce să fac? Tu mă inspiri.

-Frumos spus.

-Dar aşa este. Sunt fericit că pot fi cu tine în acest local de *lux*. Toată săptămâna am fost ocupat cu emisiunea mea şi nu am reuşit să te scot din minte.

-Ţi-am spus să nu aştepti prea mult din partea mea. Nu sunt încă sănătoasă.

-Nu mă interesează.

-Esti sigur că vrei să rişti?

-Până acum nu am prea riscat şi nu am obţinut mare lucru.

-Dacă rişti, poţi să pierzi.

-Cred că merită să risc.

Claire lăsă jos meniul. O chelnăriţă veni cu două milk-shake-uri şi le aşeză în faţa lor.

-Nu le-am comandat, interveni Dick.

-Sunt un cadou, din partea bătrânilor din spatele vostru.

Dick o privi pe Claire surprins şi îşi ridică privirea spre acei bătrâni. Aceştia le făceau cu mâinile. Claire îşi întoarse şi ea capul şi le mulţumi cu un zâmbet.

-Vezi că nu i-a deranjat râsul tău. Ce vrei să comanzi? Dacă mai răzi puţin poate ne plătesc toată cina.

Claire zâmbi şi comandă un hamburger vegetarian şi o salată cu creveti şi arahide. Dick comandă un hot dog cu mult muştar şi cartofi prăjiţi.

-Creveţi? Hamburger vegetarian?

-Muştar? Cartofi prăjiţi?

-Gusturile nu se discută.

-Ai dreptate, îi răspunse ea.

-Te bucuri că ai venit?

Claire trase o gură din milk-shake-ul de vanilie şi după ce înghiţi îi răspunse.

-Ca să fiu sinceră, am avut unele reţineri faţă de o întâlnire.

-*Rendez-vous,* dacă nu mă înşel.

-Da. Nu am ştiut dacă eram pregătită să ies în lume şi să mă prefac fericită.

-Cum e să te prefaci fericită?

-Acum nu mă prefac. Chiar sunt fericită. Nu-mi vine să cred că pot să râd cu atâta poftă şi să mă simt aşa deschisă. Am şi uitat cum e să te simţi bine.

-Crezi că a fost o greşală?

-În nici un caz. Nu mi-aş fi iertat pentru nimic în lume dacă aş fi rămas acasă. Simt că îmi recapăt speranța în viață.

-Vrei să-ți spun un secret?

-Mor de curiozitate. Daca nu ai uitat, studiez psihologia, iar ca psihiatru trebuie să cunsoc secretele oamenilor.

-Deci domnisoara psihiatru. sunteți pregătită să auziți un secret?

-Numai dacă tu eşti pregătit să-l dezvălui. Să şti că nimeni nu te va auzi, doar eu şi eventual cei din jur, dar totul rămâne confidențial.

-Ok. Tu ai vrut să fie aşa. Mai ții minte seara aceea, în care te-am acostat pe stradă?

-Cum aş putea să o uit?

-La prima vedere mi s-a părut că eşti o tipă simpatică şi nonconformistă, gata să facă din show-ul meu ceva nebunesc.

-Dar ți-am cam dat peste cap planurile, nu-i aşa?

-Ceea ce ai făcut a fost o schimbare de 180 de grade. Ai avut dreptate când ai afirmat că vroiam să arăt doar lucrurile frumoase. Te-am urât în seara aceea. Te-am urât că mi-ai dat peste cap planul la care am lucrat atâta vreme. Te-am urât pentru că aveai dreptate şi mi-ai arătat unde nu funcționează conceptul meu şi mi-ai provocat multe nopți albe pentru a schimba tot conceptul, pentru a se adapta poveştii pe care mi-ai mărturisit-o.

Claire îl urmărea fascinată.

-Nu am crezut că ți-am dat viața peste cap în aşa un hal.

-M-ai distrus, dar nu m-am supărat după ce mi-am dat seama că felul tău m-a făcut să privesc altfel lucurile. Săptămâna viitoare va fi difuzată prima emisiune, dupa conceptul tău. Fără tine nu aş fi reuşit să fac acest lucru.

Claire zâmbi emoționată. Câteodată când cineva spune ceva naînsemnat se potriveşte perfect în acel loc gol din sufletul tău.

-Nici nu ştiu ce să spun.

-Nu trebuie să spui nimic.

Seara a continuat să fie una din cele mai frumoase din viața ei. Au povestit şi au râs. Au mâncat fiecare ce şi-a comandat, iar acest lucru a fost un alt subiect de glumă. Nici nu-şi mai amintea ultima dată când s-a simțit aşa de bine. Îi era frică să nu se termine seara şi să revină acasă iar a doua zi totul să reintre la normal.

Dick se dovedi exact contrariul impresiei lăsate la prima întâlnire pe acoperişul blocului. Nu era deloc arogant şi nici nesuferit. Era şi el un om în căutarea unei persoane cu care să-şi petreacă timpul şi cu care să se simtă bine. Exact asta căuta şi ea. Ştia că trebuia să facă paşi mici pentru a nu strica ceva. La ea totul se afla pe un teren foarte alunecos.

După ce au mâncat au părăsit localul şi s-au plimbat prin oraş până ce au ajuns în port. Priveau vaporaşele şi iahturile legate de mal. Auzeau apa cum se spărgea de mal. Cerul era înstelat şi din depărtare se auzea muzica de la o petrecere. Se proptiră de o balustradă.

-Îmi place.

-Ce îți place? o întrebă Dick.

-Îmi place cum a decurs seara asta. Nu m-am aşteptat.

-Ai avut dubii cu privire la persoana mea?

-Cum să nu. Trebuie să ştii că nici o persoană nu a reuşit să intre aşa uşor sub pielea mea cum ai făcut tu.

-Ar trebui să mă simt onorat?

-Nu ştiu. Poate că eu am fost prea închisă şi nu am lăsat pe nimeni să se apropie de mine. Nici acum nu sunt sigură dacă sunt pregatită. În seara asta am avut o revelație.

-Chiar?

-Da. În timp ce mă distram copios în mintea mea s-a creat un clic care m-a avertizat că sunt fericită. Poate că aceasta a fost cea mai de preț descoperire e mea. De mult timp nu am mai simțiti aşa ceva şi am uitat cât este de bine să fii fericit, chiar si pentru un moment. Tu eşti fericit?

-Nu am timp să fiu fericit. Am aşa de mult de lucru încât, când ajung acasă nu mă mai pot gândi la altceva doar la dormit. Trebuie să recunsoc că în ultima vreme momentele de fericire au fost tot mai rare.

-Înainte, ai mei îmi țineau tot timpul teorii că trebuie să fiu eu însămi şi să nu mă schimb pentru cine nu merită. Mulți ani am luat cuvântul lor ca atare. Am ajuns la un punct în care nici nu mai ştiam cine sunt. Şi alții îmi spuneau texte ca de exemplu: *să fii mereu tu insăți, iar dacă acest lucru nu este îndeajuns pentru un bărbat înseamnă că acel bărbat nu este destul de bun pentru tine.* Auzi, să fiu eu însămi de parcă asta ar fi ceva concret ca o maşină sau aşa ceva. Dar există momente în care sunt eu însămi şi în

acele momente îmi dau seama că trăiesc. Aşa mă simt în acest moment. Nu mai vegetez pe seama unei întâmplări tragice din trecut.

-Ştii că eşti frumoasă?

-De mult nu mi s-a mai spus acest lucru.

-În seara asta în mod special. Îmi tai răsuflarea.

-Nu-i nevoie să exagerezi.

-Nu pot să-mi explic cum ai reuşit să mă fascinezi.

Dick era fascinat de naturaleţea ei. Nu era o moderatoare împopoţonată şi prefăcută cum erau colegele lui de la telviziune. Era o persoană reală şi nu o iluzie precum fetele drăgute din revistele de modă. Acea femeie avea căpşor şi nu-i era teamă să-l folosească. O privi şi nu primea destul din ea. Acei ochi de caprioară îl priveau şi erau aşa de sinceri. Realiză că nici ea nu mai vorbea. Se apropie de ea. Buzele li se atinseră şi se dezlipiră instantaneu. Îl privi fericită şi speriată. Dick se aşeză din nou în poziţia lui de dinainte şi privea bărcile cum se legănau în apa puţin agitată.

-A fost frumos, spuse ea.

Aşa de nevinovat şi de plăcut. Era deja destul de târziu. Dick se oferi să o conducă până acasă, pe jos.

-Pentru a-ţi respecta sentimentele faţă de maşini m-am dezlipit cu greu de a mea şi am parcat-o undeva pentru a nu o vedea şi a nu fi tentat să o folosesc.

Se îndepărtară de debarcader şi povestind înaintau pe străzile iluminate şi populate. Râdeau. Discutau lucruri simple şi banale dar pline de viaţă. În timp ce se plimbau li se atinseră degetele. Palma lui Claire o prinse pe a lui Dick. Nu se priviră savurând vraja momentului. Au dispărut în noapte ţinându-se de mână.

INTERMEZZO

Ce ai spune dacă te-aş trânti cu spatele de perete?
Te-aş săruta şi ţi-aş mângâia sânii...?
M-ai opri dacă mi-aş lipi trupul de al tău?
Te-aş îmbrăţişa până nu vei mai primi aer?
Te-ar deranja buzele mele în căutarea pielii tale catifelate?
M-ai lăsa să îmi strecor degetele între pulpele tale?
Te-aş privi în ochi şi aş savura plăcerea pe care o iradiezi.

CRISTI MIREA

HAZARD

CRIMĂ ADEVĂRATĂ

Lumina difuză se răspândi rapid prin încăperea minusculă. Doar un pat, un televizor, o chiuvetă, o masă, un scaun, o veioză şi el. Pe masă se afla cel mai proaspăt exemplar al ziarului New Orleans News & More. Se vroia un ziar serios cu toate că el nu prea era de aceeaşi părere. Ziarul era încă neatins. Privea doar prima pagină ce conținea o fotografie impresionantă: un crocodil în plină acțiune. Articolul se referea la dispariția impresionantă a acestei specii care se presupune că este un urmaş al dinosauriadei. Pe piața neagră pielea lor avea o valoare foarte mare, iar branconajul era în plină floare.

Nu era nimic interesant în acel articol. Dar acea fotografie... Era impresionat de colții ascuțiți şi mari care țâşneau dintr-un maxilar extraordinar de puternic. Când se gândea la violența cu care crocodilul îşi ucidea prada simțea doar admirație. Se asemănau aşa de mult. Şi el se simțea valoros, indispensabil în această societate. E adevărat că nu avea colți lungi şi ascuțiți. Nici nu avea nevoie de ei.

Ziarul era cumpărat doar pentru ultima pagina. Pagina lui preferată. Fără a pierde vremea să răsfoiască toate minciunile care erau răsfirate în cele 16 pagini, întoarse ziarul direct pe ultima pagină. Acela era adevărul, restul ziarului era doar hârtie folosită aiurea, fără nici un scop. Aşează coala cu grijă în mijlocul mesei pentru ca lumina veiozei să acopere toată suprafața paginii. Era vorba despre rubrica *Crimă adevărată.* Era scrisă de Emma Garden, în fiecare săptămână de aproape cinci ani. Rubrica era presărată cu informații despre săptămâna criminală din New Orleans. Era vorba despre minți bolnave, psihopați. Excelent, gândea el.

Ochii gri survolau rândurile scrise de Emma, savurând fiecare cuvânt *murdar* precum crimă violentă, cu sânge rece, criminal în serie, psihopat. O admira pentru curajul ei. Pentru cariera ei trebuia să o răsplătească. O merita. Speriat începu să-şi caute ceasul. Era ora 23,30. Ora la care o putea auzi la radio KLGM. Porni imediat casetofonul să înregistrese emisiunea. Aprinse radioul şi îi auzi vocea blândă cum răspundea la întrebările unui ascultător cu referire la ceea ce se petrece în mintea unui criminal în momentul în care ia viața cuiva. Era vroba despre o crimă în cadrul unui spital. O asistentă a fost ucisă în vestiar. Când au gasit-o, pe trupul ei erau lipite câteva bezi adezive, una pe pleoape, una pe gură, una peste sfârcuri şi una pe organele genitale. Ascultătorul aştepta explicația ei.

-Criminalul este cu siguranță impotent.

-De unde ştiți acest lucru?

-După *urmele* pe care le-a lăsat. I-a acoperit acele părti ale corpului care exprimă sexualitatea.

Este aşa de frustrat din cauza impotenței, încât nu poate să-i privească trupul despoit ştiind că nu poate să o reguleze.

Reguleze*....* acest cuvânt era muzică în urechile lui. Opri caseta care înregistra emisiunea şi derulă. Porni banda pentru a auzi acea frază: ***nu poate să o reguleze****.* Acea intonație... O adora. Trebuie să-i atragă cumva atenția. Porni din nou radioul şi continua să înregistreze emisiunea. În timp ce asculta analiza ei, scoase o foarfecă din inox cu lama de aproape zece centimetri. Se juca cu lama în lumina veiozei. Privea urmele polizorului pe lamă. Trebuia să fie foarte ascuțită. Nu avea voie să facă nici o greaşală. Începu să taie articolul din ziar. Nu avea voie să facă nici o greşală. Foarfeca aluneca pe lângă bordura neagră a articolului. Nu avea voie să facă nici o greşală. După ce decupă articolul controlă marginile pentru a fi sigur că nu a rămas nimic din hârtia albă de lângă dungă. După acest control scoase din sertarul mesei un caiet format A4 cu foi de culoare roz deschis. Scoase lipiciul lichid şi îl întinse pe spetele articolului după care îl lipi pe foaia fină netezind suprafața pentru a evita orice surplus de aer. Răsfoi caietul şi îşi admiră colecția de articole scrise de Emma Garden.

Emisiunea se terminase. Scoase caseta şi o introduse în carcasă. Scrise data pe ea şi deschise un alt sertar al mesei unde se afla întreaga colecție de benzi cu vocea ***ei,*** de la prima emisiune radiofonică de acum doi ani. Se gândi că ar fi mai eficient să le reînregistreze pe compact disc pentru a nu se deteriora. Trebuia să țină pas cu tehnica. În momentul de față nu avea banii necesari, dar va face şi acest lucru.

Trebuia să-şi continue opera de artă. Scoase de sub masă cartea de telefoane a oraşului. Grosimea ei era impresionantă. O trânti pe masă. Nu se ridică nici un fir de praf. Nu ar fi suferit aşa ceva. Totul trebuie să fie foarte curat, aproape steril. Desfăcu la întâmplarea cartea. Se deschise la litera F. Îşi plimbă degetul peste scrisul mărunt al paginii până ce se opri la un nume. La întâmplare. Firestone Kelly. Zâmbi. Îşi trecu palma peste părul tuns periuță. Scoase un alt caiet din sertar. Îl deschise la o pagină unde avea un semn de carte. Pe acea pagină mai erau trecute alte două nume. Urma nr 3: Kelly Firestone. După ce pictă numele pe hârtia fină puse un punct. Suflă desupra colii pentru a usca cerneala neagră. Apoi îşi trecu degetele deasupra scrisului pentru a simți nervurile lăsate de peniță. Pe o bucată de hârtie îşi notă numărul de telefon al numărului 3.

Puse totul la loc şi părăsi încăperea. Ajunse la locul de muncă. Era paznic de noapte la o firmă care se ocupa de computere. După ce îşi făcu rondul scoase teancul de chei de la brâu. Căută una anume şi descuie uşa. Privi atent în jur pentru a fi sigur că nu va fi deranjat. Încuie uşa după el. Prin întuneric se apropie de birou. Aprinse veioza. Se aşeză în fața computerului. Începu să navigheze prin el până ce ajunse unde dorea. Îi trebuia doar codul şi putea intra în rețeaua de calculatoare a poliției. Zâmbi.

Sunt un geniu*.*

Nu era pentru prima dată în această rețea. Introduse codul pe care îl cunoştea deja pe de rost. Ajunse la o altă barieră. Un nou cod. Alt fişier. I se cerea numele persoanei căutate. Introduse: Firestone Kelly. Pe ecran apăru afişat AŞTEAPTĂ. Se lăsă pe spate şi încerca să îşi umple timpul. Nu-i venea să creadă că era aşa de deştept. Era nerăbdător să-i vadă fața. Era blondă? Brunetă? Roşcată? Poate era o babă de vreo şaptezeci de ani. Nu l-ar deranja acest lucru.

Monitorul se umplu cu dosarul cerut. Apăru fotocopia carnetului de conducere. Era roşcată. Drăguță. 39 de ani. Fără antecedente penale. Şi cel mai important lucru: adresa. Îşi notă totul pe o coală. Părăsi rețeaua, şi se strecură afară din încăpere. Coborî la poartă unde îl schimbă pe Troy. Acesta îşi făcu rondul său. Între timp el încerca să formeze numărul de telefon cu pricina. Sună de câteva ori până ce robotul porni*: Ați sunat la Kelly. În moment nu sunt acasă, dar puteți să-mi lăsați un mesaj.* Aşteptă piuitul dar nu scoase nici o vorbă. Precis lucra în schimbul de noapte. Precis. Trebuia să plece.

Când Troy reveni începu să-i explice cât de rău se simte, se scremu de mai multe ori până ce acesta îl trimise acasă. Îşi luă geaca şi dispăru. Căldura nopții îl învălui. Ajunse în fața unei florării deschise toată noaptea. Cumpără un fir de crin. Se duse acasă. Puse cu grijă floarea pe masă. Aprinse veioza. Scoase de sub pat un ziar şi îl întinse pe podea. Aşeză floarea pe ziar. Din dulap scoase un tub de spray cu vopsea neagră. Agită bine tubul. O picătură de sudoare îi coborî de pe frunte şi trecu pe lângă ochii care priveau fix floarea albă. Jetul de vopsea împânzi albul şi umplu încăperea cu un miros puternic de chimicale.

După ce vopsi tot albul scoase foenul şi uscă vopseaua. Chimicalele care pluteau în cameră i-au ajuns până la creier şi îi confereau o uşoară stare de amețeală. Îi plăcea. După ce uscă vopseaua, scoase din dulap un pachet de cărți *tarot.*

Ajunse în fața blocului în care trebuia să locuiască nr. 3. Urcă scările fără a scoate nici un zgomot. Ajunse la uşă. Poate nu lucra. Poate i-a fost lene să ridice receptorul. Putea fi surprins. Acesta era riscul meseriei. Se aşeză în genunchi în fața uşii. Scoase trusa magică. Desfăcu fermoarul şi scoase nişte instrumente subțiri şi de forme ciudate. Introduse trei tije subțiri în yală. Se chinui puțin, încercând să evite orice zgomot, dar reuşi. Uşa se deschise în fața sa. Privi în jur şi apoi intră. Închise uşa.

Inima îi bătea regulat, fără a fi afectat de situația în care se afla. Îşi băgă capul în diferite încăperi. Nici un semn de viață. Peste tot era un întuneric luminos. Poate că luna plină era de vină. Paşii săi de felină se apropiau de ultima uşă nedeschisă. Precis era dormitorul. Exact acolo vroia să ajungă. Mănuşile de piele au atins clanța. Auzi ceva. Parcă un sforăit. Strângându-şi dinții deschise uşa. Kelly Firestone dormea dusă în mijlocul patului de două persoane. Părea aşa de liniştită, încât sforăitul parcă nu-i aparținea.

Stătea la picioarele ei şi o privea. Trebuia să încheie ceea ce a început. Aşează floarea pe plapuma albă, chiar lângă ea. Scoase din buzunarul interior pachetul cu cărțile tarot. Desfăcu pachetul şi căută cartea care îl interesa. O găsi. O aşează lângă floare. Era *MOARTEA.*

Emma citea câteva rapoarte de politie în biroul ei care o izola puțin de restul redacției. Biroul îi era plin de tot felul de hârtii şi fițuici iar monitorul calculatorului era decorat cu tot felul de mesaje şi notițe. Noah intră ca o vijelie în încăpere.

-Încă un mesaj.

-La fel?

-Da. Un fir de crin vopsit în negru şi aceeaşi carte.

-Cine a găsit-o?

-Kelly Firestone. A intrat în casă în timp ce dormea şi le-a aşezat pe pat lângă ea. S-a trezit în plină noapte din cauza mirosului de vopsea. A tras o sperietură straşnică. Acum se află un psihiatru la ea. A venit poliția să te viziteze.

-Ştii că nu-i place să-i spui aşa.

-Bine. E Travis. E mai bine aşa?

-Lasă-l sa intre.

Noah părăsi încăperea. După scurt timp intră Travis. Pielea sa neagră lucea de sudoare. Nu era ras şi ochii îi erau roşii. Emma îi aruncă o privire peste ochelari.

-Arăți groaznic.

-Aşa mă şi simt.

-Iar a atacat.

-Atacat este prea dur. A lăsat un mesaj, sună mai bine. Omul ăsta nu a auzit de robot telefonic? De ce nu i-a lăsat mesajul pe robot?

-Pentru ca psihiatrii voştri să nu se plictisească.

-Ce poți să-mi spui.

Îşi scoase creionul pe care il purta după ureche. Scoase o coală de hârtie de sub mormanul de dosare de pe birou. Începu să schițeze ceva. Trase prima liniuță.

-Nu a ucis nici una dintre tipele astea, nu-i aşa?

-Nu a făcut nimic, nici măcar nu a furat ceva. Şi-a lăsat mesajul şi gata. Nici o amprentă. Nici o urmă. Nimic.

-Tipul nu vrea să le ucidă. Poate dacă ar fi fost prins de una dintre ele, acea persoană ar fi stat la morgă, dar atâta vreme cât îl laşi în pace să-şi facă jocul, nimeni nu va fi afectat.

-Fizic, deoarece psihic tipele sunt terminate.

-Mda.

-Ce-i cu crinul ăla şi de ce l-a vopsit?

-Crinul este simbolul morții. Acest lucru se cunoşte, dar ca să ne dăm seama că trebuie luat în serios, mai accentuează totul cu negru. Vrea să fie luat în serios. Vrea ca mesajul său să nu fie îndosariat ci să fie cercetat. Nu vrea să facă victime cu orice preț. Vrea să câştige faimă.

-Se pare că reuşeşte. Cartea aceea a băgat în sperieți şi pe colegii mei.

-Cartea vrea sa spună că nu e sigur dacă vrea să ucidă.

-Dar e clar ca are de gând. Este vorba exact despre cartea care reprezintă moartea, e foarte clar desenată în roba neagră, cu fața de schelet şi secera în mână.

-Să-ți explic câteva chestii. Deci la ghicitul în cărți, fiecare carte reprezintă câte ceva. Nici o carte nu este absolut rea sau absolut bună. Depinde de contextul în care este folosit. O carte singură, precum în cazul de față ***moartea****,* nu reprezintă neapărat moartea. Poate exprima şi o veste rea sau altceva, dar nu neapărat moartea.

-Deci tot nu avem încă nimic.

-Nu cred că are rost să îți faci gânduri din cauza lui.

-Poate-i o tipă.

-Nu. Precis este un bărbat. După modul cum este aranjat totul pe patul aşa numitei victime.

-Ce să facem?

-Nu-l băgați în seamă. Nu relata nimic presei, nici eu nu voi scrie nimic. Să nu-i facem pe plac.

Dacă vede că nu-i dăm importanță poate îşi va da seama că nu a creat teroarea pe care a luat-o în calcul şi poate va renunța.

-Esti sigură?

-Nu pot fi sigură, dar putem încerca.

Travis părăsi încăperea. Emma scoase din sacul cu scrisori un teanc. Luă plicul de deasupra. Îl deschise şi scoase foaia. Era scisă cu cerneală neagră, puțin poate prea apăsat. Scrisul era foarte îngrijit, cu spații libere lăsate special pentru a da scirsorii un aspect atrăgător. Plictisită se lăsă cu spatele pe scaun şi îşi ridică picioarele pe birou. Trebuia să se relaxeze. Ştia că o să se distreze de minune. În fiecare zi primea câteva zeci de scrisori, în care majoritatea încercau să îi dea fel de fel de teorii cu privire la anumite comploturi, de la conspirații la nivelul Casei Albe până la gelozie şi alte lucruri mărunte. Mai era o categorie de scrisori care cuprindeau laude la persoana ei. Ultima categorie era cea mai distractivă deoarece veneau de la persoane care îi mărturiseau că sunt criminali.

Începu să citească scrisoarea de față. Pe două rânduri îşi exprima pasiunea pentru articolele şi emisiunile ei. Trecu cu vederea. Apoi scria despre faptul că în curând va ucide pe cineva. Între timp intră Noah. Emma zâmbea în timp ce citea.

-Ce este?

-Ce drăguț. O nouă confesiune.

-Iar cineva care se crede criminal?

-Avem de-a face cu un criminal în devenire. E deja a doua scrisoare pe care o primesc de la tipul ăsta în ultima săptămână. Se pare că vrea să mă convingă. E de-a dreptul amuzant.

-E grav dacă simțul umorului ți-a ajuns la acest punct.

-Noah... ce ai vrea să fac? Să urlu la fiecare scrisoare de confesiune? Dacă aş face asta s-ar auzi doar țipete din biroul neu. Ai nevoie de puțin umor pervers pentru a trece prin poştă. Am învățat asta pe când mai eram polițistă. Nu poți pune totul la suflet deoarece curând vei ajunge la casa de nebuni.

Era deja seară. Emma Garden parcă maşina în garajul subteran al clădiri. Urcă cu liftul. Descuie uşa. Bezna o cuprinse. Aprinse becul. Îşi aruncă servieta pe un fotoliu. Căldura o doborî. Porni aerul condiționat. Briza răcoroasă se plimba prin încăpere. Era mai plăcut. Se duse în baie şi dădu drumul la duş. Se eliberă de hainele pe care nu le mai suporta după o zi de lucru. Se ascunse sub jetul de apă. Luă săpunul şi îl plimbă pe corp. Îi făcea bine apa caldă după o zi extenuantă. Câteodată nu ştia motivul pentru care mai continua să scrie despre crime şi alte lucruri violente.

Ieşi de sub duş. Păşi pe covoraşul moale şi îşi tamponă pielea cu un prosop. Îşi luă halatul de baie. Îşi ridică privirea spre oglindă şi încremeni. Pe oglinda aburită era scris cu degetul ***te voi ucide...*** Îşi acoperi gura cu palmele şi începu să țipe. Nu se mai putu mişca. Vroia să fugă, dar nu reuşi. Se lăsă la podea. Se ghemui pe covoraşul moale şi privea inscripția de pe oglindă. Nu ştia ce să facă. Unde era arma? Poate mai era in casă. Speriată se ridică. Fugi din baie. Intră în dormitor şi încuie uşa. Când se întoarse, al doilea şoc. Pe pat era aşezat un crin vopsit în negru şi o carte tarot. Țipă. Se năpusti asupra telefonului. Formă un număr.

-Aici departamentul 15.

-Cu detectivul Travis vă rog, este o urgență!

-Aşteptați puțin.

Acele cateva secunde i se păreau o eternitate. Îi auzi vocea.

-Travis. Mi-a lăsat şi mie un mesaj. Respirația îi era sacadată. Cu receptorul în mână privi înspăimântată în jur. Poate se ascunse în dulap. Putea fi oriunde. Sub pat. Sări cu picioarele pe plapumă.

Apartamentul ei era împânzit de polițişti care căutau după amprente şi orice alte urme pe care ar fi putut să le lase. Emma stătea în camera de zi, ghemuită într-o pătură. Apăru şi Travis. Tocmai părăsi dormitorul din care a luat probe. O observă. Era speriată rău de tot. Se aporpie de ea.

-Cum îți merge?

-Vezi în fiecare zi lucruri şi mai îngrozitoare, vezi crime comise cu sânge rece. Ai văzut atâta suferință încât ai început să priveşti toată violența asta cu o indiferență controlată. Crezi că nimic nu te mai poate şoca sau înspăimânta. Şi atunci se întâmplă aşa ceva. Un lucru aproape inofensiv, în aparență.

-Te înțeleg.

-Nu mă înțelegi. Acest tip m-a speriat până la moarte. Nu-ți dai seama de acest lucru până nu ți se întâmplă ție. Atunci începi să înțelegi cu adevărat victima. Observi că toate ieşirile isterice nu sunt exagerate. Îmi vine să urlu.

-Acum s-a încheiat.

-Nimic nu s-a încheiat. Acesta e doar începutul. A prins de gust. Vrea mai mult.

-De unde ştii?

-Travis! A intrat în baie în timp ce făceam duş. În timp ce eu mă scăldam sub apa fierbinte, el păşeste calm înăuntru şi-mi lăsa un mesaj, direct pe oglindă, un loc unde e sigur că mă voi uita. Găsirea mesajului e un lucru vital pentru el. Trebuia să mă sperie.

Stătea la birou. Nu se putea concentra. Nu a dormit toată noaptea, iar cafeaua pe care o sorbea avea gust de ciorapi murdari. Trebuia să se concentreze. Avea de scris un articol şi să pregătească emisiunea radiofonică din noaptea respectivă. Noah i-a adus poşta. Nu a atins subiectul. Ştia că Emma nu era prea deschisă şi nu-i plăcea să vorbească despre ceea ce o frământa. Credea că e intangibilă. Aşa de puternică. Dar nu era aşa. Într-un fel, Noah era bucuros că cineva i-a mai retezat puțin din coarnele care ea credea că îi creşteau. Nu-i vroia răul, dar nu-i strica o lecție. Vorbea prea uşor despre moarte. De parcă nu ar fi ceva ieşit din comun. Un lucru ca bună ziua. Uita să asocieze durerea, suferința. Acum ştia despre ce era vorba.

Nu era sigură dacă va mai putea continua meseria pentru care a luptat atâta vreme. Nu i-a fost deloc uşor să se zbată ca femeie într-o slujbă predominată de sexul masculin. Acum când şi-a atins țelul, trebuia să renunțe. Simțea cum totul se ducea pe apa sâmbetei şi nici nu o deranja acest lucru. Trebuia să înceteze.

Desfăcu câteva plicuri. Plictisită le citi conținutul. Nimic interesant. Aceeaşi maculatură în fiecare zi. De ce le place oamenilor să-i scrie? De ce îi interesează aşa de mult crimele? Nu existau lucruri mai frumoase cu care să-şi umple timpul liber? Mai bine s-ar uita la un meci de baseball sau ar merge la cinema. Dar nu. Ei vor să afle cât mai multe detalii, şi dacă se poate cât mai sângeroase despre crimele care se petrec poate chiar în vecinătatea lor. Ei nu ştiu despre ce este vorba, cum de fapt nici ea nu a ştiut. Acum totul era aşa de clar. Parcă s-a trezit dintr-un somn lung. Prea lung.

Ajunse la o scrisoare care o făcu să se oprească. Era acelaşi scris îngrijit. Primele rânduri, de laudă, erau aceleaşi. Dar sfârşitul... ***ți-a plăcut crinul****?* Speriată puse mâna pe receptor şi formă numărul lui Travis.

-Mi-a scris?

-Cine?

-Tipul de aseară. Tocmai am primit o scrisoare de la el. Mă întreabă dacă mi-a plăcut crinul.

-Eşti sigură că despre aceeaşi persoană este vorba?

-Am primit mai multe scrisori de la el în ultima vreme, de fapt după fiecare crin plasat. Prin urmare vrea ca eu să ştiu că el a fost acela. Vrea să îi recunosc arta. Travis... e bolnav, rău de tot. Trebuie să-l prinzi.

-Va fi greu. Nu avem nimic. Nici un indiciu. Nici o amprentă. Crinii pot fi cumpărați la orice colț, iar vopseaua o găseşti în orice mercerie.

-Nici o amprentă?

-Tipul a umblat cu mănuşi. Poate că e bolnav, dar nu prost.

-De asta mi-era teamă.

-Îți pot oferi gardă personală, dacă ai nevoie.

-Nu ştiu. Poate voi reveni asupra ofertei. Acum sunt prea zăpăcită.

Era ora 23,29. Aprinse radioul. Stătea în camera întunecoasă. A pregătit o nouă casetă. Trebuia să înregistreze totul. Trebuia să aibă colecția completă. Opera de artă avea să fie în curând completă. Mai o bandă şi Emma Garden va fi a lui, doar a lui. Prima. Aşa de proaspătă, de fragedă. O piersică. Zemoasă şi fragilă. Doar a lui. Vocea îi va răsuna pentru eternitate prin boxele casetofonului, şi va derula fiecare bandă de mii de ori doar pentru ai auzii limbajul murdar pe care îl adora aşa de mult. Acele cuvinte colorate... psihopat... criminal... bolnav. Ce frumos sunau. Era o maestră a caracterizării criminalilor.

Genericul porni. Apăsă pe butonul de înregistrare, iar rotitele casetei începură sa se învârtă. Se uită prin uşa aparatului pentru a se asigura că înregistra. Nu vroia să piardă acea emisiune. Era poate cea mai importantă emisiune. Spera să se spună ceva despre el. Măcar o frază oricât de simplă. Vroia să-şi audă opera redată prin cuvintele ei.

Dar nu. Ascultătorii nu întrebau nimic despre crini negri. Ea era de vină, fiindcă nu a amintit nimic despre caz în articolele sale. De ce nu scria nimic despre el? Ce trebuia să facă să fie luat în seamă? Nu era destul? De ce îl neglija? El o idoliza si ea nici măcar nu lua notițe de prezența lui. Nimic.Se înfurie. Aruncă prin cameră cu un pahar. Acesta se sparse. Luă telefonul şi formă numărul de la emisiune. Auzi vocea unui dispecer. Acesta îl intrebă în legătură cu ce caz suna. Deschise repede caietul la ultimul ei articol. Îi spuse dispecerului un nume pe care îl descifră mai repede. Acesta îl rugă să rămână la receptor.

-Vă ascult.

Vocea ei era cu mult mai erotică.

-Ce puteți să-mi spuneți despre tipul cu crini negri?

Nu se auzi nici o voce. Nimic. Liniştea era apăsătoare. Emma era speriată. Nimeni nu ştia despre acest caz. Poate colegii de la ziar vroiau să-i facă o farsă.

-Îmi pare rău dar nu cunosc nici un astfel de caz.

-Sunteți sigură? Şi eu care credeam că mi-ați simțit prezența în baie.

Închise receptorul. Emma îngheță. Se ridică de la pupitrul de la care modera şi părăsi încăperea. Asistentul tehnic strecură rapid un calup de reclame. Îşi luă geanta şi fără să scoată o vorbă părăsi încăperea. Se aşeză în maşină. Plângea. El era. De ce o teroriza? Ce rău i-a făcut?

Satisfăcut, închise telefonul. În sfârşit a reusit să se audă la radio. Dar era furios. Furios că i-a închis receptorul în față. A fost foarte nepoliticos din partea ei să plece în mijlocul emisiunii. I-a mai rămas atâta bandă neînregistrată... Trebuia să facă risipă de bandă din cauza ei. Trebuia să-i explice acest lucru. Părăsi blocul mizer. Cu un autobus se plimbă prin oraş. Ajunse în fața blocului ei. Nu era lumină la apartamentul ei. Precis nu a venit acasă. Poate nici nu va veni acasă. Ba da. Acasă va veni. Aici se simte cel mai sigură. Precis va baricada uşa cu un mobilier mai solid, dar acasă va sta.

Se apropie de uşa care ducea spre garajul subteran. Erau aşa de multe maşini. Dar maşina ei nu era acolo. Începu să fie neliniştit. Poate că toate calculele sale nu au fost corecte. Poate s-a strecurat undeva o eroare. Nu era posibil. Planul era perfect. Nu putea accepta faptul că el ar greşi cu ceva. Ea era de vină. Ea era cea rea. Ea nu urma planul. Trebuia pedepsită pentru acest lucru.

Observă cum doi ochi luminoşi se apropiau de intrarea în garajul subteran. Pentru a nu fi observat se ascunse după un stâlp de beton. Când maşina trecu pe lângă stâlp observă numerele. Era maşina ei. Simțea cum adrenalina se vărsa în sânge şi îi inunda corpul. Idolul ei era aşa de aproape. A doua oară. În seara precedentă ar fi vrut să tragă perdeaua la duş pentru ai spune cât de mult o admira. Dar nu a făcuto. Nu vroia să pară nepoliticos.

Maşina se opri. Luminile stridente se stinseră. Auzi uşa cum se deschise. Garajul era bine iluminat. O observă cum îşi întoarse privirea prin jur. Era clar că era speriată. Îi era frică. El se simțea tot mai bine. Nu avea voie să se lase copleşit de sentimente. Nu trebuia să uite motivul pentru care a venit. Trebuia să-şi termine opera. Trebuia să ii arate ceea ce ea nu a vrut sa vadă. Trebuia să ii ofere ceea ce ea l-a obligat să facă.

Îi auzi paşii repezi cum atingeau betonul rece. Ecoul se plimba prin jur şi revenea asupra ei speriind-o. Se oprise odată şi privi în jur. Îşi strecură mâna în poşetă. Era sigură că sprayul paralizant era obiectul căutat. Era aşa de primitivă. Se opri în fața liftului. Îl chema. Sosi. Intră. Se desprinse de stâlpul de beton. Fugea spre ea. Alerga. Emma îl observă. Apăsă insistent pe toate butoanele, În speranța că usa se va închide mai repede. Mâna lui se strecură între uşi. Le deschise şi intră. Uşile se închiseră în spatele lui. Emma se strânse într-un colț şi-l privea speriată. Putea să citească frica în ochii ei. Ştia cine era şi îi era teamă de ceea ce putea să-i facă. Căută cu mâna prin poşetă. Găsi sprayul. Chiar vroia să-l scoată când el o lovi peste poşetă, care căzu pe podeaua liftului care urca. Nu-i venea să creadă că era aşa de aprope de ea. Scoase un rânjet adolescentin. Inima îi bătea aşa de rapid. Era în fața idolului său.

Idolul trebuia să moară.

Ucide-ti idolul.

-Ce vrei de la mine? Vrei bani? Îți dau bani!

-Ştii foarte bine că nu vreau bani.

-Dar ce vrei? De ce ai făcut asta? De ce nu mă laşi în pace?

-Toate chestiile astea nu s-ar fi întâmplat dacă ai fi scris ceva despre mine. Măcar un cuvânt. Chiar şi psihopat ar fi fost perfect. Dar nimic. M-ai desconsiderat. Am crezut că şi tu simți această atracția dintre noi.

-Nu eşti normal? Între noi nu va fi nimic. Niciodată!

Imediat şi-a dat seama că a făcut o greşală. O greşală fatală. S-a lăsat dusă de sentimente. Ştia că l-a înfuriat. Nervii săi creşteau vizibil. Muşchii gâtului şi maxilarului se contractau alternant.

-Nu trebuia să spui asta.

Emma căscă ochii. Se făcea tot mai mică. Parcă se prelingea pe peretele liftului. El apăsă pe butonul care opri liftul. Erau doar ei doi. De fapt era doar el. Ea era pe cale de dispariție. Scoase cuțitul din buzunar.

-Nu! Nu! Nu!

-Ce nu?

-Nu-mi fă nici un rău.

-Nu am vrut să ajungem până aici.

-Mai poți să te răzgândeşti. Dacă vrei, mâine va apărea un articol doar despre tine.

-E prea târziu. Am luat deja o hotărâre.

-Dar hotărârea ta nu e bună.

-Ba da, este!!! Tu m-ai obligat să iau această hotărâre, aşa că precis e bună.

-Poate m-am înşelat eu.

-Nu. Nu te-ai mulțumit cu psihoterrorul pe care l-am declanşat la acele femei. Nu a fost destul de dramatic pentru a apărea în rubrica ta. Aşa că trebuie să merg mai departe. Ce să fac dacă ai fost nemulțumită?

-Dar sunt mulțumită.

-Nu cred. Întotdeauna vrei mai mult. Cu cât mai brutal, cu atât mai bine.

-M-am schimbat.

-Nu cred. Cred că ai spune orice doar pentru a nu te ucide. Dar te cunosc mai bine decât crezi. Ştiam că o să încerci aşa ceva. Crezi că poți intra în capul meu pentru a mă analiza şi a prevedea ce voi face. Dar nu vei avea timpul necesar.

-În adâncul tău sunt sigură că eşti un om bun.

-Nu. Nu sunt bun. Nimeni nu e bun. Toți suntem răi. Toți meritäm să murim. Chiar şi eu. Dar mai întâi tu.

Ridică cuțitul. Emma privi plină de teroare lama metalică. Lumina o făcea să strălucească. Părea aşa de inofensivă. Dar nu era. O înfipse direct în inima ei înainte ca ea să-şi dea seama despre ce era vorba. Se chinui puțin când dădu de coaste, dar reuşi să se strecoare printre ele până ce îi ținti inima. Alunecă aşa de uşor prin carnea proaspătă. Fragedă. Moale. Ea vroia să se zbată, dar rapiditatea cu care s-a întâmplat totul o înmărmuri. Dădu din brațe, dar degeaba. Corpul i se lipi şi mai tare de peretele liftului. Expresia feței era poate cel mai încântător lucru pe care el îl văzuse până în acel moment. Aşa de surprinsă. Precis nu credea că o va ucide. Emma căzu pe podea şi corpul se lăsă într-o parte. Cuțitul rămase înfipt în ea.

Deblocă liftul şi coborî cu el la subsol. Părăsi liftul după ce scoase cuțitul din ea. O lăsă înghemuită în colț, într-o baltă de sânge. Un fir subțire şi roşu îi părăsi buzele. Ochii ținteau un punct necunoscut în acel spațiu închis .

Şi-a încheiat opera de artă.

Şi-a ucis idolul, deoarece l-a obligat să o facă.

O ZI PERFECTĂ

Era una din acele zile în care te trezeşti şi nu şti unde te afli. Toată camera ți se pare străină. Parcă ai fi pe altă lume. Era una din acele zile în care soarele apune înainte de a răsări. O zi predispusă a se sfârşi înainte de a începe. O zi fără rost care e urmarea altei zile fără rost.

Era una din acele zile în care te simți blestemat că trăieşti, că trebuie să suferi pentru fiecare respirație. Era una din acele zile în care nimic nu merge după plan, în care ai vrea să te trezeşti din vis şi să fi fericit că realitatea este încântătoare. Curând realizezi cât de amarnic te-ai înşelat. Îți dai seama că realitatea este cu mult mai mizeră decât orice coşmar.Îți dai sema că lumea fără tine ar fi la fel de putredă, că pământul s-ar învârti în continuare şi că blestematele alea de păsări şi-ar ciripi în continuare trilurile lor voioase.

Era una din acele zile în care te gândeşti că totul este degeaba. Că totul este doar farsa unei existențe superioare. Îți dai seama că nu ai avut nici o şansă încă de la naştere. Realizezi că toate studiile nu ți-au adus nici un folos, că în ciuda faptului că ai fost printre primi din promoția ta, ai ajuns un barman amărât. Îți dai seama că ai fost condamnat pentru situația materială a părinților tăi. La un moment dat nici nu mai regreți faptul că ai tăi nu ți-au putut oferi posibilitatea de ați continua studiile, deoarece tot aici ai fi ajuns. Nu te-ai fi putut ridica deasupra liniei de plutire. Nu poți fugi din fața destinului.

Era una din acele zile în care te simți aşa de bătrân încât aştepți de pe un moment pe altul să mori, pur şi simplu, fără nici un motiv anume, ci doar de bătrânețe. Simți cum părul ți se albeşte, cum ridurile sapă canale tot mai adânci în piele cu fiecare secundă care trece fără rost. Te simți aşa de bătrân încât fugi disperat la un sertar, cotrobăind după certificatul de naştere, pentru a fi sigur că nu ai mai mult de 47 de ani.

Era una din acele zile în care priveşti secundarul ceasului de pe perete cum se învârte amețitor în cercuri şi realizezi că viața ți se scurtează tot mai mult şi eşti neputincios, eşti un prinzioner al

timpului. Îți dai seama că viața trece pe lângă tine şi nici nu o guşti. Clipeşti o dată şi o altă secundă a trecut fără să faci ceva pentru care să se merite să trăieşti sau să lupți. Încă o secundă... Încerci să te împaci cu ideea că eşti singurul care are probleme, dar nici această presupunere nu-ți poate oferi o mângâiere.

Era una din acele zile în care încerci să-ți aminteşti când a fost ultima dată când ai atins o femeie şi îți dai seama că nu au trecut doar două zile de când ți-ai cumpărat o nouă revistă porno. Nu poți să-ți explici din ce cauză te ocolesc. De ce femeile sunt atrase de toți barmanii doar de tine nu? De ce colegii tăi petrec fiecare noapte cu altă femeie şi tu nu? Te gândeşti că ceva nu este în regulă cu viața ta. Că greşeşti cu ceva, dar nu găseşti greşala. Eşti sigur că nu le plac bărbații cu probleme şi chelie. Dar cine naiba nu are probleme? Precis nu le plac de anumiți bărbați cu probleme şi chelie. Îți dai seama că ceea ce se petrece cu tine nu este cinstit, dar n-ai încotro.

Era una dina cele zile în care te întrebi de ce eşti sortit să-ți pierzi vremea într-un bar jegos, să lustruieşti tejgheaua după fiecare beţiv împuțit, fiind obligat să le asculți poveştile fără înțeles despre vitejiile din Vietnam sau Irak. Te întrebi de ce eşti pedepsit să le asculți limbajul porcos, să cureți voma de pe podea, să te certi cu ei când vrei să închizi?

Era una din acele zile în care durerea de cap te întâmpină din primul moment lucid al dimineții şi nu vrea să înceteze, ba chiar se intensifică pe măsură ce se apropie seara. Îți dai seama că trebuie să te întorci la barul acela blestemat,să fi cât se poate de respectuos față de nişte oameni care nu merită să fie respectați.

Era una din acele zile în care ai prefera să fi un animal, să ai o gândire limitată, să poți scăpa de problemele cotidiene. Să evadezi. Fiecare acțiune a ta să se bazeze doar pe instincte şi nimeni să nu te ia la răspundere.

Era una din acele zile în care îți doreşti să poți să te desprinzi din propriul corp şi să te înalți spre tavanul camerei, să-ți priveşti viața de sus. Să te vezi cum te vede Dumnezeu, aşa de mic şi de neajutorat, ascuns într-o cameră murdară, într-o zonă plină de criminalitate. Ai dori să te poți vedea cum stai tolănit între mormanele de haine lângă o sticlă de băutură nedefinită care stă pe o bucată de mobilă indescifrabilă datorită munților de haine care domină încăperea. Priveşti la acea sticlă şi te gândeşti că o singură înghițitură din acea otravă te va ajuta să scapi de demonii pe care-i auzi urlând în adâncul tău. Iei o gură şi simți cum alcoolul îți arde gâtlejul. Nu te mai gândeşti că ceea ce faci te va putea ucide odată. Poate chiar îți doreşti acest lucru. Te priveşti şi nu te mai recunoşti. Dai vina pe sistem şi înjuri pe fiecare. Dar şti că doar tu eşti de vină. Dai vina pe destin când eşti convins că nu există. Eşti sigur că destinul ți-l faci, lucru care nu te împiedică să spui *fie ce-o fi.*

Şi totuşi există destin.

Era una din acele zile în care te priveşti în oglindă şi te întrebi cine este acel străin cu barbă de câteva zile şi care arată aşa de rău încât îți vine să fugi. Te întrebi prin câte a trecut acel bărbat care te priveşte cu ochii aceia blânzi care nu se potrivesc cu restul feței. Te întrebi cum de au reuşit să rămână intacți. Parcă recunoşti acea persoană, dar nu eşti sigur. Îți priveşti reflexia în oglindă şi te întrebi dacă ai avut o şansă să demonstrezi de ce eşti în stare? Ai reuşit să-ți arăți adevăratele talente? E doar un barman împuțit sau a avut pur şi simplu ghinion? Curând tresari când realizezi că tu eşti acea persoană. Tu eşti acel străin. Tu eşti acel bărbat.

Era una din acele zile în care rezumi viața doar la ceva fără rost aflat între naştere şi deces. Ai ajuns la concluzia că această umplutură este cu totul alceva decât ai învățat odată la şcoală. Cu totul altceva decât ceea ce presupuneai la vârsta la care îți permiteai să visezi. Din ce cauză mai există acel ceva? Realizezi că te-ai născut pentru a muri dar nu vrei să recunoşti acest adevăr, deoarece tot mai cauți rostul vieții.Toți care se presupune că au găsit acest rost s-au sinucis. De ce sa nu o faci şi tu? Te repezi în bucătărie şi pui mâna pe cuțitul de tăiat carne şi eşti gata să-ți tai venele. O simplă tăietură. Poate va durea puțin. Poate nu. Poate te vei simți chiar bine.

Era una din acele zile în care nu şti cum să-ți plăteşti chiria pentru gaura de şobolani în care trăieşti. Te gândeşti la un colac de salvare pentru a nu te îneca în marea de facturi şi note de plată care aşteptă să fie achitate. Dar şti că salariul îl primeşti doar peste o săptămână.

Era una dina cele zile care ar putea trece drept copia perfectă a celei precedente. E identică cu cea în care ai făcut primii paşi, la fel de normală ca aceea în care ai început să vorbeşti, la fel de lipsită de importanță ca ziua în care ai primit primul sărut. Era o zi al naibii de normală şi groaznic de plictisitoare şi fără de rost.

Fără să-ți dai seama timpul trece. Ziua trece. Soarele răsare. Străluceşte. Apune. Te trezeşti. Mănânci. Lucrezi. Dormi. Îngrozitor. Întreaga zi e o rutină. O plictiseală ucigaşă te învăluie în aceste momente, încât ai face orice doar să ți se întâmple ceva frumos. Eşti în aşteptarea unui miracol. Îl aştepți şi-l aştepți până ce îmbătrâneşti. Dar nu renunți. Tot mai speri că ți se va întâmpla ceva cu totul ieşit din comun care să-ți schimbe viata, nu neapărat în bine, dar te va scoate din rutină.

Aştepți ca miracolul să te găsească. Niciodată nu şti ce-ți rezervă ziua. Poți să mori. Poți fi fericit. Poți supraviețui. Poți să ai o întâlnire cu stripteusă care lucrează în acelaşi bar cu tine şi îşi etalează

corpul la toți perverşii. După ce ai văzut ce face de atâtea zeci de ori, dansul ei nu mai este deloc excitant. Rutină. Totul se reduce la rutină.

Era una din acele zile în care te uiți la ceas şi realizezi cât de repede a trecut ziua. Pe neobservate. Îți dai seama că dacă nu mergi la lucru şeful te va concedia. Nu vei avea bani. Vei muri de foame. Un sfârşit cât se poate de neomenesc. Mai bine îți tragi un glonte în cap.

Îți dai seama că nu ai nici un motiv să te vaiți. Deoarece poți să alegi între viață şi moarte. Moartea. După ce termini lucrul spre dimineată vei veni acasă şi te vei sinucide. Un sfârşit de zi cat se poate de perfect.

Eşti la bar. Lucrezi, dacă asta se poate numi lucru. Nu poți să suporți izurile amare care tocmai au părăsit stomacul unui client, dar ce poți să-i faci? Îl înjuri şi eşti bucuros dacă îți dă ceva mărunt bacşiş. O privesti pe Cindy cum danseză pe podiumul ei minuscul în mijlocul câtorva bărbați care nu îşi dezlipesc ochii de pe corpul ei. Şi îi place acest lucru. Chiar savurează privirile lor. O fac să se simtă importantă în aceasta lume lipsită de importanță. Ştie că face ceva ce îi face pe oameni să uite de probleme. Sutienul a zburat deja de mult.

Te întrebi de ce face ceea ce face. De ce se înjoseşte clătinându-şi sânii lăsați în fața unor rataţi. Cum de poate să fie lipsită de ruşine? Precis nu a învățat altceva. Asta ştie să facă şi asta face. Cauți cu privirea persoana pe care ea a demascat-o drept un preot. Nu ai crezut, dar după ce ai analizat mai bine societatea nimic nu e imposibil. De ce să nu vină *domnul părinte* să o privească pe eterna Evă? Poate este pregătit să o spovedească chiar acolo pe podium.

Daca şi preoții se ascund în veşmintele oamenilor de rând doar pentru a urmării despuierea unei femei nu trebuie să ne mai mirăm de nimic. Şi el este un om şi are nevoie de tandrețe. Speri să nu îl vezi, deoarece te-ai simți într-un fel jenat de situație. Te-ar irita faptul că întâlneşti într-un astfel de bar persoana care îți predică în fiecare duminică, predici la care oricum nu te duci.

Mai umpli câteva pahare cu tărie. Mai speli tejgheaua şi încasezi note de plată. Mai un mic bacşiş. Dupa ora trei lumea se rarefiază şi începe cea mai grea perioadă a nopții. Cea în care nu ai ce face şi chiar îți doreşti să vină un beţiv care să îți povestească ceva, doar pentru a ucide timpul până la închidere. Dar nu mai vine nimeni, iar ratatul de la celălalt capăt al barului e mult prea rupt pentru a scoate o vorbă. Ți-e teamă că va trebui să-l arunci pe stradă. În acel momnet apare îngerul salvator. Cindy.

-A fost pe aici...

-Cine?

Nu o priveşti în ochi deoarece nu doreşti ca ea să descopere dorința ta de a o regula pe acea tejghea în fața beţivului. Şti că nu va fi a ta niciodată. De aceea nici nu te mai interesează persoana ei şi încerci să scoți cât mai puține cuvinte.

-Cine oare? Micul nostru preot pervers.

Te priveşte duios fără să prevadă ceea ce ai de gând să faci când vei merge acasă. Poate că ar încerca să te oprească să îți tai venele, dar nu te va ajuta cu nimic. Sinuciderea este singura ta posibilitate de a scapă de toată mizeria asta.

-Ți-a făcut ceva?

-A Încercat. Mi-a arătat şi mica Biblie pe care o poartă tot timpul la el. A vrut să mângâi coperta cartonată a Bibliei. Să fi văzut ce extaziat a fost când i-am lăsat urme de ruj pe copertă.

-Poate că nu este popă.

-Sunt sigură că este. Are aerul acela cult şi nu ştiu cum să-ți explic... este sigur un preot. M-a invitat să merg cu el să o facem în casa parohială.

-Ce pervers...

-Deloc. Poate voi merge. Nu am mai făcuto cu un popă şi precis este interesant. Poate ca nu a făcuto niciodată şi eu voi fi prima.

-Ai înnebunit. Nu fă chestia asta.

-De ce? Ce am de pierdut? Voi câştiga o experiență cu care nu multă lume se poate lăuda.

S-a aplecat peste bar şi a scos cu scobitoarea o cireață pentru cocktailuri. A prins-o între dinți şi a zdrobit-o. Se sprijinea cu coatele de tejghea şi fundul i se mişca în ritmul muzicii care se auzea în surdină.

-Dansează pentru mine puicuțo.

Cindy îşi întorase privirea spre acel beţivan şi îi spuse:

-De ce să dansez pentru tine? Eşti aşa de beat că nici nu ți se scoală.

Beţivul începu să râdă strident. Te priveşte din nou de parcă ar aştepta aprobarea ta. De parcă este nerăbdătoare să îi spui să meargă la blestematul ăla de preot şi să o facă cu el poate chiar în biserică, crucea de la rozarul pe care îl poartă la gât să îi atingă pialea ei moale şi îmbibată cu un spray ieftin.

-Fă ce vrei.

-Mă mai gândesc.

CRISTI MIREA

Cu o rotire copilărească se desprinse de tejghea şi mergând pe ritmul muzicii dispăru în vestiar.

Îl dai afară pe beţiv cu un mic scandal obligatoriu după care îi predai ştafeta schimbului de dimineaţă. Nu te mai interesează ce va face Cindy. Este viaţa ei. Are dreptul să o facă cu cine vrea. Părăseşti încăperea jegoasă a barului şi te strecori pe străzile lăturalnice savurând ultimele clipe ale nopţii înainte de ivirea zorilor.

Un sentiment de pace îşi face loc în sufletul tău şi eşti surprins. Ajungi la concluzia că sunt oameni cu mult mai degradaţi dacât ai fost tu vreodată. Poate că nu ai văzut prea clar lucrurile. Poate că ai băut prea mult în momnetul în care ai luat acea decizie importantă. Sau poate ţi-e pur şi simplu frică. Disperat cauţi un lucru pentru care s-ar merita să trăieşti. Îţi dai seama că odată cu moartea, viaţa s-a sfârşit şi gata. Crezi că nu eşti pregătit. Dar ai fost. De ce nu mai poţi fi şi acum?

Ce s-a schimbat? Eşti aceeaşi persoană lipsită de importanţă. Ai aceeaşi slujbă pe care o urăşti. Trăieşti aceeaşi viaţă de care te-ai sătutrat. Dar mai există Cindy. Poate nu e doar acea dansatoare exotică care îţi ademeneşte clienţii. Poate este persoana pe care doreşti să o cunoşti mai bine. Poate ea este un motiv pentru care merită sî trăieşti. Poate.

Mai vrei să te sinucizi? Nu sunt sigur. Poate mai aştept câteva zile. Poate doar o zi. Poate Cindy nu se va duce la preot. Poate a născocit totul doar pentru a te face gelos. Poate vrea să vadă cât de mult o doreşti. Trebuie să trăieşti pentru a afla acest lucru. Trebuie să şti ce simte ea pentru tine. Precis că nu e atrasă de chelia ta deloc estetică. Ai putea să-i fi tată, dar nu te interesează. Poate că moartea mai poate aştepta. Încă o ultimă încercare şi dacă nu va ieşi nimic tot mai poţi să te sinucizi.

Te simţi deodată bine, iar această stare ciudată îţi place. Se aseamănă cu jocul bulelor din apa minerală care îţi dansează pe limbă în timp ce o bei. Încă o şansă. Ultima. Eşti sigur că de data aceasta totul va fi bine. Poate vei reuşi să îţi realizezi unul din visele pe care le ai. Poate că niciodată nu ai vrut să te sinucizi cu adevărat. Poate ai cautat doar un motiv pentru care să se merite să trăieşti. Precis acesta era motivul pentru care îţi doreai moartea.

Ici şi colo câte un ţipăt în depărtare. Deodată simţi cum viaţa te înconjoară. Simţi cum oraşul trăieşte şi te simţi fericit că exişti. Eşti bucuros că nu ţi-ai făcut ceva ce ai regreta. Dimineaţa răcoroasă şi întunecată te înconjoară şi simţi aerul proaspăt cum îţi pătrunde în plămâni. Treci prin aceleaşi străzi mizere şi pline de gunoaie dar nu simţi doar prospeţimea dimineţii. Ţi se pare ciudat acest lucru dar nu-l bagi în seamă. Precis nu eşti singurul care a simţit în acest fel.

Intri pe altă stradă uitată de lume. Un foşnet ciudat te face să îţi întorci privirea.

-Scoate banii!!

Ce bani? De ce te ţinteşte cu arma? Ce vrea de la tine. Nici nu şti cine e. E asa de negru încat în noapte aproape că-i poţi descifra conturul corpului, doar luciul pielii te face să fi sigur că există.

-N-ai auzit?!

-Nu am bani.

-Nu mă minţii. Scoate-i sau te împuşc!

Vrea să te ucidă. Un sentiment ciudat te cuprinde. Parcă ar fi un deja vu. Eşti sigur că ai avut de gând să te sinucizi şi acum ţi se oferă şansa. Dar vrei să trăieşti. Ai ajuns la această concluzie. Poate ar trebui să te scoţi cumva din situaţia asta.

-De ce faci chestia asta?

-De ce? De ce? Auzi la moşu. Are tupeul să mă întrebe de ce fac chestia asta. O fac pentru că vreau. O fac pentru că urăsc albii. O fac pentru că vreau bani. O fac pentru că îmi provoacă plăcere.

Faţa lui neagră se apropie tot mai mult de a ta. Chiar poţi să simţi gustul ultimei bomboane pe care a rontăit-o. Avea gust de căpşune. Îl priveşti şi începi să zâmbeşti. Situaţia ţi se pare ridicolă. Realizezi că nu e bine ceea ce faci. Acel copilandru, că nu-i poţi spune bărbat, are o armă îndreptată asupra ta şi tu ai chef de glume.

-De ce râzi?

Începe să devină nervos. Mâna îi tremura, iar ţeava se plimba prin faţa ta gata în orice moment de a lansa glonţele ucigaţe.

-De ce nu îţi cauţi ceva de lucru.

-Nu am chef de conversaţii profunde.

-Poate ai avea nevoie de aşa ceva. Nu mă simt deloc bine cu arma ţintită asupra mea.

-Am nevoie de ea.

-De armă?

-Da. Dacă nu aş avea arma nimeni nu m-ar asculta. Nici măcar tu. Nu-i aşa?

-Poate ai dreptatate, dar asta nu-ţi dă dreptul să mă ameninţi.

-Fără armă sunt un nimic. Cu ea ştiu că pot face ceva.

-Să sperii oameni.

-Să fiu respectat.

-Dar acest respect ți-l câştigi prin frică.

-Nu mă deranjează acest lucru. Pentru voi, albii, noi nu suntem doar un rebut al evoluției.

-Nu-i aşa.

-Spui acest lucru doar pentru ați scăpa pielea. Nu-mi spune mie ce gândesc albii despre negrii. Tu nu eşti negru pentru a înțelege acest lucru. Pentru tine ca alb, toate uşile îți sunt deschise. Ai întâietate doar pentru culoarea pielii. Crezi că este cinstit acest lucru? Crezi că mi-am putut alege culoarea cu care m-am născut? Dar sunt mândru că sunt negru deoarece aşa pot înțelege lumea mai bine. Ca alb nu ai niciodată ocazia să vezi toate fațetele vieții. Trăieşti fără să şti pentru ce.

Nu a scos nici o vorbă. Arma nu-l scăpă din vizor. Avea ochii înlăcrimați. O lacrimă se desprinse şi alunecă peste pielea neagră agățându-se de firele de păr ale mustății adolescentine.

-Tu habar n-ai prin ce am trecut eu. Te gândesti că sunt prea tânăr pentu a spune astfel de lucruri, dar te înşeli. Am aflat ce însemană să fi negru încă de mic. Mă jucam tot timpul în parc şi cu albi. Într-o zi, băiatul pe care îl credeam cel mai bun prieten al meu nu s-a mai apropiat de mine. Eu m-am dus la el dar se îndepărta şi a luat-o la goană. Am fugit după el şi l-am prins. L-am luat de guler şi l-am întrebat de ce fuge de mine. Mi-a spus că put. Îți dai seama? I-a auzit pe părinți spunând că negrii put, oricât de mult s-ar spăla, că se nasc cu această putoare. Nu mi-a venit să cred ceea ce aud. L-am pus să mă miroase să vadă ca nu e aşa.

Îşi şterse lacrimile cu mâneca bluzei.

-Nu am avut mai mult de 7 ani atunci dar am ştiut că toate poveştile pa care mi le-a spus mama cu privire la faptul că nu există nici o diferență între albi şi negri sau alte rase, erau doar minciuni.

-Te inseli. Nu toți albii sunt la fel.

-Taci!!!

Începu să urle. Toată fața i se încruntă şi venele de pe frunte i se umflară. Ochii te priveau cu o furie imensă. Vroiai să te ascunzi de privirea lui dar nu aveai unde. Sudoarea îi strălucea pe față şi se prelingea pe gât. Picioarele începeau să i se mişte nerăbdătoare.

-Dă-mi odată banii ăia! Dă-i odată!!!

Îți dai seama de gravitatea situației, dar nu şti ce să faci. Nici nu mai şti unde ți-ai pus banii. Începi să te controlezi prin toate buzunarele sperând să găseşti ceva. Şti că dacă va fi prea puțin va ieşi cu scandal. Observi cum aşteaptă nerăbdător să scoți câteva bancnote. Îți aduci aminte că nu ai doar câteva bancnote de un dolar, poate cinci. Bacşisul din noaptea respectivă.

-Ce faci cu mine? De ce nu-i dai odata?

-Nu-i găsesc.

-Eu cred ca nu vrei să-i găseşti. Poate că eşti în căutarea unui cuțit. Cred că ar trebui să te împuşc pe loc.

Îți dai seama de gravitatea cuvintelor lui, dar nu poți face nimic. Auzi doar pocnitura. O căldură plăcuta îți străbate corpul. Imediat o durere insuportabilă ți se înfige în piept. Simți cum te arde. Speriat îți ridici privirea spre el pentru al mai vedea, să înțelegi ce s-a întâmplat. Cu ce ai greşit? Tânărul te priveşte speriat. Arma îi atârnă de un singur deget. Observi cum o şuviță de fum părăseşte leneş țeava. Şti ce s-a întâmplat, dar nu îți vine să crezi. Băiatul aruncă arma între gunoaie şi o ia la goană.

Simți cum puterile îți părăsesc corpul. Parcă picioarele îți sunt tot mai grele. Aşa de grele încât te obligă să îngenunchezi. Te laşi pe spate şi priveşti speriat spre rana care domneşte supradimensionată în mijlocul pieptului. Poate că apropierea extremă o face să pară mai mare sau poate chiar e mare. Simti căldura cărnii cum se ridică din tine.Nu mai ai putere să îți ți capul sus. Îl laşi să cadă pe betonul murdar. Priveşti cerul dimineții cu doar două trei stele care par gata să fie imediat înghițite de lumina soarelui.

Nu mai poți să gândeşti. Parcă totul se blochează. Te uiți la acea stea care mai domneste cerul şi te gândeşti la ea. Cindy. Mori cu pleoapele deschise, cu ochii ațintiți spre cer. Fără să mai simti ceva, gura ți se deschide.

Eşti mort. Mirarea este singurul lucru care se poate citi pe fața ta.

Nu mai respiri.

Parcă ai stins televizorul. Un negru, fără început şi sfârşit te curpinde, în care nu mai poți gândi şi nici nu-ti dai seama că nu mai exişti.

Ironia soartei.

EVA

Ascultați-Mă toți şi înțelegeti: afară din om nu este nimic care, intrând în El, să-l poată spurca; dar, ce iese din om, aceea-l spurcă. Acestea sunt cuvintele Domnului nostru Iisus.

Îşi continuă slujba până ce ajunse la o nouă parte destinată citirii din Sfânta Scriptură şi din Evangheliile apostolilor. Era întotdeauna fericit când putea să citească oamenilor acele cuvinte, care şi după două mii de ani mai aveau aceeaşi putere. Trebuia să-i facă pe oameni să-şi deschidă ochii şi să vadă. *Cine are urechi , să audă.*

Vroia ca *turma* lui să fie informată în privința păcătuielilor care se iveau la fiecare pas. Vroia să le explice consecintele păcatelor. Despre iertare nu vroia să vorbească. Iertarea nu putea să fie dobândită doar prin spovedanie şi câteva rugăciuni. Păcătoşii trebuiau să fie pedepsiți până în momentul în care urlau după iertare. Aceste lucruri nu le putea spune credincioşilor care s-au strâns în acea seară în biserica catolică dintr-o suburbie a New Orleans-ului.

-Şi Iisus spuse ucenicilor săi: *Este cu neputință să nu vină prilejuri de păcătuire, dar vai de acela prin care vin! Acum dacă mâna ta sau piciorul tău te face să cazi în păcat, taie-le şi leapădă-le de la tine. Este mai bine pentru tine să intri în viață şchiop sau ciung, decât să ai două mâini sau două picioare, şi să fi aruncat în focul veşnic. Şi dacă ochiul tău te face să cazi în păcat, scoate-l şi leapădă-l de la tine. Este mai bine pentru tine să intri în viață numai cu un ochi, decât să ai amândoi ochi şi să fi aruncat în focul gheenei.* Căci aşa se va întâmpla cu cei care nu-l ascultă vorbele. Gheena va fi sfârşitul lor.

Privi biserica plină de oameni. Aceştia stăteau cuminți pe locurile lor fiindu-le frică să facă o mişcare. I-a băgat în sperieți şi era mândru de acest lucru. Poate totuşi mai era scăpare. Poate mai reuşea să salveze câteva suflete. *Turma* îl privea şocată. Părintele Adam Beluci îşi continua predica. Câteva cântece, mai o rugăciune şi îşi încheie slujba de seară.

Se retrase în apartamentul său care se afla în spatele bisericii. Îşi dădu jos roba şi rămase în costumul negru. Nu trebuia să uite să comande noi cămăşi deoarece în cele vechi nu prea mai încăpea, burta crescându-i destul de mult în ultima vreme. Se aşeză la biroul nu prea mare. În semiîntunericul încăperii mai aprinse lampa de biroul. Camera nu era prea mare. Pentru birou era numai bună. Avea un dulap destul de mare în care ținea toate actele, o măsuță cu două fotolii şi masa la care scria. Nu avea nevoie de confort. Era un om spiritual care nu credea că bunurile materiale aveau o valoare.

Luă rozarul şi începu să facă rugăciunile în genunchi în fața unui mic altar special amenajat. După ce termină toate rugăciunile în latină, după cum se obişnuise să le şoptească, se ridică cu greu sprijinindu-se în palmă. Îşi trecu degetele prin părul scurt şi cenuşiu. Pielea îi era arsă de soare de la munca pe care o făcea în grădină. Nu-i plăcea să aibă o menajeră care ar fi putut să-l ispitească. A avut deja o menajeră cu mulți ani în urmă. Trebuia să o concedieze deoarece simțea că prezența ei îi distrăgea atenția. Nu vroia să îşi încalce făgăduința făcută lui Dumnezeu. Trebuia să trăiască în celibat şi era sigur că pentru preoți această alegere era foarte importantă. Un preot trebuia să se dedice cu trup şi suflet credinței şi nu să se lase distras de farmecele soției. De aceea era dezgustat de cei care făceau demonstrații la Vatican pentru excluderea celibatului la preoții catolici.

De la plecarea acelei menajere şi-a înțeles locul în biserică. Ştia ce trebuia să facă. Trebuia să curețe lumea de cei ce te îndeamnă să păcătuieşti. Acei oameni trebuiau să plătească pentru că îi trăgeau în infern pe cei puri şi mai slabi de înger, care se lăsau influențați de farmecele lor satanice.

În seara aceea trebuia să-şi continue misiunea pe care a început-o de câteva săptămâni. Părăsi biroul şi trecu în camera în care locuia de fapt. Deschise dulapul şi scoase la iveală *hainele de oraş*. Trebuia să se amestece în mulțime pentru a găsi acele persoane, trimişii lui Satana. Acea vestimentație specială era compusă din blugi, o cămaşă de bumbac de culoare gri şi un sacou negru, măcar ceva negru care să îl facă să nu uite că avea de îndeplinit o misiune. Îşi scoase încet hainele preoteşti până ce rămase în chiloți. Deschise uşa dulapului. Pe uşa era fixată o oglindă mare. Se privi din profil pentru aşi admira burta. Nu-i plăcea corpul deformat dar acum nu avea timp de copilării. Dumnezeu îl iubea şi mai gras. Îşi lovi cu plamele peste burtă şi îşi scoase hainele frumos împăturate. Erau ascunse în fundul dulapului pentru a nu fi găsite de careva, cu toate că nici o persoană străină nu mai intrase în acea încăpere de apropape doi ani. Şi fratele său Andy, era primit în birou.

Îşi mângâie părul alb de pe piept. Pentru un moment se vedea ca un bărbat, dar îşi reveni. Ştia că nu avea voie să se vadă în acest fel. El era un om al credinței, care nu are voie să se privească doar ca o ființă prin care sunt transmise cuvintele Domnului. Tot ce făcea trebuia să facă în numele Domnului. Nu avea voie să se gândească la altceva, doar la cum poate să-L slujească mai bine pe El. Trebuia să curețe lumea de oameni răi şi ispititori. Trebuia să sfârşească ceva ce de mult trebuia exterminat. Ceva ce poate nici nu trebuia conceput.

Îşi puse hainele cu care avea de gând să părăsească apartamentul. Îşi ascunse crucea pe care o purta la gât, după cămaşă. Nu avea voie să-şi trădeze identitatea. Scoase o cutie din sertarul noptieriei. O puse pe masa de sub fereastră şi o deschise. În interior se afla un cuțit cu mâner în formă de cruce. Închise cutia şi o luă cu el. Părăsi apartamentul. Când ieşi din clădire privi în jur pentru a fi sigur că nu e urmărit.

Întunericul se lăsă peste zona liniştită în care trăia. Luminile stradale îi îngreunau deplasarea. Reuşi să se strecoare pe după pomi până în cealaltă parte a curții unde se afla garajul. Descuie uşa şi deschise larg cele două uşi de lemn. Ştia că maşina era un bun material, dar în meseria lui avea nevoie de un

mijloc de transport. Când *mieii* săi îl chemau pe patul de moarte, trebuia să ajugă repede să le aline durerile. Se sui la volan. Introdu-se cheia în contact şi o întoarse. Motorul liniştit începu să toarcă. Cu farurile stinse părăsi silenţios garajul.

După apropape zece case de la biserică aprinse farurile şi porni spre oraş. Spre New Orleans, oraşul păcatelor. Ştia că misiunea lui va fi o reuşită, deoarece nu era greu să dea de candidaţi în acel oraş. Trebuia doar să caute la locul potrivit şi totul va decurge conform planurilor. Totul avea să fie bine şi el va fi răsplătit în ceruri pentru acest lucru.

Se plimba de aproape o oră prin periferia Cartierului Francez, acolo unde se aflau localurile mai rele şi unde prostituţia era în floare. Ştia unde trebuia să-şi caute candidatele. Toate erau rele, dar nu toate vor fi pedepsite. Acelea vor fi pedepsite care au numele corect. Trebuia să o cheme Eva. Ea trebuia să fie acea persoană care va plăti pentru păcatul pe care l-a adus asupra omenirii. De atâtea milenii suferim din cauza Evei. Ea trebuia să moară.

Ajunse în faţa unui bar care avea un afiş lipit pe uşă: NU AVETI PARTENER? NU VĂ FACEŢI PROBLEME. ÎN SEARA ACEASTA PUTEŢI SĂ VĂ GĂSIŢI UNUL.. INTRAŢI SINGUR, DAR IEŞIŢI ÎN DOI. Aici trebuia să o găsească. Deschise uşa. La intrare, într-un hol nu prea mare se afla un bărbat de la care cumpără un bilet de intrare. După o perdea de catifea grea şi îmbibată cu praf dădu de o încăpere destul de mare care vroia să fie sala principală. Avea două baruri, iar în mijloc era un ring de dans înprejmuit de mese. Cum păşi în acea încăpere îl întâmpină o chelniriţă care îl întrebă de nume.

-Alfonso, spuse parintele Adam după puţin timp de gândire. Nimeni nu trebuia să ştie cum îl cheama.

Chelnăriţa scrise numele cu o cariocă pe o bucată de hârtie autocolantă pe care i-o lipi pe sacou în preajma inimii. Îi zâmbi şi merse în altă direcţie spre alţi clienţi. Părintele Beluci nu prea ştia încotro să se ducă. Muzica stridentă ţipa din câteva difuzoare şi nu te lăsau să duci o conversaţie. Observă că din acea încăpere se putea trece în alta. Acolo observă ca se aflau mese de biliard şi alte mese unde lumea stătea şi povestea la un pahar de alcool..

Fără mare entuziasm se apropie de cel mai aporpiat bar. Se aşeză la tejghea. Barmanul îi ceru comanda. Nici nu ştia ce să comande. Nu avea voie să consume alcool, dar era prea bătător la ochi să nu comande o băutură alcoolică într-un bar. Aşa că ceru un pahar cu vin roşu, asa ceva trebuia să consume şi în timpul slujbei. Se întoarse cu scaunul rotativ spre sală. Pe ringul de dans erau câteva perechi. Ceea ce făceau nu se mai putea numi dans, deoarece buzele lor nu se mai dezlipeau.

Observă că lângă el se aşeză cineva. Între timp barmanul îi aduse vinul. Se întoarse spre tejghea. Nu credea că va găsi persoana căutată.

-Deobicei nu vin în astfel de locuri. Nici nu ştiu ce caut aici?

Părintele Beluci fu surprins când o auzi pe vecina de tejghea vorbind. De fapt i se adresa lui. Îşi întoarse privirea în jur să fie sigur că despre el era vorba. Observă că nu mai era altcineva în spatele lui. În acel momnet o privi în faţă.

Nu avea mai mult de 37 de ani. Era destul de grasă, dar avea o faţă drăguţă. Părul blond, nu prea lung îi cădea în valuri pe umeri. Observă că nu a făcut economie cu fardul. Femeia îi zâmbi prietenos. Adam nu prea ştia ce trebuia să facă.

-E destul de plin aici. Nu-i aşa?

A făcut primul pas. Încă nu i-a observat numele deoarece pozitia corpului nu îi permitea. Îi privi rochia destul de largă şi ştia că încerca să ascundă kilogramele în plus. Albastrul pe care îl purta îi venea destul de bine la părul blond şi ochii negrii.

-Suntem chiar aşa de disperaţi încât venim în astfel de locuri?

-Nu neapărat. Eu am venit deoarece căutam pe cineva.

-Deci ai venit pentru cineva anume. Ai o întâlnire... spuse ea dezamagită.

-Nu o întâlnire. Caut pe cineva anume, dar nu ştiu exact pe cine.

Faţa ei se mai lumină.

-Nu-i aşa că fiecare căutam pe cineva? Şi eu am căutat atâta vreme şi tot de cei pe care nu-i vroiam dădeam.

Îşi întoarse faţa spre el. Adam îi căută numele. Era să leşine cand îl văzu. Eva. Chiar o chema Eva. Începu să zâmbească. Mai bău din vinul care părea neatins în acel pahar. Începura o conversaţie banală. Îi plăti câteva pahare cu un coctail cu puţin alcool. El nu a mai comandat nimic sub pretextul că mai avea de condus maşina.

Dupa o oră de conversaţie în care alcoolul îşi făcea efectul asupra Evei au decis să părăsească localul. Au ieşit din acea încăpere îmbibată cu fum până ce au ajuns pe stradă. S-au plimbat în noapte. El se prinse de braţul lui. Adam stătea ca un par. Îi era frică să nu facă o greşală. Zâmbea, dar sudoarea îi acoperea corpul. Nu-i plăcea cum îl ţinea. Era un preot. Ea nu avea voie să-l ţină în aşa fel. S-au

plimbat pe corso până au ajuns în fața maşinii lui.

Se oferi să o conducă până acasă, iar Eva era mai mult decât fericită. Alfonso alias Adam îi deschise uşa. Cu un zâmbet până la urechi intră în maşină.în timpul mersului ea îi explică ruta. Dupa aproape jumătate de oră de hoinărit prin labirintul străzilor şi străduțelor au ajuns în fata blocului în care locuia ea. Era un bloc destul de vechi, cu pereți groşi şi cu tencuială lipsă în multe locuri pe fațadă.

-Nu vrei să vi sus la o cafea?

Îl privea aşa de doritoare. Îl prinse de brat şi îl trase puțin. Observă că el nu ştia ce să facă.

-Nu pentru mult timp...

Practic ea vroia să i se întâmple ce i se va întâmpla. Ea l-a chemat. Încuie maşina şi merse la portbagaj. Descuie şi fără ca ea să observe scoase cuțitul din cutia de lemn. Îl introduse într-un buzunar interior. Încuie uşa şi urcă cu ea scările. Locuia la primul etaj.

Îi descuie uşa şi îl pofti să intre. Încăperile nu erau prea mari şi peste tot se aflau animale de pluş. Pereții erau vopsiți în roz şi drapeiriile erau şi ele roz. Bucătăria era despărțită doar cu o tejghea de camera de zi. Ea puse cafeaua la fiert şi îl pofti să ia loc pe canapeaua confortabilă. În fața canapelei se afla o măsuță şi televizorul. Cam atât conținea camera de zi. Pe pereți avea tablouri cu picioare. Picioare peste tot. Picioare întregi şi unele reprezentând doar laba piciorului. Picioare de femei şi picioare de bărbați.

Veni cu cafeaua şi se aşeză lângă el pe canapea. Adam sorbi puțin din lichidul cam transparent. Avea gust imposibil şi îi cutremura tot corpul de amară ce era, dar se chinui să zâmbească şi să-i spună cât de gustoasă era cafeaua.

Eva se scuză pentru câteva momente şi dispăru în camera alăturată. Adam cercetă în continuare încăperea. Se simțea ca un prinzioner într-un coşmar. Ştia că ea era candidata următoare. Totul se potrivea. Acum trebuia doar să aştepte ca ea să încerce să-l ispitească. Până acum nu a făcut nimic concret, dar era sigur că ea nu se va opri. Va continua.

Auzi uşa cum se deschise. Îşi întoarse privirea în acea direcție. În uşă stătea Eva îmbrăcată doar într-un capot de noapte transparent cu nuanțe de roz şi cu blăniță la gât şi mâneci. Sub capot purta lenjerie intimă roz, bineînțeles. Era desculță şi îl privea doritoare.

-Alfonso... te vreau.

Se aşeză în patru labe pe podea şi se apropie de el ca o felină. Adam privea speriat. Ştia că nu avea voie să îşi încalce jurământul făcut în fața lui D-zeu. Nu avea voie să se lase ispitit. Trebuia să o pedepsească pentru acest lucru. O privi cum se apropia. Sânii supradimensionați îi atârnau în sutienul uriaş. Observă cordoanele de grăsime cum se încrețeau la fiecare mişcare a ei. Stătea în continuare nemişcat pe canapea. Era chiar în fața lui. Îl privi printre cârlionții falşi. Arăta ca o fiară gata de atac.

-Trebuie să-ți dau jos pantofii.

Adam nu scoase nici o vorbă. O privea doar disperat. Trebuia să înceteze să-l privească aşa de doritoare. Dar nu. Ea nu înceta. Îi desfăcu şireturile. Încet îi scoase pantofii. Îi prinse vârful ciorapului cu dinții şi îl trase jos. Îi privi laba piciorului. Un exemplar demn de invidiat îşi spuse ea. De când şi-a dat seama că are un fetiş pentru picioare, acesta era criteriul de selecție al iubiților. Trebuiau să aibe picioarele pe placul ei. El avea degele lungi şi curate, cu unghiile tăiate. Câteva smocuri de păr pe fiecare deget. Îi prinse laba piciorului între palme şi o apropie de sânii ei voluminoşi. Conducându-i piciorul începu să-i maseze sânii prin sutien până ce acesta se desfăcu.

Cu o mână îşi prinse sânul şi-l apropie de laba piciorului. Începu să-şi frece sfârcul de picior. Îl trecu printre degetele picioarelor până ce acesta se întări. Adam simțea că nu mai poate să se opună tentației. Avea o erecție şi acest lucru nu era admis. A renuntat de mult la acestă fantezie.

Eva îi ridică piciorul şi îi prinse degetul mare între buze. Începu să-l sugă. Îl privea tot mai excitată. Adam îşi lăsă capul pe spate şi savura momentul. O mai lăsa puțin. Dar nu avea voie să facă sex cu ea. Acest lucru nu era permis. Înainte era ceva normal ca cei credinciosi să sărute picoarele părintelui, cam aşa ceva se întâmpla şi acum. Aşa încerca să justifice situația. El trebuia să fie sigur că nu încalcă vreo regulă.

Îşi strecură limba printre degete şi începu să le sugă pe toate pe rând. Degetele îi erau roz de la rujul pe care ea îl purta. Limba ei îl înnebunea. Era aşa de lungă şi de agilă. Se mişcă cu o repeziciune greu de urmărit. Degetele lui se pierdeau în gura ei, iar limba îl gâdila.

Acum ştia. Ştia că a obținut ceea ce a vrut. A găsit motivul. Ştia cu ce l-a ispitit. Trebuia să îşi înceapă misiunea pentru acea seară. Ea se ridică în genunchi în fața lui şi cu mâna îi masă penisul prin pantaloni. Zâmbi când îl simți aşa de tare. Se gândea că era el un moşulică dar chestia nu-i murise încă. îl privea zâmbind.

-Eva... spuse el cu o voce distorsionată de plăcere. De ce nu te duci în dormitor să mă aştepți? Voi veni în doar câteva minute.

Ea îl privi nedumerită. Trebuia să găsească un motiv pentru scurta lui dispariție. Trebuia să o lămurească.

-Vreau să iau un prezervativ.

-Am eu în baie.

Trebuia să scape cumva.

-Sunt alergic la cele din latex. Am în maşină prezervative speciale din cauciuc natural.

Ea pricepu şi zâmbi fericită. Se ridică şi se îndepărtă de el. Îi întoarse o privire şi îi trimise un sărut prin aer.

-Să nu rămâi prea mult, că nu mai rezist.

El îngădui din privire. Nu mai rezista. Vroia să fie pedepsită. Nu trebuia să-i fie frică deoarece pedeapsa se apropia. Îşi puse repede ciorapii şi pantofii. Se ridică în picioare. Trebuia să acționeze rapid. Privi în jur pentru a se asigura că nu a lăsat vreo urmă. Spălă repede cana din care a băut cafea şi cu un şervet de bucătărie o aşeză la loc. Coborî la maşină şi scoase cărțile sfinte şi roba de preot pe care le ținea într-o sacosă. Îşi puse mănuşile chirurgicale. Reveni.

În camera de zi căută o veioză. După ce o găsi îi smulse cablul de curent. Şa fel făcu şi cu câteva aparatue de bucătărie. Scoase din sacoşă banda adezivă. Se apropie de dormitor. Ea auzi zgomote prin cameră şi îl strigă.

-Alfonso vino la mine. Mi-e dor de tine. Te vreau în mine. Acum.

-Vin... spuse el rânjind pe cealaltă parte a uşii. O deschise. O găsi în pielea goală în mijlocul patului. Era un pat cu rama de fier cu modele la cap şi la picioare. Perfect pentru ce avea el de gând să facă.

Când îl văzu îi zâmbi. Îşi depărtă picioarele în fața lui. Îşi legăna genunchii. Sânii mari îi atârnau spre margini peste cutele de grăsime. Se speria când văzu smocul de păr pubian care îi creştea între picioare. Când observă cablurile în mâna lui zâmbi.

-Vrei să mă legi?

El dădu din cap.

-Ț-ar place? o întrebă el cu un rânjet de *habar-nu-ai-de-ce-se-va-întâmpla-cu-tine* pe buze.

-Îmi place să fiu legată de pat. Leagă-mă.

Adam se apropie de ea. Îi prinse un cablu la o încheietură.

-Mai strâns, îi şopti ea.

Mai strânse de cablu. Îl legă apoi de rama de fier a patului. Ea îi dădu şi cealaltă mână. Ți pe aceea o legă. Se întinse peste ea pentru a o lega de barele de fier. Se îndreptă spre picioare. Ea îşi ridică laba piciorului pentru al ajuta. Zâmbea tot timpul. Lega şi celălalt picior. În acest moment ea stătea imobilizată în acel pat mare.

-Vino la mine şi nu mă mai lăsa să aştept.

Adam îşi dădu jos sacoul şi se spropie cu el în mână de ea. Îi mângâie fața. Îi dădu la o parte părul care-i acoperea fruntea. Ea îşi scoase limba după degetele lui. Îşi introduse degetul aăatător în gura ei. Ea îl lingea.

-Închide ochii.

Îi închise. Scoase din sacou cuțitul bine ascutit. Era pregătit.

-Scoate-ți limba cât de tare poți afară. Vreau să mă exciti cu lungimea ei.

Eva zâmbi. Îşi deschise buzele şi scoase limba afară. Adam o prinse repede cu mâna şi fără a ezita o tăie cu cuțitul. Parcă tăie prin unt în momentul în care Eva începu să țipe şi să se zbată. Îi acoperi gura cu palma. Ea îşi căscă ochii şi încerca să urle. El o privea zâmbind. Îi arătă bucata de carne, care a fost odată limba ei. Eva nu mai ştia ce să facă, se zvârcolea şi urla. Durerea o înnebunea. Nimeni nu o putea auzi prin acele ziduri groase.

Adam rupse o bucată din banda adezivă şi o lipi peste buzele pline cu sânge. Acum nu mai putea nici să urle. Încerca să-şi elibereze mâinile dar în zadar. Cablurile de plastic au început să lase urme adânci în pielea fină a încheieturilor. Țipătul ei se transformă într-un murmur continuu. Începu să tuşească. Sângele curgea abundent din ea şi îi umplea gura. Nu reuşea să înghită aşa de repede cum curgea. Simțea cum se sufoca.

Adam se îndepărta de ea şi îşi puse roba preotească. Scoase din sacoță cărțile sfinte. Începu să îi spună că acum nu mai putea păcătui, deoarece o viață fără o limba care poate păcătui o va duce sigur în rai. Îi spuse că îi făcuse un favor, deoarece cu acea limbă ajungea precis în focurile gheenei.

Eva se ondula pe patul pătat cu sânge. Nu mai putea să judece. Sângele se prelingea pe tot corpul, de pe gât până pe sâni şi pe burtă. Totul era roşu şi durerea creştea cu fiecare secundă. Simțea cum se umple cu propriul sange. Nu mai primea aer. Ochii căscați se învârteau prin încăpere căutând o scăpare.

Adam continua să predice. Îi ierta păcatele. Acum putea să păşească fără teamă pe cealaltă parte. Îşi lăsă cartea jos şi se apropie de ea. Îşi desfăcu nasturii de la cămaşă şi scoase crucea de la pantaloni. Se lovi de câteva ori cu cureaua pe spate şi savura plăcerea penitenței pentru gândurile murdare pe care le-a avut în cursul nopții. După aceea se apropie de fața ei.

-Acum eşti eliberată de rău, îi şopti la ureche. Ea îl privea îngrozită. Tuşea mai tot timpul. Nu trebuie să-ți fie frică. Iisus va fi alături de tine în momnetul în care vei muri. Vei fi aşa de aproape de El şi de Tatăl Său. Totul va fi bine. Îi mângâie fruntea plină de sudoare. Eva tremura la fiecare atingere a lui. Îşi scoase crucea de la gât. Îi făcu o rugăciune finală şi apropie crucea de buzele ei acoperite cu banda îmbibată cu

sânge. Crucea atinse sângele.

Îi mai zâmbi odată şi se aplecă să o sărute pe frunte după care îşi luă bagajul, introduse limba păcătoasă într-o pungă. A şters amprentele în toate încăperile. În fundal o mai auzea pe Eva cum se zbătea şi horcăia cu gura plină cu sângele cald. Parcă durerea insuportabilă pe care o simțea ea în acel moment îl ducea spre un extaz religios.

Eva se mai chinui câteva minute după ce auzi maşina plecând. Se înecă în propriul sânge. Stătea într-o baltă de sânge cu ochii larg deschişi şi cu membrele imobilizate. Parcă aştepta pe cineva. Îl aştepta pe el.

Au mai trecut două nopți. Simțea că trebuie să continue. Parcă avea în interiorul său implantat un ceas creştin care îl făcea să simtă nevoia de a pedepsi. Nu s-ar fi întâmplat acest lucru dacă nu ar fi fost acea menajeră pe nume Eva. El era Adam iar ea era Eva. Simțea că nu era o coincidență acest lucru, mai ales că acea Evă îl făcea să se apropie de focurile iadului datorită gândurilor pe care i le provoca.

În acel moment a intrat în panică şi a concediat-o. Dar nu s-a mulțumit cu acest lucru. Eva a fost prima femeie care a reuşit să-l facă să se gândească la plăceri trupeşti. Se simțea dezorientat şi nu ştia ce să facă pentru a o alunga din gândurile sale în care continua să păcătuiască. Şi-a dat seama că Sfintele Scrieri erau singurul loc unde putea să uite de ea. Aşa că citea zi şi noapte aceleaşi cărți până ce a dat de pasajele referitoare la păcate. Ştia ce avea de făcut.

Menajera a fost prima Evă care a murit. A urmărito când venea casă de la noul loc de muncă şi a uciso.

Acum se pregătea să plece în oraş. Ştia că acolo afară, în mulțime era o Evă care îşi aştepta pedeapsa milenară. El trebuia să o pedepsească. El trebuia să o elibereze de forțele răului care puneau stâpânire pe acea persoană. El era salvatorul.

Spre seară se furisă cu maşina din garajul parohial şi dispăru pe străzile pustii, până ce ajunse în aglomerația oraşului. Găsi cu greu un loc de parcare. Părăsi maşina şi o porni pe promenadă printre sutele de oameni, autohtoni şi o grămadă de turişti. La fiecare colț se afla câte un cântăreț ambulant sau o formație care anima spiritele. Luminile neon ale reclamelor stradale pâlpâiau într-un ritm alert.

Se simțea ca într-un labirint din care nu mai ştia cum să iasă. Atâta lume în jurul său. Simțea că nu mai primeşte aer în acea mulțime aşa că se strecură în cel mai apropiat magazin. Fără să privească unde a intrat se refugie între rafturi pentru a-şi linişti sufletul. Când îşi reveni realiză unde se afla.

Era un magazin cu articole erotice. Speriat, nu mai ştia încotro să o ia când observă ispita în fiecare product care atârna pe rafturi. Rămase şocat când văzu marele sortiment de vibratoare, prezervative, lenjerie intimă. Ajunse în zona S/M. Costumele confectionate din piele atârnau peste tot. Scoase un umeraş pe care descoperi doar nişte chiloți si un fel de curele care se împleteau foarte ciudat în ceva ce vroia să servească drept maieu.

Simțea cu diavolul se plimba prin acele încăperi. Începu să privească speriat prin jur. Auzi că se apropie cineva de el. Se întoarse speriat ținând umeraşul cu costumul din piele plin cu nituri, strâns la corp. O văzu. Era destul de înaltă. Poate mai înaltă ca şi el. Era îmbrăcată doar în piele, o bustieră prea strâmtă care îi scotea în evidență sânii generoşi, şi o fustă scurtă, tot din piele. Avea părul roşu ca focul iadului şi-l purta tapat şi precis era plin cu fixativ. Era machiată în exces începând de la rujul vulgar până la pleoapele care semănau cu o pictură în ulei. Rodea o gumă de mestecat şi îl privea, bătând cu vârful pantofilor cu toc podeaua.

-Pot să vă ajut cu ceva?

Adam nu ştia ce să facă. Era dezorientat. Privea disperat în jur. Diavolul se afla în fața lui şi el se pierdea. Nu era voie. Trebuia să-l înfrunte ca un creştin. Trebuia să treacă prin lucruri îngorzitoare pentru un preot, dar dacă în acest fel îl putea ucide, nu îl deranja.

-Vă interesează acest model? îl întrebă vânzătoarea continuînd să-l privească neîncrezătoare. El continua să nu scoată nici o vorbă.

-Credeți că îmi va sta bine cu el? îndrăzni Adam să întrebe.

-Veniți în garderopă şi îl puteți încerca.

Adam o urmă până la o cabină care avea în față o perdea. Intră în acea încăpere neagră şi se privi în oglindă. Trebuia să o facă. Se dezbrăcă şi îşi puse chiloții din piele. Simti cum niturile reci îi atingeau pielea şi percepea un fel de plăcere bizară. Cu restul curelelor nu prea se descurca. Deodată se trase perdeaua la o parte şi apăru vânzătoarea.

-Vă descurcați?

Adam era gata să urle şi să tragă perdeaua pentru a-şi acoperi corpul. Reuşi să se

stăpânească. Se întoarse cu fața spre ea şi ridică nedumerit din brațe. Ea începu să lărgească nodurile. Începu să îl împacheteze în acele curele întortochiate. Neavând încotro îi atinse de mai multe ori pielea, iar Adam simțea că nu mai încape în chiloții minusculi. Vânzătoarea observă că îl excitau mişcările ei.

-Eu sunt Eva, spuse ea în timp ce continua să strângă curelele în jurul burții sale rotunde.

Adam scose un zâmbet de exaltare. Parcă le mirosea de la distanță. Fără să vrea, dădea peste ele. Aşa a fost de la început. Ele îl alegeau. Parcă veneau să fie eliberate de el.

-Nu mai am de lucru. Dacă vrei putem intra în spatele prăvăliei unde am un apartament. Adam încuviință cu privirea. Ea îi zâmbi.

Încăperile erau vopsite în negru. Îl aşeză pe un scaun incomod îmbrăcat în piele. Camera era plină cu lanțuri şi alte instrumente S/M. Ea dispăru după o perdea grea din catifea neagră. Începu un tango violent şi erotic dintr-o boxă de undeva. Ea apăru în mijlocul uşii. Începu să danseze între ramele uşi. Se frecă de marginile uşii privindu-l. Începu să facă câțiva paşi de tango în față şi apoi iar înapoi.

Degetele ei se învârteau prin aer în jurul lui. Dansul ei devenea tot mai violent şi mai rapid. Îşi desfăcu fermoarul de la bustieră şi o lăsă să cadă de pe trup. Mai purta un fel de sutien, care de fapt erau doar câteva curele şi inele de metal prin care ieşeau sfârcurile. Degetele începeau să maseze sfârcurile. Continua să danseze pe tocurile înalte încercand să-l amețească cu ritmurile pline de pasiune. Viorile din melodie accentuau gravitatea melodiei. Se apropie de el. Îşi desfăcu şi fermoarul de la fustă, care alunecă jos pe picioarele ei cam groase şi crăcănate. Purta o pereche de chiloți din piele prevăzuți cu un femoar care cobora între picioare.

Îşi urcă un picior şi îşi postă tocul pe burta sa umflată şi păroasă a preotului. Coborî încet pantoful astfel încât tocul să alunece pe pielea lui. Degetele ei se aporpiau de burta lui. Începură să se strecoare pe sub curelele bine strânse. Îi gâdilau pielea neatinsă de altă persoană în afară de el.

Îl mângâia pe piept, pe gât, pe burtă, pe picioare, între pulpe. Adam simțea cum presiunea creştea în interiorul său. Nu mai putea să o lase să continue. Nu mai vroia să simtă acea plăcere trupească. Trebuia să înceteze să îl stimuleze. El era un preot şi ea îl seducea. Acest lucru era inadmisibil. Degetele ei îl făceau să se gândească la ispită. Trebuia să înceteze.

Fără să gândească se ridică şi o lovi cu pumnul direct în față. Eva căzu la pământ. Fața îi era plină de sânge. Începu să țipe la el. Acesta se apropia de ea. O lovi cu piciorul în stomac. O prinse de păr şi o ridică în genunchi în fața lui. Cu o mână continua să o țină de păr şi cu cealaltă îi mai scăpa câțiva pumni în fața însângerată. Îi lăsă părul. Eva căzu pe podea. Îşi pierduse conştiința.

Adam căuta bucătăria. O găsi. Căută prin sertare intrumentul necesar. Găsi toporişca pentru carne. Se aprorpie cu ea. Eva stătea nemişcată pe podea. Îşi făcu cruce în fața ei, îngână câteva cuvinte în latină. Ridică toporişca şi cu o mişcare rapidă îi reteză palma de la încheietură. Urma aceaşi procedură şi la cealaltă mână. Trebuia să o elibereze de degetele care îl seduceau.

Tangoul continua să țipe din boxele supradimensionate.

Curând Eva se afla într-o baltă de sânge care îi curgea din propriul corp. Noroc că era inconştientă în acel momnet. Nu a simțit cum viața îi părăsea corpul şi cum inima nu mai avea ce să pompeze.

După ce îşi termină predica, puse cele două palme pline cu sânge în o pungă pe care o găsi în bucătărie. Şterse toate urmele şi îşi îmbrăcă hainele de stradă. Din buzunar scoase crucifixul pe care l-a luat jos. Se apropie de Eva. Îi atinse buzele cu el. Fără a fi observat a dispărut pe o uşă lăturalnică.

Simțea cum lumea era mai curată fără acea Evă.

Predicile sale deveneau tot mai violente. Oamenii simțeau o anumită teamă față de preot. Când le vorbea despre păcate parcă se afla într-o altă lume, desprins de acea biserică. Parcă simțea fiecare cuvânt pe care îl rostea. Vorbea şi despre iertarea păcatelor, iertare care trebuia câştigată cu multe sacrificii.

El ştia că era ales pentru a duce oamenii pe drumul cel bun. A simțit **chemarea** încă de mic copil. Întotdeauna a fost mai serios şi nu putea să înțeleagă pe cei din jur. Nici cu Andy, fratele său nu se înțelegea prea bine. Andy era şi el un băiat serios dar era un copil, râdea când privea desenele animate, plângea când nu primea ceva. El în schimb, nu era aşa. Nu plângea niciodată, chiar şi când se lovea încerca să ascundă durerea în spatele ochilor umezi.

El era cel tare din familie. Tatăl lor era o persoană severă care avea grijă de educația fiilor săi. Când a auzit că Adam doreşte să se facă preot era în culmea fericirii. Părinții lor nu au avut posibilitatea să studieze şi de aceea erau fericiți că Adam dorea să urmeze această cale şi nu în ultimul rând din motive religioase, şi ei fiind catolici.

Adam şi-a început studiile. Andy nu mai părea interesant pentru părinti. Cu toate că şi el a studiat, nu era la fel de apreciat ca şi preotul în devenire. Părinții nu erau de acord cu hotărârea lui de a studia biologia, deoarece nu era ceva bănos să predai la o şcoală. Era doar pierdere de vreme să le explici copiilor de ce frunzele sunt verzi sau de ce zboară păsările. Pentru ei totul avea o explicație logică: Dumnezeu le-a creat şi de aceea frunzele sunt verzi şi de aceea pot să zboare păsările.

Adam nu putea să înțeleagă că fratele său dorea să se însoare. Cum putea să suporte o altă persoană în acelaşi pat cu el? Şi apoi să mai facă şi dragoste cu ea. Totul părea aşa de murdar şi de rău în ochii săi.

După slujbă se retrase în apartamentul său. Începea să simtă tot mai multă plăcere în îndeplinirea misiunii pe care singur şi-a impuso. Începea să savureze disperarea din ochii victimelor, care luptau pentru viața păcătoasă pe care o duceau. Ei nu înțelegeau nimic. Nu-şi dădeau seama că le făcea un bine.

După ce se echipă pentru plecare îşi luă ustensilele şi părăsi suburbia. Oraşul pulsa la acea oră târzie. Era deja cu mult trecut de miezul nopții şi străzile continuau să fie populate. Sunetele de jazz păräseau mai multe baruri şi se amestecau cu zumzetul trecătorilor. La câte un colț întunecos stăteau prostituate strident machiate şi îmbrăcate fără gust. Acestea fluierau după el şi îi propuneau tot felul de tehnici pentru a ajunge la orgasm.

Îi era destul de greu să se abțină şi să nu înceapă să le predice ceva despre focul iadului în care vor arde cu toate. Nu mai putea să vadă cum lumea se strica cu fiecare moment care trecea. Era aşa de trist .

Descoperi un bar de strip-tease. Era sigur că şi în astfel de locuri putea să găsească candidate. Intră pe sub reclama luminoasă şi păşi într-o încăpere destul de mare, spre surprinderea sa. Camera avea o formă dreptunghiulară cu mese în centru şi cu mulți stâlpi din lemn pe margini. Pe peretele opus intrării se afla o mică scenă care se prelungea cu un podium nu prea lat până în mijlocul meselor. Podiumul lung de vreo doi metri era prevăzut cu mai multe țevi lustruite care se terminau în tavan.

La ora aceea nu era prea multă lumea aşa că găsi cu uşurință un loc lângă podium. Muzica ritmată încerca să încălzească spiritele. O chelnăriță îl descoperi şi se aporpie de el. Îi lua comanda. Dorea doar un pahar cu sifon.

Muzica se opri şi fu anunțată următoarea stripteuză. Era Cindy.

Pe ritmuri explozive apăru de după o perdea. Era îmbrăcată în nişte fâşii din mătase roşie care parcă pluteau deasupra copului care se ondula. Adam era vrăjit de acea apariție. Îşi mişcă brațele şi picioarele în cele mai excitante moduri. Îşi mângâia sânii prin material. Părul îi zbura în toate direcțiile şi scotea la iveală fața ei frumoasă.

Începu să danseze în spotul luminos care o țintea din spatele meselor. Căzu o fâşie de material. Apoi încă una. Umerii îi erau goi şi putea să-i vadă sânii cum se mişcau în sutienul roşu. Se lăsă pe podea şi începu să se târanscă pe podium până ce ajunse în fața lui Adam. Îl privi direct în ochi. Era vrăjit de albastrul ochilor ei. Îşi introduse degetul în gură şi apoi îl trase umed afară. Cu o mişcare rapidă se ridică în picioare şi continua să se mişte pe ritmul melodiei. Se eliberă şi de fâşiile care îi acopereau chiloții. Acum era doar în sutien, chiloți, ciorapii cu portjartieră şi pantofii cu toc înalt.

Începu să se joace cu fâşiile de mătase şi să le arunce pe câțiva dintre admiratorii care stătea lângă podium. Se lăsă pe podium pe spate cu picioarele depărtate şi se ondula. Îşi mângâie picioarele lungi şi subțiri. Mâinile îi treceau peste sâni şi coborau pe coapse.

Îşi desfăcu sutienul pe care îl aruncă în brațele lui Adam. Începu să se învârtă şi să-şi etaleze sânii. Cu o mână se prinse de bara lucioasă şi începu să se încolăcească în jurul ei. Se ridică şi coborî pe ea, lăsând-o să se strecoare printre picioarele sale. Începu să lingă bara. Bărbații din public fluierau şi aplaudau. Răsucindu-se pe bară se lăsă la pământ. Bărbații îi strecurau bancnote de un dolar în ciorapi.

Semăna cu o felină în acea poziție. Se apropie de Adam şi îl privi direct în ochi. Acesta nu mai ştia unde se afla. O privea şi simțea că a greşit când s-a făcut preot. Uită şi de misiunea sa. Uită de totul. Cindy era zeița lui. În patru labe se întoarse cu spatele spre Adam şi începu să-şi mişte fundul la doar câțiva centimetri de fața lui.

Parcă îi auzi vocea spunând: *dacă vrei, poti să pui mâna*...

Cu frică îşi întinse mâna spre fundul ei şi îl atinse. Cindy îşi încordă muşchi şi îl privea zâmbind. Se lăsă cu burta pe podeaua din sticlă pe care dansa şi se răsuci pe ea. Îşi ridică spatele lăsându-şi capul pe spate. Luminile colorate se învârteau pe corpul ei şi îl făceau şi mai misterios. Adam se răcorea sifonul din pahar. Se învârti pe sticlă până ce se afla cu fața îndreptată spre el. Îşi târa trupul spre Adam.

-Îți place? îl intrebă ea cu o voce dulce.

Adam nu reuşi să scoată nici o vorbă. Dădu doar din cap.

-Dacă vrei, spectacolul nu se va încheia. Pot continua doar pentru tine.

Îi întoarse spatele şi le făcea ochi dulci la ceilalaţi bărbaţi care salivau la fiecare mişcare a sa. Putea să le vadă umflăturile din pantaloni. Acest lucru o excita şi o făcea să se mişte şi mai erotic. Încet îşi dădu jos chiloţii din dantelă rosie. Rămase doar în ciorapii cu portjartieră. Dansa.

Îşi desfăcu portjartiera şi o aruncă. Îi întoarse spatele lui Adam şi îşi lăsă corpul în faţă pentru a trage jos ciorapii. Îi oferea un spectacol special etalându-i crăpătura dintre picioare. Adam stătea amuţit. Era petnru prima oară când a văzut aşa ceva. Parcă dorea să o atingă... acolo. Simţea cum o dorinţă nebună creştea în el. Uită că era preot. Uită că aşa ceva îi era interzis.

-Nu vrei să pui mâna? îl întrebă ea, privindu-l ca un animal de pradă.

-Nu pot....

-Cum să nu...

-Nu am voie.

-Eu te las să pui mana.

-Sunt preot...

-Nu cred.

Adam scose din interiorul sacoului o Biblie mică şi i-o întinse.

-Nu vrei să pui mâna pe ea? Vei vedea că ea autentică.

Ea ezită, apoi deschise prima pagină şi observă că spuse adevărul. Continuă:

-Niciodată nu am fost atinsă de un preot în acel loc. Nu vrei să fi primul?

Nu ştia ce să facă, tentaţia era prea mare. Cindy îşi apropie fundul de el şi îl îndemna să o atingă. Cu frică îşi întinse palma spre ea şi chiar când să o atingă ea îşi trase corpul din faţa lui continuând să danseze.

Spectacolul ei era pe terminate şi se apropie de cortină. Mulţumi publicului şi dispăru după perdea. Adam stătea dezorientat pe acel scaun privind în continuare scena goală. Nu după mult timp Cindy apăru îmbrăcată în chelnăriţă şi servea oamenii. O altă chelnăriţă se pregătea pentru spectacol.

Adam îi urmări traseul. Se opri la bar unde discuta ceva cu un barban cu început de chelie. Acesta îl privi scurt după ce Cindy pufni în râs. Îşi luă tava şi se apropie de Adam.

-Cu ce te pot servi?

-Nu vri să vi la mine după ce termini?

Ea îi zâmbi şi se îndepărtă de masă, apoi îşi întorse faţă spre el şi spuse:

-Poate voi veni. Aşteaptă-mă cu maşina la ieşirea din spate. Dacă vin la maşină înseamnă că accept invitaţia. Dispăru în mulţime. După încă un spectacol pe care nici nu reuşi să-l urmărească părăsi barul. Fugi până la locul de parcare al maşinii. Când ajunse la ea trebuia să stea puţin să se liniştească. Tot era plin de transpiraţie. Luă maşina şi se strecură pe străzile lăturalnice până ce găsi acea ieşire, rezervată personalului.

Asteptă aproape o oră când o zări. Uşa se deschise iar ea păşi cu tocurile pe betonul umed al străzii. Se apropie de maşină şi deschise usa. Se aăează lângă el. Îi zâmbi prieteneţte.

-Putem pleca.

Adam era în culmea fericirii. Încerca să iasă cât mai repede din acele străzi întortochiate.

-Te cheamă Cindy?

-Mda. Chiar eşti un preot?

Adam încuviinţă din cap. Ea pufni în râs. Toată situaţia i se părea amuzantă. Dacă ar şti barmanul că a acceptat oferta, precis s-ar înfuria. Îi plăcea de barman, dar era prea deprimant. Nu ştia dacă el ţinea la ea cu toate că de multe ori l-a suprins holbându-se la spectacolul ei. Acum oricum nu mai avea nici o importanţă. Preotul era acum mai exotic.

Ajunseră pe strada cu pricina. Preotul stinse farurile. Cindy începu să râdă în sinea sa. Deci nu vroia ca cei credincioşi să ştie pe cine aduce. Pervers mic ce eşti, îşi spuse ea. Parcă maşina în interiorul curţi. Ieşi el primul pentru a fi sigur că nimeni nu îi vede şi o invită în apartament. O duse în dormitorul său. Acea încăpere în care nici un străin nu a mai fost de câţiva ani. Ea era prima.

Cindy se plimbă prin încăpere. Se apropie de dulapul deschis şi descoperi robele preoţeşti.

-Ce pervers mai eşti.

Îşi legăna poşeta pe umăr şi privea cărtile groase şi vechi care stăteau pline de praf în bibliotecă. Adam se aşează pe pat şi o urmări. Cindy observă că era urmprită. Îşi lăsă poşeta să cadă pe podea. La fel şi haina pe care o purta. Era doar într-o bluză cu mâneci scurte şi o fustiţă ştrengărească. Îşi desfăcu încet nasturii de la bluză. Începu să îşi unduie corpul pe o melodie imaginară. Adam o urmărea excitat. Îşi descoperi un umăr. Apoi pe celălalt.

Se învârtea pe loc. Îi arătă spatele şi lăsă bluza să alunece încet pe braţele ei subţiri. Se întoarse spre el. Purta un sutien negru din mătase. Îşi umezi un deget cu care se strecura pe sub cusătura sutienului. Îşi închise pleoapele şi îşi lăsă capul pe spate. Părul ondulat natural se legăna pe spatele ei.

Îşi desfăcu fermoarul de la fustă şi încet o împinse pe picioare până ce ajunse pe podea. Purta

chiloți asortați la sutien. Nu purta ciorapi. Aceia erau doar pentru specatcol. În realitate ura nailonul pe piele.

Se învârtea prin cameră. Se apropie de el. Adam o privea stupefiat. Nu mai exista doar ea. Îl prinse de umeri şi îl împinse pe spate. Căzu pe pat. Se urcă peste el. Cu genunchiul îl stimula între picioare. Îi simtea umflătura cum îi atingea pielea. Îi desfăcu încet cămaşa de bumbac. Începu să-i sărute pieptul. Cum desfăcea nasturii cobora şi cu săruturile. Adam îşi lăsă capul pe spate. Dădu de crucea pe care o purta la gat. Pentru un moment ezită. Nu era sigură dacă făcea bine ceea ce făcea, dar nu o mai interesa. Îi plăcea ideea deoarece era interzisă. Trecu cu limba umedă peste trupul lui Iisus crucificat.

Adam se lăsă excitat de Cindy, acea persoană deosebită care a reuşit să îl vrăjească cu simpla sa prezenta. Deodată totul se schimbă. Simțea cum ceva îi înțepa mintea. Ceva care îi spunea că era gata să facă cea mai mare greşală a vieții lui. Simtea că ceea ce se întâmpla trebuia oprit înainte ca răul să se realizeze. Cindy era precis un trimis al diavolului. Trebuia să-l înfrunte. Nu avea voie să se lase sedus de armele lui secrete.

Trebuia să o pedepsească. Dar nu o chema Eva. Nu putea să o pedepsească. Chiar dacă nu era Eva, totuşi încerca să facă acelaşi lucru pe care le făceau Evele. Trebuia să o pedepsească pentru răul pe care îl obliga să-l facă.

Îi prinse capul între palme.

-Nu te cheamă Eva?

-Nu. Ți-am spus că sunt Cindy. Ai uitat?

Adam era dezorientat. Îşi privea burta despuiată şi cureaua de la pantaloni deschisă. O vedea pe Cindy cu corpul ei senzual cum stătea deasupra lui şi parcă nu se mai recunoştea. Nu mai ştia ce să facă. Ea nu e Eva, dar totuşi e rea. Trebuie să o pedepsească. Dar nu o cheamă Eva.

Cindy trase încet cureaua afară din pantaloni. Se lăsă în jos şi cu dinții încerca să îi tragă jos fermoarul de la pantaloni. Bărbia finuță îi atinse penisul din pantaloni. Adam tresări. Trebuia să intervină. Nu putea să o lase să continue. Fără a sta pe gânduri prinse cureaua tocmai scoasă din pantaloni, se ridică în fund şi o puse în jurul gatului ei începând să o stranguleze. Cindy încerca să se elibereze din brațele sale dar nu reuşi. Îl zgârie pe burtă în disperare şi de durere o eliberă. Se aruncă jos de pe pat ducându-şi mâinile la gât. Tuşea. Nu mai primea aer regulat. Adam se ridică de pe pat cu pieptul însângerat de la zgârietura ei.

-Trimis al Satanei. M-ai zgâriat ca o fiară. Trebuie să fii pedepsită.

Era aşa de mare şi de puternic. Ea se târa pe spate încercând să se ascundă, dar nu avea unde fugi. Era îngrozită. Îl privea disperată. Se apropie de ea. Îi trase una între picioare. De durere, preotul se ghemui, dar reuşi să o prindă chiar în momentul în care ea se ridică şi încerca să fugă. O strânse de mijloc şi o aporpie de el. Încerca să o strângă de gât cu mâinile.

Disperată, Cindy încerca să găsească ceva cu care să se apere, dar nu dădea doar de hainele sale aruncate pe podea. În cel moment îşi aminti. Căuta cu disperare poşeta. Adam continua să o sugrume. Cu cealaltă mână încerca să se elibereze. Simțea cum ochii îi pleznesc în orbite. Aerul aproape că nu mai reuşea să circule. Găsi poşeta. Îşi strecură mâna în ea şi scose pistolul.

Un singur glonte a fost îndeajuns pentru a-l arunca departe de ea. Cindy căzu la pământ începând să tuşească. Trăgea aer adânc în piept. Simțea cp nu primeşte destul. Se tăvălea pe burtă şi spera că aerul nu se va termina. Reuşi să îşi întoarcă privirea spre Adam care stătea pe spate cu o rană considerabilă în burtă. Îl auzea cum respira rapid şi speriat. Se târî până la el şi îl privi scârbită.

-Ajută-mă... spuse el printre suspine.

-Nimeni nu te mai poate ajuta.

Se târî până la telefon şi formă numărul poliției şi ceru ajutoare. Se apropie de el şi îi şopti la ureche.

-Vei muri, câine împuțit.

Acestea au fost ultimele cuvinte care le auzi înainte de a muri. Cindy îi căută pulsul. Nu mai simți nimic. Uşurată se lăsă pe spate pe podea lângă el. Privea tavanul şi încerca să respire adânc aerul închis al încăperii.

Era fericită că purta acea arma tot timpul la ea. Barmanul i-a sugerat această idee. Acum putea să-i mulțumească, deoarece acea armă i-a salvat viața. Auzi sirenele cum se apropiau şi cum oamenii care stăteau în vecinătate vorbeau în fața geamului. Bubuitura ei a trezit toți vecinii.

DIE STILLE UND DAS MÄDCHEN

Parcă maşina pe cealaltă parte a şoselei. Nu a făcut acest lucru pentru a se ascunde de cineva. Nu avea ce să ascundă. Nu făcea absolut nimic rău. Într-un fel chiar o ajuta. Era un fel de terapie. În acel loc se simțea în siguranță. Putea să fie oricine vroia şi totuşi aceeaşi persoană.

Trecu şoseaua destul de aglomerată şi intră într-o clădire nu prea înaltă dar într-o stare de dorit. Fără a cerceta scările, urcă la etaj şi sună la prima uşă pe dreapta. Nu primise nici un răspuns. Mai insistă. Îşi netezi fusta şi îşi trecu palma prin părul lins şi negru. Era tuns până la umeri şi purta un breton destul de lung. Sub breton se aflau acei ochi care o distingeau de restul oamenilor, erau acei ochi de asiatică cu totul speciali şi inconfundabili.

Auzi zăvorul uşii deschizându-se. Împinse uşa şi intră în hol. După uşă îl văzu pe Ray. Îi zâmbi scurt fără a scoate o vorbă. Închise uşa după ea şi cu un gest o invită în celalată cameră. Când Kim păşi în acea încăpere invadată de lumină se simți ca acasă cu toate că nu îl vizitase de multă vreme.

Acesta era micul ei secret. Nici soțul ei nu avea voie să ştie de existența lui Ray. Dacă ar afla colegii ei de la Politie de acest secret nu ar mai scăpa de bancuri de prost gust. Nu-şi dorea aşa ceva. Ray era un băiat cumsecade. Purta părul lung prins într-o coadă de cal. Îşi puse ochelarii pe ochi şi se aşeză în fața tabloului pe care începu să-l schițeze în ședința precedentă.

Kim se aşeză în marea de lumină pe un fotoliu comod în mijlocul încăperii. Ray începu să picteze. Îşi mai ridică privirea din spatele pânzei, pentru a se ascunde iar. Kim începu să-şi dea jos hainele până ce rămase goală pe acel fotoliu. Dacă Owen ar fi văzut ce făcea ar fi ieşit un scandal enorm. E prea gelos. Nu o mai interesa nimic. Şi ea trebuia să-şi trăiască viața şi doi ani de pauză i-a fost destul.

Nu ar fi întrerupt serviciul dacă nu ar fi născut. Dar acum s-a hotărât că vrea să-şi continue meseria, cea de polițistă. Stresul era mult prea mare, dar nu o deranja. Când se simțea lipsită de puteri îl suna pe Ray şi îl vizita. Îi plăcea să vorbească de una singură în acea încăpere uriaşă şi luminoasă. Ray era mut, dar nu era surd, poate din acest motiv era ascultătorul perfect. Asculta problemele ei dar nu le comenta.

-Nu înțeleg de ce e nevoie să justific tot ce fac. De ce oamenii nu vor să înțeleagă? De ce nu vor să-mi accepte ideile? Trebuie neapărat să ne ciocnim unii de altii? Nu putem trece unul pe lângă celălalt? Ştiu că nu-mi poți răspunde, dar m-am săturat să mă las condusă de cei din jur. Toți ştiu ce este cel mai bine pentru mine, de parcă mi-ar cunoaşte cu adevărat dorințele. Trebuie să am curajul să spun nu. Odată trebuie să pun un punct.

Ray o asculta şi îi picta conturul în continuare. Mai înmuie pensula într-o nouă nuanță pe care o aplică pe pânză. Kim stătea plictisită în acel fotoliu.

-Nici nu mai ştiu cum ne-am întâlnit? Nu-mi vine să cred că am putut să mă dezbrac în fața unui străin. Nu îmi este tipic. Poate că m-am săturat să fiu tot acea persoană cuminte. Dacă îmi aduc bine aminte, tu ai fost cel care a venit la noi la secție. Vroiai să anunți că ți s-a spart în locuință. Eu tocmai mi-am reînceput lucrul după o pauză de apropape doi ani. Şefu' m-a trimis pe mine să văd despre ce este vorba. Nu vroia să mă implic într-un caz important. El considera că eram puțin ruginită după naşterea unui copil.

Începu să se joace cu o şuviță de păr. Soarele cald îi încălzea pielea gălbuie. Se simțea bine. Se relaxă. Mai avea doar 20 de minute din pauza de prânz. Îl vizita când putea. Aici era oaza sa, în care se refugia. Îi făcea plăcere. Scoase din poşetă o țigară şi o aprinse. Era fercită că a scapăt de sarcină. A fost o perioadă incredibil de grea. Nu avea voie să fumeze cu toate că iubea fiecare fum pe care îl trăgea.

Aprinse țigara şi trase adânc fumul în piept. Expiră aerul sub formă de cerculețe care se pierdeau în lumina galbenă a prânzului.

-Ştiu că nu mă aşteptam să fi un pictor. Mi-a părut rău când am aflat că nu poți vorbi. Cred că îți este foarte greu să vrei să spui ceva şi să nu poți scoate nici un cuvânt. Ştiu că poți să scri ceea ce vrei să spui, dar nu este acelaşi lucru. Cred că de multe ori ți-ai dorit să spui ceva, să fii auzit de cei din jur. Nici limbajul semnelor nu poate înlocui cuvântul pe care îl rosteşti. Poate e bine că nu poți vorbi. Sunt aşa de multe lucruri pe care mai bine nu le-aş fi rostit în viața mea. Sunt sigură că nu aş fi avut aşa multe probleme dacă nu aş fi avut o gură aşa de mare. Chiar şi acum nu pot să tac. Prefer să vorbesc doar de dragul de a-mi auzi glasul. Sună ciudat, dar aşa este. Nu ştiu dacă aş putea să trăiesc fără a putea scoate o vorbă.Când ți-am văzut atelierul am înțeles totul. Când ți-am văzut picturile aşa de expresive şi pline de viață mi-am dat sema că tu nu ai nevoie de cuvinte pentru a te exprima. Picturile tale spun mai mult decât poveştile mele lipsite de importanță. Ştiu că te plictisesc de multe ori cu problemele mele dar nu am cu cine să vorbesc. Ar trebui să am o prietenă bună aşa cum are orice femeie normală. Dar nu am nevoie de o persoană care să îmi zâmbească în față şi cum îmi întorc spatele să îmi sape groapa. Vreau să pot vorbi cu cineva care să mă asculte şi să mă accepte aşa cum sunt. Ştiu că m-am plimbat prin încăperea asta mare şi nu-mi venea să cred că într-o clădire aşa de jigărită poate exista un loc aşa de aparte. Parcă aici timpul se opreşte şi se scurge cu o viteză insesizabilă. Iar când la plecare mi-ai dăruit un portret desenat în cărbune am rămas mască. L-ai desenat în acele câteva minute în care am înregistrat obiectele lipsă. De atunci te-am mai vizitat de câteva ori pentru ați spune ce am aflat în legătură cu spargerea şi ai reuşit să mă convingi să mă aşez şi să mă desenezi. Nu ştiu cum ai reuşit să mă convingi doarece nu ai scos nici un cuvânt. Ai reuşit să mă faci să mă calmez şi să iau

lucrurile mai uşor, măcar pentru scurtă vreme. Trebuie să-ți mărturisesc că mă simt bine ştiind că am un secret. Este palpitant să ai ceva ce alții nu ştiu şi eşti ispitită să îl divulgi, dar încerci să te abții. Îmi place acest joc.

Îşi modifică poziția trupului deoarece simțea cum muşchii începeau să amorțească. Îl privi. Îi observă ochii urmărindu-i curburile care creşteau pe pânza din fața lui cu fiecare dungă pe care o lăsa pensula.

-Nu ştiu dacă ai avut parte de oameni care nu aud ceea ce spui. Le spui un lucru, iar ei ignoră ceea ce au auzit şi îşi continuă istorioara fără a lua notițe de spusele tale. Este ciudat. Te simți prins într-o închisoare fără ieşire, ca într-o cameră rotundă, fără uşi şi geamuri în care te învârți şi nu mai dai de capăt. După fiecare intervenție ai senzația unui deja vu. Parcă nu se mai termină. Îți ignoră spusele doar pentru a te enerva, iar cel mai groaznic lucru este că şi reuşesc acest lucru. Am de a face cu astfel de oameni în fiecare zi. Le spui ceva şi ei se fac că nu aud.

Sunetul strident al pagerului o făcu să tresară. Ray se ridică în picioare şi dispăru în altă cameră. Reveni cu noi tuburi de vopsea. Kim privi mesajul electronic: *Kim, am mai găsit o Evă, vino repede la secție*. Rapid îşi puse hainele încercând să îşi aranjeze freza.

-Ray, îmi pare rău, dar nu mai pot sta. A mai fost găsit un cadavru. Trebuie să dispar.

La poliție agitația era mare. Biroul îl împărțea cu Cody, partenerul său, dar locul era tot prea strâmt. Ea era o femeie şi avea nevoie de mult loc. Asta trebuia el să înțeleagă, dar nu vroia. Era încăpățânat şi îl ura pentru acest lucru. Când ajunse în biroului şefului şi-a dat seama că ceva nu era în regulă.

-OK. De ce nu mi-ai spus unde se află victima?

-Victima este în spatele unui magazin de produse erotice.

-Şi de ce nu mi-ai dat adresa să merg direct acolo? Aş fi făcut economie de timp.

Şeful o privi nedumerit. Îşi frecă palmele între ele apoi le împreună şi îşi atinse buzele. Părul zburlit şi creț creştea în toate direcțiile.

-Kim, nu crezi că ar trebui să începi totul mai încet?

-Ce vrei să spui? Adică nu mai am voie să investighez în continuare?

-Eşti doar de două luni înapoi şi acest caz este prea mare pentru tine.

-Crezi că nu-mi vor rezista nervii la acele imagini? Mark, tu mă cunoşti destul de bine. Nu cred că este nevoie să faci acest lucru.

-Mai lucrezi la acest caz, dar aş prefera să te ocupi de hârțogăria şi culegerea de informații. Lasă-l pe Cody să facă munca de teren.

-Şi ce aştepți acum de la mine? Vrei să stau cu fundul pe scaunul incomod din biroul meu fără aer condiționat şi să aştept buna vestire? Crezi că voi putea să frec menta toată ziua?

-Am deja altă treabă pentru tine.

-Vrei să îți sortez dosarele din arhivă? Hai Mark, nu-mi fă una ca asta.

-Am un nou caz pentru tine.

-Dar am deja un caz. Ai uitat? Crime săvârşite cu sânge rece. Avem şi o legătură. Toate victimele au acelaşi nume: Eva. Suntem pe calea cea bună. Nu poți să-mi faci una ca asta. Nu acum. Afară fuge liber un psihopat care îți va goli oraşul de Eve şi tu vrei să mă închizi în cuşca asta şi-mi arunci în brațe un caz uitat de lume.

-Dracu' nu-i chiar aşa de negru precum pare.

-E mai negru.

Îl privea direct în ochi şi se sprijini cu palmele de marginea biroului.

-Sunt sigur că-ți va place ce am pregătit pentru tine. Şi crede-mă este destul de sângeros şi de violent pentru a nu te plictisi.

-Despre ce-i vorba, spuse ea plictisită. O babă s-a sinucis deoarece pisica a părăsit-o?

-Ha, ha, ha. Vezi să nu mor de râs. O vezi pe femeia aia din biroul lui Max?

Kim îşi întoarse privirea pentru a vedea despre cine era vorba. Era o femeie normală, care ținea în brate un bebeluş, bine învelit în pătură.

-Ce a făcut femeia asta? A uitat să schimbe scutecul şi ați arestat-o?

-Foarte comic. Am şi uitat cât de nostimă poti fi când nu obți ceea ce vrei.

-Bine. Despre ce-i vorba? Promit să fiu serioasă.

-Acea femeie nu ține în brațe un copil.

-Dar ce?

-O păpuşă. Copilul i-a murit la naştere şi de atunci nu mai lasă acel bebeluş de plastic din mână.

-Şi din ce cauza e interogată de Max?

Mark lăsă o pauza scurtă pentru a menține tensiunea.

-Şi-a ucis soțul.

-Ştim din ce cauză?

-A spus că acesta a încercat să-i explice că bebeluşul i-a murit în urmă cu jumătate de an, la naştere. Ea nu a vrut să accepte realitatea aşa că a fugit în bucătărie, a luat cuțitul de tranşat carne şi s-a năpustit asupra lui. Bărbatul a încercat să se apere dar ea l-a luat prin surprindere şi nu a mai putut fi salvat. Ea a chemat poliția.

Kim nu mai scoase nici o vorbă. Acum înțelegea despre ce era vorba. Avea nevoie de ea pentru a afla mai multe detalii. Ea era perfectă deoarece avea un bebeluş şi putea să ajungă mai uşor la ea decât ceilalți.

-Ticălosule, îi spuse ea lui Mark şi părăsi încăperea. Mark se lăsa pe spătarul scaunului şi scoase un zâmbet şmecheresc. Ştia de ce era în stare Kim. Era o polițistă bună, dar ca o mimoză. Trebuia doar să-i dai un caz bun şi totul era în regulă. Ştia că era vroba despre un caz bun, dar îi plăcea să o enerveze. Se mai distra şi el puțin.

O urmări cum se strecura grațioasă printre birouri până ce ajunse la acea femeie. Îi şopti ceva lui Max, care dispăru. Dupa scurtă vreme reveni. Kim o luă de braț pe acea femeie şi o conduse într-o încăpere amenajată interogatoriului. Se aşezară la masa care se afla în mijlocul încăperii. Pe masa simplă din plastic se afla un casetofon pentru înregistrarea convorbirii.

Îi mai citi odată drepturile şi o întrebă dacă le-a înțeles. Femeia îi spuse că da şi că nu doreşte avocat. Se considera vinovată pentru uciderea soțului şi îi va spune totul. Privea puțin speriată prin acea încăpere impersonală şi îşi legăna în brațe copilul imaginar. Kim îşi scoase un caiet pentru notițe. O privi pe furiş cum încearca să-şi liniştească copilul. Nu mai înțelegea nimic. Acea femeie era bolnavă. Era bolnavă şi nimeni nu observase acest lucru până la uciderea soțului? Nu-i venea să creadă.

-Putem începe? o întrebă Kim cu blândețe. Ştia că trebuia să o ia încet deoarece femeia avea probleme psihice. Îşi scoase din poşetă o legătură de chei şi îi ceru brațele încătuşate care îmbrățişau bebeluşul din plastic. Femeia întinse brațele fără a ridica privirea de la copil. Kim îi deschise cătuşele.

-Cum te cheamă, numele complet.

-Rebecca Dion Harris.

-Câți ani ai Rebecca?

-32.

-Tu ți-ai ucis soțul, pe numele Robert Harris?

-Da.

-Din ce cauză?

Lumina palidă a după-amiezii se proiecta pe un perete gol din atelierul lui Ray. Kim stătea tolănită pe acelaşi fotoliu şi îi vorbea. Îi vorbea fără încetare, iar el asculta şi picta. Penița se prelingea rapid pe pânză, completând tabloul.

Ea era muza lui. Până în momentul în care a cunoscut-o a avut multe femei care i-au stat model, dar nu a reusit să îl inspire prea mult. Cand a văzut-o pe Kim totul era clar. Ea era cea care l-a inspirat. De atunci o picta ori de câte ori avea ocazia. Poate faptul că era vietnameză l-a atras. Era mai diferită față de modelele sale precedente. Ochii ei lunguieți păreau că vor să ascundă sufletul ei. Tenul gălbui şi cu tentă maronie îl făcea să dorească să combine toată ziua vopsele pentru a o desena.

-Femeia e bolnavă. Nu pot să înțeleg cum de şi-a putut ucide soțul. Mi-a spus că totul a început cu sarcina. Era un copil pe care ş-i l-au dorit din tot sufletul şi număra zilele până la naştere. Pentru ea era cel mai mare eveniment din viață. Atunci a venit tragedia. A născut. Totul a decurs normal, doar că fetița proaspăt venită pe lume avea un defect cardiac. În primele 24 de ore a fost operată de mai multe ori, dar în zadar. Nu au mai putut face nimic. A murit.

Ray se opri pentru un momnet din pictat. Îşi ridică privirea spre ea. Putea observa tristețea de pe fața ei. Îşi luă repede blocul de desen de pe un scaun şi îi schiță trăsăturile feței triste în cărbune.

-Nu a vrut să accepte că totul a fost degeaba. Nu vroia să creadă ca totul se întâmpla aievea. Trebuia să fie o greşală, urla de fiecare dată când doctorul încerca să-i explice totul în termeni medicali. După două zile a fost externată şi ajunsă acasă nu mai ştia ce să facă. Viața ei părea fără sens. Încercă să strângă toate lucrurile pe care le-a cumpărat pentru bebeluş. Atunci a descoperit bebelusul de plastic pe care îl folosea la cursul pentru tineri părinți. Acolo a învățat cum să-l țină în brațe pentru a nu-i deforma capul. A început să-l îngrijească de parcă ar fi fost real. Soțul ei, Robert nu a spus nimic la început. Ştia că îi era greu şi credea că acel bebeluş era doar o fază prin care ea trebuia să treacă, dar totul s-a înrăutățit. Îl considera un membru al

familiei. Robert nu avea voie sa vorbească prea tare pentru a nu trezi fetița. Se scula în mijlocul nopții pentru că o auzea plângând. O punea la sân pentru alăptat. Robert realiză că ceva nu era în ordine. Ea nu mai vroia să se despartă de copil. Oriunde mergea era cu ea. Îl plimba prin parc cu căruciorul. Vorbea cu fetița. De mai multe ori i-a spus că exagera, dar ea nu vroia să îl asculte. I-a spus că trebuie să aibă grijă de fetiță pentru a nu i se întâmpla ceva groaznic. Dupa aproape şase luni de circ a avut curajul să se aşeza cu ea la o masă şi să discute cu ea. Ştia că va fi foarte dificil. Rebecca nici nu vroia să audă. I-a spus: *Fetița noastră a murit.* Ea începu să țipe că nu este adevărat. Începu să dea în el şi să plângă. Nu era adevărat. Fetița lor nu murise. El contiua să-i spună că trebuie să o ducă la doctor, că ceva nu este în regulă cu ea. Trebuia să afle din ce cauză nu vroia să accepte moartea bebeluşului, dar ea nu vroia să audă. Începu să țipe şi să îl lovească în continuare. A făcut o criză de nervi în mijlocul căreia a fugit în bucătărie şi a luat cuțitul de tranşat carne. Când reveni, Robert stătea pe scaun cu fața între palme. Îl privi de la spate cu ură. Îl ura pentru faptul că a avut curajul să-i spună ca fetița lor era moartă. Ea nu era moartă. Stătea în pătuțul ei şi dormea. Copilul lor trăia. El vroia să-i despartă. Vroia să se bage între ea şi bebeluşul ei frumos. Îi înfipt cuțitul cu toată puterea în spate. Ne-a spus că nu-şi mai aminteşte cum a murit. Îşi mai amintea doar de faptul că el țipa şi se tăvălea pe podea încercând să-şi scoată cuțitul din spate. Îşi mai amintea că a sunat la poliție şi a cerut o ambulanță.

Ray o privea cum povestea. Părea aşa de implicată sentimental în acel caz încât parcă îi ignora prezența. Parcă uită de el.

-Pot înțelege prin ce a trecut acea femeie. Şi eu am născut. Cred că aş fi înnebunit dacă ar fi fost bolnav. După nouă luni de sacrificii o astfel de veste este inumană. Nici nu poți să-ți imaginezi cât de fericită am fost că băiețelul meu s-a născut sănătos. Ştiu că i-a fost greu, dar să-ți ucizi soțul pentru asta... Este inadmisibil. Precis te întrebi ce se va întâmpla cu ea. Sunt sigură ca nu va face închisoare, va fi închisă într-un ospiciu, la nebuni. Va face un tratament. Nu cred că-şi va mai reveni vreodată. Mă simt într-un fel legată de destinul ei. Mark nu trebuia să-mi dea acest caz, dar dacă nu mi l-ar fi dat aş fi fost supărată pe el.

Ray îşi dădu jos ochelarii şi îşi frecă ochii. Era obosit. Kim nu vroia să plece. Era pierdută şi el era singurul care o asculta. Acum putea să se descarce de toți nervii pe care îi înmagazina în timpul zilei.

-Nu ştiu ce să fac. Sunt dezorientată. Owen mă îngrijorează. S-a schimbat mult în ultima vreme. Trebuia să ştiu acest lucru în momentul în care m-am căsătorit cu un bărbat mai bătrân cu 15 ani decât mine. Dar nu asta este problema. Aaron este problema lui, dar nu vrea să recunoască. Nu vrea să accepte că suferă din cauza lui. Nu pot să înțeleg de ce bărbații sunt aşa de încăpățânați. De ce nu pot să-şi exprime sentimetele la fel ca şi femeile? După câte mi-a povestit, el şi Aaron sunt prieteni de o veşnicie. Au fost colegi de cameră în timpul facultății şi între ei s-a înfiripat o prietenie foarte strânsă. Am ştiut acest lucru când l-am cunoscut, şi când m-am îndrăgostit de el am ştiut acest lucru. Ştiam că Aaron ocupa un loc deosebit în viața lui. Am fost fericită că am ajuns să întâlnesc aşa ceva, o prietenie aşa de strânsă între doi bărbați, la fel cum există între femei. Mă întreb de ce aceste legături sunt aşa de rare? Poate că exteriorizarea sentimentelor este o problemă. Am observat că într-o prietenie de fete cuvintele *te iubesc* pare ceva firesc, dar la bărbați totul este diferit. În ultima vreme nu mai este aşa bine dispus. Am încercat să-l descos dar nu am reuşit să aflu doar că are de a face ceva cu Aaron. El a făcut ceva ce l-a rănit pe Owen şi suferă din această cauză. Îmi este aşa milă de el. Aş vrea să-l pot ajuta, dar ştiu că cea mai mare greşală ar fi să mă bag între ei. Legătura lor a existat cu mult înainte de apariția mea în scenă şi va exista şi după plecarea mea. De multe ori îi invidiez pentru acest lucru. Nu sunt geloasă pe Aaron, dar ştiu că mi-aş dori aşa o legătură cu Owen.

Ray părăsi stativul cu pictura şi se aşeză pe o canapea. O privea. Kim se înveli cu pătura cu care era acoperit fotoiul.

-Ştiu că te plictisesc.

Ray îi făcu semn cu mâna să continue.

-Aş vrea să pot să-l ajut cu ceva dar nu ştiu cum. Toată situația îmi este nouă şi nu ştiu cum să mă comport. Sunt neputincioasă şi trebuie să îl privresc cum se distruge. De ce nu îi spune ce îl doare? De ce nu încearcă să clarifice lucrurile? Dacă erau femei, totul era deja uitat. Dar nu sunt.

Nu mai scoase nici o vorbă. Îl privea pe Ray cum adormi pe canapea. Zâmbi scurt. Îşi puse hainele şi se aporpie de el. Îl privi de aproape. Dormea asa de liniştit. Precum un îngeraş. Nu vroia să-l trezească. Păşi încet spre pictură. Îşi privi trupul aşternut pe pânză. Nu-i venea să creadă cât de talentat era acel tinerel. Căută o bucată de hârtie. Găsi blocul de desen şi îşi admira portretul întristat. Parcă se privea într-o oglindă. Găsi un colț de hârtie pe care scrise:

Îți mulțumesc că m-ai ascultat. Te sun.

Luă biletul şi se apropie de Ray. Zâmbi când îl văzu cufundat într-un somn adânc. Lăsă biletul pe pietul lui şi încet se îndreptă spre uşă. Plecă acasă. Avea o familie care o aştepta. Avea un băiețel de un an şi ceva şi un sot pe care îl iubea. Într-un fel îi era milă că îl lăsă pe Ray singur. Precis îi era greu să găsească o persoană pe care să o iubească. Oare cum se descurca cu singurătatea? Dacă se gândea bine, nici nu îl cunoştea. Nu a dus nici o discuție cu el. Nici nu ar putea pe cale verbală.

Îi privea picturile şi înțelegea suferința din suflet. A citit undeva că o persoană este cel mai creativă în momentul în care suferă. Pentru Ray se potrivea această caracterizare. După fața lui senină se ascundea un suflet îndurerat şi singur. Kim era singura persoană care vroia să aibă a face cu el de bună voie. Nu era respingător dar era greu să ducă o conversație contructivă. Şi încercările sale de a vorbi se transformau în sunete indescifrabile aşa că se hotărî să nu mai scoată nici un ton.

Putea să comunice şi prin limbajul semnelor, dar câți înțeleageau acest limbaj?

Kim sorbea din cafeaua aburindă în timp ce Ray pregătea o nouă pânză.

-Acum îmi dau seama că nu asculți muzică. Nici măcar un radio. Nu te enervează liniştea asta mormântală? Presupun că față de calmul care domneşte în viața ta, eu reprezint un fel de dezordine. Poate că nici nu-ți place felul meu de a fi.

Ray se aşează în fata pânzei şi o aştepta pe Kim. Aceasta observă că despre ea era vorba şi îşi dădu încet hainele jos. Îşi aruncă o periniță pe podeaua de lemn şi se aşează cu fundul pe ea, apoi îşi trase genunchii până la bărbie, ghemuindu-se. Îşi întoarse capul spre Ray. Acesta începu să-i schțeze conturul. Nicodată nu i-a sugerat ce poziție să adopte. Ea trebuia să îşi caute modul în care vroia să fie eternizată.

-Nici nu-mi vine să cred că mi-e aşa de uşor să mă dezbrac în fața unui bărbat străin. Nu mă mai recunosc. Mai țin minte că prima dată când m-am dezbrăcat pentru tine eram îmbrăcată în uniforma noastră de gală. Fusesem la o înmormântare. Parcă mai văd cum uniforma se dezmembra încetul cu încetul până ce am rămas doar eu. Nici nu am ştiut că sunt aşa de feminină. Până în acel moment nu am reuşit să mă văd ca ceva seducător. Tu ai reuşit să-mi scoți la iveală aceste calități. În copilărie eram tipul de fată băiețoasă, care îi bate pe toți băieții din clasa sa. Întotdeauna am purtat părul mai scurt. Eram aşa de dură şi de serioasă. Nu ştiu din ce cauză. Nu mi-a ajutat la nimic. Credeam că o polițistă nu are voie să arate slăbiciune. Acest lucru m-a îndepărtat tot mai mult de mine. Întâlnirea cu tine a reuşit să mă oblige să-mi reamintesc că sunt o femeie. Lucru pe care nici sarcina nu a reuşit să-l declanşeze.

Îşi întinse picioarele pentru a relaxa muşchii după care îi trase înapoi. Mai luă o gură din ceaşca de cafea care stătea pe podea lângă ea. Îşi aprinse o țigară şi trase adânc din ea, apoi aruncă fumul în sus pentru a se pierde în încăpere. Scruma în pachetul cu țigări.

-Ştii că ai talent? Mă miră ca nu ai fost încă descoperit de o galerie importantă. Presupun că pentru tine banii nu au o importanță prea mare şi îți vinzi lucrările doar pentru a putea trăi decent. Sunt sigură că tablourile tale s-ar vinde excelent în galeriile din New York. Cred că ceea ce tu reuşeşti să faci nu pot face mulți. Poți scoate în evidență esența unui lucru prin simple contururi şi nuanțe. Unde aş fi ajuns dacă nu te-aş fi întâlnit? Aş fi rămas aceeaşi persoană inhibată şi introvertită. Câteodată mă minunez de faptul că totuşi totul mi se întâmplă mie, că eu am parte de acest noroc să fi dat de tine. Nici nu ştiu ce părere ai tu despre mine? Mă consideri frumoasă? Nu cred că sunt chiar urâtă. Acum urlă modestia din mine, dar aşa este. Sunt persoane cu mult mai urâte decât mine şi cred că ar trebui să fiu mândră că sunt cum sunt. Tu ai reuşit să mă aduci la această concluzie. Înainte nu îmi venea să mă privesc şi să-mi caut calitățile şi defectele. Când tu ți-ai prezentat interesul de a mă picta mi-am dat seama că trebuie să existe ceva care te-a atras. Drept să-ți spun, m-am simțit bine când mi-am dat jos hainele. Îmi plăcea că eram urmărită de cineva. Eram urmarită de privirea ta curioasă, de ochii tăi care vroiau să vadă mai mult şi de degetele tale care încercau să facă o schiță cât mai rapidă pe acea pânză, precis de frică să nu mă răzgândesc şi să mă îmbrac la loc. Dar nu m-am îmbrăcat. Mi-a plăcut că mă priveai. Mă simțeam importantă. Nu că Owen nu mi-a provoca acest sentiment,

dar la tine e altceva, deoarece nu te cunoşteam, de fapt nici acum nu te cunosc. Nu ştiu ce interese ai. Nu ştiu dacă ai idoli. Nu ştiu nimic. Nimic.

La acea oră matinală curtea parohiei lui Adam Beluci era plină de oamenii poliției iar de pe stradă priveau curioşii şi vecinii fiecare mişcare a poliţiştilor. Şi Kim ajunse la fața locului. Mark i-a dat un telefon la ora şase dimineața şi a chemat-o. I-a spus doar că o va intersa. Când ajunse la fața locului i se explica pe scurt cele întâmplate. Intră în apartament şi o întâmpină Cody cu o pereche de mănuți din plastic.

-Frumoasă dimineață, nu-i aşa? spuse el zâmbind.

-Eşti sigur că el este cel pe care l-am căutat? Este un preot, să nu uităm acest lucru.

-Avem tot ce ne trebuie, avem o martoră şi avem trofeele pe care le-a îndepărtat victimelor. Ce crezi unde le ținea? În congelator. Ar fi fost precis nontim să confunde conținutul cu o bucată de carne de vită şi s-o fi preparat.

-Cody, te rog. Nu-mi povesti chestii din astea scârboase la prima oră. Eu dorm încă.

-Bine, dar te rog să vii să-l vezi.

Kim îl urmă pe Cody printre fotografii lor şi colegii de la culegearea de probe. Intră în acea cameră. Luminile erau aprinse şi nu departe de pat stătea părintele Adam Beluci întins pe spate cu ochii larg deschisi şi cu o gaură considerabilă în burtă.

-Se pare că a fost foarte surprins.

-Cred şi eu. Nu se aştepta ca martora noastră să facă ceva împotriva lui.

-Ce gaură mare... a tras de foarte aproape.

-De fapt i-a lipit țeava de burtă şi a tras, aşa îşi aminteşte femeia.

-O cheama Eva?

-Nu.

-Nu înțeleg. Parcă el ucidea doar tipe pe numele Eva.

-Tipa a spus că a întrebat-o de mai multe ori dacă nu o cheamă Eva.

-Unde e martora?

-Este tratată de medici în ambulanța din curte. E în stare de şoc. A încercat să o omoare.

Kim părăsi încăperea şi ieşi în curte. Se îndreptă spre maşina ambulanței ale cărei uşi mobile erau deschise. Îşi dădu jos mănuşile şi intră în maşină. Pe un pat incomod stătea Cindy, iar un medic îi examina vânătăile de la gât.

-Mă numesc Kim.

Cindy nu spuse nimic.

-Ce ți-a făcut?

-A încercat să mă strângă de gât.

Ce a căutat acea femeie în apartamentul unui preot? De ce era aşa de sumar îmbrăcată? Cindy o întrerupse în mijlocul gândului.

-M-am luptat cu el, dar era cu mult mai puternic. Noroc în pistolul pe care îl port tot timpul la mine.

Avea permis pentru pistol? Precis era neînregistrat. Dar nu avea ce să o întrebe acum. Fata era fericită că a scăpat cu viața. Kim îi cercetă vânătaile de la gât. Nu înțelegea cum de nu o mai atingea acea poveste. Părea lipsită de importanță şi când se gândeşte cât de mult a luptat pentru acest caz. Se pare că Mark o cunoştea mai bine decât şi-ar fi închipuit ea.

Părăsi ambulanța şi deodată se simți în plus în acel loc. Vroia să o viziteze pe Rebecca. Era deja internată la spitalul de boli mintale Healthy Hands Hospital. Vroia să afle totul. Vroia să înțeleagă ce a îndemnat-o să ia acea hotărâre spontană. Vroia să ştie totul.

Nu ştia nimic.

SCURTĂTURI

TELEFONUL

-Alo?

-Eu sunt.

Parca îi căzu o piatră de pe inimă. A aşteptat acest telefon mai mult decât orice. Nu ştia dacă era un semn bun, dar măcar era ceva. Un semn de viață.

-Mă bucur că îți aud vocea.

Din partea ei nu veni nici o replică.

-Este ceva?

-Nu ştiu. Poate era mai bine să nu te fi sunat.

-Dar mă bucur că ai făcut acest lucru.

-De asta îmi era teamă. Eram sigură că vei înțelege greşit totul. Mai bine nu te sunam.

Se opri din vorbit. Poate că a spus prea multe. Nu-i plăceau aceste momente. De ce nu putea să extirpe aceste momente din viață?

-Nu prea te înțeleg.

-Nu cred că ai uitat ultima noastră conversație?

-Cum aş putea să uit acea oră în care stăteai întinsă pe iarbă la jumătate de metru de mine şi nu scoteai nici o vorbă. Am crezut că voi înnebuni, dacă nu te atingeam, dar nu aveam curajul. Erai aşa de rece. Drept să-ți spun, mi-a fost teamă să fac ceva.

-Eram îngândurată.

-Am dedus, până la urmă.

-Intenția mea nu a fost să te neglijez, dar asta am făcut. Am avut nevoie de câteva minute pentru mine. Trebuia să analizez totul.

-De ce nu-mi spui ce s-a întâmplat?

-Nu s-a întâmplat nimic.

-Dacă o persoană a ajuns în situația în care simte nevoia să analizeze ceva, înseamnă că s-a întâmplat ceva crucial care să o pună pe gânduri.

-Poate că s-a întâmplat ceva.

-De când suntem împreună?

Ea avu nevoie de puțin timp pentru a călători în trecut şi să calculeze lunga perioadă care a trecut de la primul lor sărut. Prima atingere a degetelor.

-Cred că au trecut şapte ani.

-Cred că în aceşti şapte ani am reuşit să te cunosc puțin. Simt că ceva nu este în regulă. Ştii că îmi poți spune ce ai pe suflet.

-Nu o să-ți placă ce o să auzi.

-Sunt prietenul tău.

-Dar îmi eşti şi iubit.

-Are vreo importanță?

-Poate că în acest moment am nevoie de un prieten.
-Un prieten...
Trase adânc aer în piept. Simtea cum stomacul i se micşora.
-De ce?
-Nu ştiu cum să-ți explic. Nu vreau să te rănesc.
-M-ai rănit în momentul în care m-ai sărutat pentru prima oară.
-Nu asta am vrut să aud de la tine. Credeam că vorbesc cu pritenul şi nu cu iubitul.
-Îmi pare rău, dar nu pot să mă împart în două persoane diferite. Sunt un tot şi tu ştii acest lucru.
-De multe ori uit că avem concepții diferite față de legătura noastră.
-Te referi la hotărârea pe care am luat-o eu?
-Nu ştiu dacă vreau acest lucru.
-Cu alte cuvinte nu ştii dacă mai poți continua să trăieşti alături de mine fără să fim soț şi soție?
-Poate că şi despre asta este vorba, dar nu sunt sigură. E adevărat că am visat la o nuntă albă cu mulți invitați şi cu orchestră. Cred că orice femeie îşi doreşte acest lucru. O familie. Copii. Un cămin în care să se simtă în siguranță. Nu ştiu dacă tu eşti pregătit pentru aşa ceva.
-Vrei să ne despărțim.
-Nici eu nu ştiu ce vreau.
-Asta vrei.
-Poate că ar fi cel mai bine.
Liniştea care se aşternu la fiecare capăt al firului devenea obositoare.
-Ai intâlnit o altă persoană?
-Legatura noastră se îndreaptă spre o direcție care imi displace.
-Unde l-ai întâlnit?
-Ştiu că e greu să uiți aceşti şapte ani. Sunt de neuitat. Am făcut atâtea lucruri trăznite, dar totul se sfârşeşte.
-Nu vreau.
-Este cel mai bine. Nu vreau să te rănesc.
-Dar o faci.
-Trebuie să înțelegi.
-Nu vreau să înțeleg.
-Nu te mai iubesc.
Simțea că nu mai poate respira. Putea să spună orice, doar acest lucru nu. Cum nu-l mai iubea? Şapte ani au fost nedespărțiți, iar acum nu putea să nu-l mai iubească.
-Nu te înțeleg...
-Ai înțeles foarte bine.
-Vin la tine să discutăm.
-Nu veni. Nu aş putea să îți spun în față acest lucru. Şi aşa mi-e greu. Nu îngreuna situația.
-Spune cu ce am greşit. Dacă vrei, ne putem căsători.
-Înțelege-mă. Nu despre asta e vorba. Nu te mai iubesc.
De fiecare dată când rostea aceste cuvinte parcă îi înfigea un cuțit în piept şi îl răsucea în interior.
-Mă iubeşti.
-Nu mai pot să stau lângă tine şi să-mi impun că te iubesc. M-aş minți. M-am plictisit să port o discuție cu tine. Viața mea a deraiat într-o direcție care nu îmi place. Am început să mă izolez de restul lumii, şi nu vreau acest lucru.
-Putem să ieşim mai des în oras. Putem să ne întâlnim cu vechii prieteni.
-Ce folos?
-Poate mai putem salva ceva.
-Nu mai este nimic de salvat.
-Ce să fac eu acum? Ce aştepți din partea mea? Vrei să accept fără replică? Eventual să fac pe surprinsul ca să nu îți stric planurile?
-Nu aştept nimic din partea ta. Vreau doar să îmi respecți hotărârea. Nu mă poți obliga să te iubesc.
-Nu ştiu ce se petrece in capul tău. Încerc să te înțeleg, dar nu reuşesc. Sunt prea multe întrebări care nu au răspuns. Sunt sigur că nu ştii ce faci.
-Ştiu exact ce fac. Ştiu că este dureros, dar mai dureros este pentru mine să joc pe iubita perfectă care să îți spună că te iubeşte când de fapt nu o face. Ai prefera să fi mințit?
-Te vreau pe tine. Să uităm totul. Acum voi închide telefonul şi voi lua totul ca pe o conversație

imaginară.

-De ce nu vrei să-mi dai drumul?

-Deoarece te iubesc mult prea mult.

-Ştiu că mă iubeşti. Exact acest lucru îngreunează situația.

-Precis ai întâlnit un alt barbat.

-Ai prefera să fi întâlnit pe cineva decât să-ți spun că nu te iubesc?

-Da. Măcar aş şti ...

-Ce ai şti? Nu ai schimba cu nimic situația. Ai face scene de gelozie? L-ai bate?

-Precis.

-Esti prea impulsiv.Te laşi dus de sentimente false. Îți faci doar rău.

-Cum îți imaginezi că va decurge viata de acum înainte? Ştiu ce aştepți tu de la mine. Aştepți să-ți spun că îmi voi reveni, că poți să pleci de lângă mine. Dar nu pot face acest lucru. Nu pot să te smulg din mine de parcă ai fi un fir de păr. Ai devenit o parte din mine şi fără tine parcă aş avea o mână amputată. Habar n-ai ce îmi faci. Nu poți să-ți imaginezi. Nu pot să te las să pleci doar pentru ca tu să ai o conştiință curată.

-Trebuie să ne continuăm viața.

-Nu ştiu daca voi putea.

-Vei putea. Mă vei urî la început, dar după o perioadă de timp îți vei da seama că am avut dreptate. Acum nu gândeşti cu mintea ci cu inima. Nu gândeşti rațional.

-Nici nu vreau să gândesc rațional.

-Trebuie să închei.

-Nu!

-Crede-mă, aşa e cel mai bine.

-Pentru tine.

-Pentru amândoi. Ce să-ți mai spun...?

-Spune-mi că totul a fost doar o glumă neinspirată.

-Nu pot.

Închise telefonul. El rămase cu receptorul la ureche. Îl scăpă. Privea speriat prin camera întunecată. Câteva lacrimi îi brăzdară obrajii. Nu reuşea să înțeleagă. Dar ce era de înțeles? Nimic. Ea l-a părăsit, iar el trebuia cumva să trăiască cu acest lucru. Se ridică din fotoliu. Se afla în mijlocul încăperii. Simțea cum nu se mai poate ține pe picioare. Această veste l-a atins nu numai în inimă. L-a slăbit de puteri. Nu mai avea nici un chef să continue. Căzu pe podeaua din lemn. Se ghemui pe lemnul rece şi începu să plângă. Nu mai putea să se gândească la altceva, doar la zâmbetul ei care îi înfrumusețea ziua.

Plângea în hohote. Spera că totul se va sfârşi şi se va trezi. Dar era în mijlocul realității. O iubea şi nu o putea uita. Nu vroia să o uite. Tremura cu tot trupul în urma hohotelor de plâns. Se simțea aşa de slab şi de neînsemnat. Nu mai pricepea lumea din jurul său. Parcă toți s-au aliat împotriva lui. Cu toții vroiau să-l extermine. De ce nu-l mai iubea? Poate el a greşit cu ceva. Poate el era motivul despărțirii. Nu i-a arăta dragostea îndeajuns.

Se târî până la noptieră şi trase jos fotografia înrămată. Era chipul ei angelic. Râdea. Parcă râdea de el. Râdea de lumea care o înconjura. Nu ea trebuia să-i simtă lipsa. Ea putea să râdă. El era cel care a pierdut rostul vieții. El era cel care a pierdut totul.

MEMENTO MORI

În timp ce eu mă chinui să învăț acest text pentru noua piesă de teatru, un coleg putrezeşte şi este mâncat de viermi, într-un coşciug la doi metri sub pământ.

Mi-e frică...

Pentru întâia oară mi-e frică de moarte. M-a speriat.

Avea doar 21 de ani...

Nu a avut nici o şansă.

A avut leucemie şi nu a aflat doar cu o lună înainte de moarte.

Groaznic.

Nu l-am cunoscut bine. De fapt nimeni nu-l cunoştea prea bine. Era şi el în trupa de teatru. El trebuia să joace rolul meu în caz că mă îmbolnăveam. Nimeni nu a reuşit să afle prea multe despre el. Nimeni nu lua notițe de prezența lui, cu toate că era talentat.

Vroia să învețe, să fie ceva în viață. Vroia să fie un actor bun. Vroia să aibă un viitor, o carieră, o familie, o nevastă… poate.

Şi eu puteam fi el.

Şi eu puteam să mor.

A fost aşa de tânăr.

A ştiut că va muri şi acest lucru este poate cel mai crud. Să şti că îți sunt numărate zilele şi că nu mai ai nici o scăpare. Nici o creangă de care să te ți.

Îmi pare rău. Sunt furios deoarece nu am reuşit să-l cunosc. Cu ceilalți din trupă mai făceam şi glume pe seama lui când greşea textul. Acum mi-e ruşine pentru ceea ce am făcut.

Îmi pare rău de familia sa... părinții săi. Pentru ei trebuie să fie cel mai greu. Cel mai groaznic lucru este să-ți moară un copil. Pentru părinți nu cred că va mai exista mângâiere. Nu vor mai fi aceeaşi oameni. Viața lor s-a distrus. Toate speranțele s-au spulberat.

De ce?

Îmi vine să plâng.

Ieri când am revenit la repetiție după o vacanță de o lună şi jumătate am aflat vestea. Am rămas mut. Nu-mi venea să cred. Pur şi simplu mi se părea imposibil acest lucru. MORT. Imposibil. Cum? De ce?

Acum nu mai ştie nimic. Parcă-i văd fața în cosciugul deschis pe masa de lemn în mijlocul bisericii cu familia în jurul său, jelindu-l.

Oh Doamne! Era aşa de tânăr.

Asta a fost viața sa - 21 de ani - nici nu a reuşit să o guste. Nici nu a reuşit să-şi creeze un țel anume.

Parcă îl văd aşa cum era ultima oară când a venit la probe. Stătea retras lângă cortină şi urmărea textul pe care eu mă chinuiam să-l joc cât mai credibil. Trebuia să fiu trist şi să am un exces de furie şi durere în acelaşi timp. Îmi era extraordinar de greu să îmi exteriorizez sentimentele. El în schimb nu râdea de mine aşa cum făceam eu cu restul, când el greşea. Purta nişte blugi uzați cu o bluză cu glugă şi în picioare purta nişte tenişi prăfuiți. Părul său incredibil de creț îi atârna în ochi. Dupa probe am mers să mâncăm ceva şi a venit şi el cu noi. A râs de glumele pe care le spuneam.

Nu pot să-i uit zâmbetul. NU POATE FI MORT! E IMPOSIBIL!

Sufletul meu s-a înnegrit de durere. A avut o iubită? A fost iubit?A iubit?

A suferit?

Sper că nu.

Nu-i pot uita fața plină de zâmbet. Era VIU. Acum e MORT. Nu ştiu motivul pentru care moartea nu mă impresiona înainte. Consideram că este un lucru normal care face parte din viață.(Dar nu este normal?)

Nu eşti niciodată pregătit. Dacă mori bătrân măcar ai avut o viață, cu toate că nici atunci nu te simți prea bătrân pentru a închide ochii pe vecie. Îți va lipsi lumina zilei .

Sunt foarte tulburat! Dezamăgit! Furios! Îndurerat! Trist!

Cel mai groaznic lucru este că va fi uitat, da, va fi uitat foarte repede.

Eu pot să ascult în continuare muzică, el nu. Eu pot respira, el nu. Eu gândesc, el nu. Eu trăiesc, el putrezeşte.

Nu mai vreau să existe durere.

Mă simt de parcă am fost lovit direct în față.

A fost prea tânăr pentru a muri.

Unde-i viața?

Viață, te vreau!

De ce plâng? Nici nu l-am cunoscut. Nu am fost amici, acum îmi pare rău. Nu i-am dat nici o şansă. Nu a putut să-mi arate cine este el cu adevărat.

Mi-e teamă ca îl voi uita deja mâine.

Ştiu... viața continuă.

Pentru el nu, nici pentru familia sa.

Poate eşti acum un înger şi pluteşti în aer prin preajma mea. Poate mă înțelegi.

Nu pot să înțeleg de ce doar prin moartea ta mi-am dat seama de acest lucru. Nu e cinstit.

Nici nu pot să-mi dau seama cum a fost pentru tine să şti că mai ai 30 de zile de trăit. Cred că nici tu nu ți-ai dat seama de acest lucru. Nu pot să înțeleg prin ce ai trecut. Ai plâns? Ai zâmbit? Ai luat totul ca pe o greşală? Ți-a fost ciudă că ți se întâmplă chiar ție acest lucru?

Mă urăsc, deoarece chiar şi după moartea ta mai trag foloase după tine. Durerea care mi-a cuprins sufletul m-a făcut să înțeleg personajul pe care îl joc. M-a făcut să pot să-mi exteriorizez furia. Am plâns pe scenă şi toți au fost mişcați.

Tu nu vei putea să treci prin astfel de momente. Pentru tine nimic nu mai este important.

Nimic nu te mai poate atinge.

Cum ai reacționat când ai aflat vestea de la doctor? Ai fost şocat? Eu aş fi fost şocat dacă aş fi aflat că mai am doar câteva zile de trăit. Cred că aş fi fost disperat. As fi fugit pe străzi urlând. M-aş fi legat de trecători şi le-aş fi urlat în față de durere. Nu aş fi putut suporta sfârşitul tragic.

Nici pe Valery nu o pot suna. Nu pot să mă înâalnesc cu ea deoarece ştiu că tu nu vei putea face acest lucru. Nu pot să o sărut deoarece mă gândesc la trupul tău care începe să se destrame. M-aş simți vinovat dacă aş face dragoste cu ea. Moartea ta mi-a dat peste cap toată viața.

M-a făcut să trăiesc altfel. Să văd lucrurile prin altă prismă. Să îmi dau seama că nu sunt invincibil. Că mi se poate întâmpla chiar şi mie. Şi eu puteam să stau în acel coşciug dacă altfel ar fi căzut zarurile. Dar eu trăiesc.

Chiar şi acum când stau în fața mormântului tău nu-mi vine să cred. Parcă aş sta la mormântul unei persoane pe care nu am văzut-o niciodată şi mă întreb de ce nu plec. De ce nu merg la teatru, la probă? De ce nu mă urc pe scenă şi îmi spun partitura, bucurând pe cei din jur? În acel moment ştiu că mă voi întoarce spre cortină să te văd, dar nu vei fi acolo.

Atunci voi realiza că te-ai dus. Voi realiza că aceasta este cruda realitate. Nimic nu mai poate să schimbe situația.

Pământul de pe mormântul tău mai este moale. Proaspăt răscolit. Buchetul de flori care îți este pus la cap începe să se ofilească. Nu ştiu de la cine l-ai primit. Poate de la părinți, poate de la prietena ta, în caz că ai avut. Poate de la un prieten care te-a cunoscut mai bine decât eu.

Liniştea asta care înconjoară locul în care stai tu, este divină. Nu cred că am mai fost într-un cimitir până acum. Nu am avut nici un motiv. Nu puteam să înțeleg durerea oamenilor care şi-au pierdut o persoană dragă. Nu am înțeles nimic. Acum totul este aşa de clar şi de îngrozitor.

Ai avut o viață fericită? Ai avut o moarte uşoară? Ți-a părut rău după viață? Te-ai gândit la ceva special în momentul în care ai murit? Sunt atâtea întrebări pe care aş vrea să ți le pun. Sunt întrebări care vor rămâne fără răspuns.

Păsările cântă voioase printre crengile copacilor care te înconjoară. Nu pot să le înțeleg cum de pot fi aşa de voioase când tu nu mai exişti. Nu înțeleg cum de lumea este aşa de nepăsătoare față de moartea altui om? Cu toții privim ştirile la televizor şi vedem ce fac războaiele. Vedem cum oamenii mor împuşcați şi nu simțim nimic. Imaginile curg prin fața ochilor noştri şi suntem bucuroşi că nu ni se întâmplă nouă aceste lucruri. Nu ne gândim la cei care au fost împuşcați, la familiile lor care suferă după fiecare persoană oricât de neînsemnată ar părea pentru noi.

Trebuie să plec. Trebuie să te las să te odihneşti în pace.

Poate nu voi mai trece niciodată pe la mormântul tău.

Nu te voi uita.

Îmi voi aminti întotdeauna că moartea este ceva imprevizibil care ne poate atinge fără excepție. Cu toții murim.

Nu există excepții.

Mi-e frică de ziua în care îmi va veni rândul.

Nu aş vrea să aflu cât mai am de trăit aşa cum ai ştiut tu. Nici nu aş şti ce să fac cu timpul care îmi mai rămâne. Nu ştiu dacă aş rezista presiunii zilelelor care trec şi mă apropie de moarte, zile în care nu am făcut nimic. Zile pierdute. Zile de care tu poate aveai nevoie.

Plec.

TEAMA

Stătea în fața uşii. Vroia să bată în ea. Se răzgândi. De ce îi era aşa de greu? Trebuia să vorbească cu el. Nu trebuia să-i fie teamă. Era prietenul lui cel mai bun. Între ei nu avea voie să existe o astfel de barieră. Majoritatea birourilor erau deja goale, oamenii plecau acasă la familiile lor. Oamenii plecau iar el stătea în acel loc ca o stană de piatră.

A încercat atâta vreme. A încercat să înțeleagă de ce simțea în acest fel. Wendy nu era prima prietenă a lui Aaron. Era şi culmea să fie aşa la cei 41 de ani pe care îi avea. Dar acum parcă totul era altfel. De ce i-a ascuns legătura lor? O cunoşteau amândoi pe Wendy. Putea să-i spună. Dar nu. A preferat să tacă. Trebuia să afle totul de la persoane străine. Owen nu-l mai recunoştea. Se schimbase aşa de mult. Totul părea să se strice; ceea ce au clădit atâția ani. Nu putea să lase să se destrame prietenia lor.

Wendy a reuşit să-l îndepărteze de el. Poate nu Wendy era vinovată. Poate că de mult era

ceva care stătea în calea prieteniei lor. Se cunoşteau de prea multă vreme. Poate acest lucru îngreuna situația. Dacă ar fi fost doar amici totul era în regulă. Ei au trecut de acest prag. Se cunoşteau mai bine decât i-ar cunoaşte careva.

De multe ori se mira cum de Kim nu făcea mofturi când auzea ce făcea Aaron, ce şi-a cumpărat Aaron, ce mai învârtea Aaron, cu cine se amoreza Aaron. Poate ea a înțeles că nu avea rost să pună la bătaie căsnicia pentru o scenă de gelozie. Ştia că ar fi pierdut cu brio în fața lui Aaron.

Acum sosise momentul adevărului. Nu mai putea să stea cu brațele în frâu şi să vadă cum se autodistruge. Poate Wendy ar fi putut schimba situația dar după cum îl cunoştea, Aaron nu ar fi acceptat să îi urmeze sfaturile. Nu putea să aibă încredere în cei din jur, cu exceptia lui Owen. De prea multe ori a fost mințit. El îl înțelegea.

De nu s-ar simți părăsit. De nu s-ar simți neglijat. Simțea că prezența lui nu mai putea să-l ajute cu nimic pe Aaron. Acesta nu-l mai căutase şi se închidea în fața lui. Se simțea expulsat cu forța din viața unei persoane la care ținea foarte mult şi acest lucru nu putea să-l accepte.

Când nu şti dacă mai poti avea încredere într-o persoană, aştepți ca acea persoană să facă o greşală pentru a avea o dovadă că acea persoană nu e perfectă şi orice ar face nu-ți mai poate modifica imaginea pe care ți-ai creat-o. Nu ştia cu exactitate ce căuta, poate ceva care să-l oblige să-l urască. Un motiv. Orice.

Bătu în uşă. Auzi un mormăit din interior. Deschise uşa şi intră. Biroul se afla într-o semiobscuritate. Aaron stătea pe scaun cu fața spre geam. Îşi întoarse puțin capul pentru a vedea cine îl căuta.

-Tu erai...

Owen se apropie de birou. Aaron nu avea de gând să-şi întoarcă privirea spre el. Continua să se holbeze pe acea fereastră în inima nopții. Simțea că locul lui nu era acolo. Aaron nu mai avea nevoie de el şi acest lucru era trist. Era trist că nu-şi mai găsea rostul. Aaron era persoana care tot timpul avea probleme, iar el era întotdeauna prezent să-l consoleze şi să-l îmbărbăteze. Pe umarul lui Owen plângea şi tot el era cel care îl readucea la realitate.

Se îndepărtă de birou şi se aşeză pe un fotoliu, în întuneric.

-Nu mai poți de bucurie că mă vezi, spuse Owen cu un aer sarcastic.

-Nu înțeleg ce vrei să spui.

-Cum îți merge?

Aaron nu spuse nimic. Apoi după ce avu destul timp de gândire îi răspunse.

-Îmi merge bine.

Owen se lăsă cu totul pe spătar şi îi privi spatele zâmbind.

-Chiar am crezut că ne cunoaştem. Am crezut că după atâția ani îți dai seama că nu mă poți minți şi totuşi o faci.

-Ai chef de ceartă?

-Da, pentru numele lui Dumnezeu. Am chef să mă cert. Mi-ar face plăcere să-ți trag un pumn în față să te trezesc la realitate. Nu mai înțeleg ce se petrece cu tine. Te închizi în tine şi nu laşi pe nimeni să se aporpie. Nici măcar pe mine.

-Nu fac asta.

-Exact asta faci. Negi totul. Şi Wendy asta...

-Deci asta e problema. Wendy este problema ta.

-Nu. Nu o lua aşa. Nu da vina pe ea pentru problemele noastre.

-Problemele noastre? Se întoarse cu scaunul rotativ spre el. Îşi puse coatele pe birou şi îşi prinse fața între palme. Vorbeşti de parcă am fi căsătoriți. Nu ştiu care este problema ta, dar eu nu cred că s-a schimbat ceva între noi. Nu te mai înțelegi bine cu Kim sau ce dracu ai?

-De ce eviți subiectul?

-Auzi... Owen. Ştii că eu nu sunt omul marilor discursuri şi nici al sentimentelor. Ştii că țin la tine, dar nu pot să-mi petrec atâta vreme împreună cu tine ca şi înainte. Acum o am pe Wendy.

-Iar dai vina pe ea. La mine niciodată nu s-a pus problema asta. Dacă mi-ai cerut ceva am preferat să anulez planurile cu Kim doar pentru a te ajuta,

-Şi îți sunt recunoascător pentru asta.

-Tu nu înțelegi.

-Ai dreptate. Nu ştiu ce vrei de la mine.

-Pe lângă Wendy ai avea timp pentru o cafea sau pentru o tură cu maşina. Nu ți-ar lua mai mult de o oră, dar nu o faci. Ştiam că va veni această zi.

-Despre ce vorbeşti?

Aaron îl privea nedumerit. Owen îşi trecu mâna prin părul tuns scurt şi cărunt.

-Uită-te la mine. Am doar 40 de ani şi am părul alb. Presupun că nici nu ai observat acest lucru. Nu, pentru că eşti mult prea ocupat cu autocompătimirea. Şi ce-i cu Wendy? De ce îți bati joc de ea? De ce te

joci cu sentimentele ei? Ea nu este Owen cu care îți permiți orice şi pe care poți să-l neglijezi deoarece ştii că te va ierta de fiecare dată. De ce nu vrei să fii şi tu o dată în viață sincer față de propria ta persoană?

-După cum vorbeşti ar trebui să fi un expert în legături interumane. Te comporti de parcă ai fi un psihiatru. Nu sunt obligat să-ți ascult pălăvrăgelile.

Owen se ridică şi se aporpie de birou. Se aşează cu fundul pe colțul mesei şi îl privi în ochi.

-Mă vei asculta. Trebuie să mă asculți deoarece vreau să te ajut. Vreau să mă ajut pe mine.

-Nu am nevoie de ajutor.

-Ba da, deoarece într-o bună zi te vei trezi şi vei realiza că ai gresit, dar va fi prea târziu.

-Interesant că de la o vreme cu toții ştiți ce-i mai bine pentru mine. Ar trebui să fiu cel mai fericit om de pe pământ cu aşa prieteni care îmi vor doar binele, dar nu mă întreabă nimeni dacă ceea ce vor este în concordanță cu propriile mele convingeri.

-M-ai rănit.

-Dacă te-ai auzi doar. Owen nu suntem într-un film siropos, aşa că poți să termini cu textele astea copilăreşti. Suntem bărbați în toată firea, tu cu nevastă şi copil, iar eu cu....Wendy.

-Nu mă asculți. Niciodată nu m-ai ascultat. M-ai lăsat să-mi spun partitura şi tot cum ai vrut tu ai făcut. Nu ştiu ce ai încercat să demonstrezi cu acest lucru. Ai încercat să rebelezi împotriva a tot ce îți popuneam, doar pentru a demontra cât de bun eşti? Niciodată nu te-ai gândit că jocul tău m-ar putea răni. Îmi pare rău că nu pot fi aşa de tare ca tine.

-Nu vreau să vorbesc despre aşa ceva. Mă seacă declarațiile tale.

-Vezi, iar faci asta. Te răzvrăteşti împotriva mea. Îmi ignori spusele.

-Care este problema ta, Owen?

Îl privea furios. Owen se mai calmă. Încerca să îşi facă ordine între gânduri. Trebuia să urmeze un plan pentru a nu pierde esența.

-Până acum eu am fost singurul care ți-a ascultat durerile şi problemele. Eu am fost singurul la care ai apelat când nu ştiai încotro să o iei. Recunosc că acest lucru m-a făcut să mă simt important. M-a făcut să mă simt bine. Am avut nevoie de tine pentru a-mi demonstra că sunt un om bun care are totuşi o menire în lumea asta. Nu m-am bucurat niciodată de eşecurile tale, cum aş putea? dar eram fericit că eu eram acela la care veneai. Eu eram acela la care te descărcai de toți nervii. De ce mă excluzi din viața ta? Mă simt de parcă mi-au amputat o mână. Nu mai ştiu ce să fac.

Aaron se mai linişti.

-Owen, nici nu ştii cât de greu este să te am pe tine ca prieten asa de apropiat. Întotdeauna ai fost mai bun ca mine. Ți-au ieşit planurile, nu ca mie. Dacă ți-ai propus ceva, puteam să bag mâna în foc că îți va ieşi totul. Eşti o concurență prea mare pentru mine. Uită-te la tine. Ai o familie, eu ce am?

-Nu uita că nu sunt un model prea bun. Ai uitat de divorțul cu Dora şi de fetița mea care mă urăşte că am părăsit-o. Nu sunt perfect. Îmi pare rău dacă am lăsat această impresie şi te-am atras într-o competiție.

-M-ai făcut să mă simt ca un copil care trebuie să demonstreze tatălui său cât este de bun. Nu am vrut să fiu acest copil.

-De ce nu mi-ai spus acest lucru?

-Nu are nici o importanță.

-Pentru mine are. Mă simt în plus. Simt că nu mai am loc în viața ta, lucru care se datorează şi lui Wendy. Să nu mă înțelegi greşit. Ceea ce este între voi este ceva bun.

-Ea este prima femeie care mă înțelege. Ei pot să-i spun orice.

-Exact despre asta vorbeam. Este o persoană încântătoare, dar mi-e frică de ea, că mi-ar putea lua locul. Cred că sunt puțin gelos pe ea.

-Tu eşti gelos? Nu vorbi prostii.

-Nu vorbesc prostii. Am impresia că prezența ei mă elimină din viața ta. Înainte la mine veneai când aveai o problemă acum mergi la ea. Nu că nu ai avea destule probleme şi pentru mai multe persoane. Este ceva normal din moment ce sunteți împreună. Am aşteptat să mă suni, dar nu m-ai sunat. Am aşteptat să mă vizitezi dar nu m-ai vizitat. Mi-am jurat să nu fiu eu primul care să împace taberele, dar nu am putut. Ştiam că tu nu ai fi acționat în acest sens. Poate încercam să te pedepsesc.

-Să mă pedepseşti... Presupun că merit acest lucru. Sunt aşa multe lucruri care mi se învârt prin cap.

-Înainte le împărtăşeai cu mine.

-Înainte era totul mai uşor. Eu niciodată nu am ştiut ce vroiam de la viață şi nici nu mă intersa acest lucru. Nici acum nu ştiu ce vreau, dar încep să-mi fac probleme din această cauză. Nu vreau să îmbătrânesc singur şi să privesc cu regrete spre zilele trecute în care nu am făcut nimic constructiv. Când privesc la ultimii ani realizez că nu am reuşit să fac nimic. Am trăit aceeaşi viață plină de probleme, cu legături amoroase ratate la bandă rulantă. Tot timpul dădeam vina pe femei, dar mi-am dat seama că eu sunt problema.

Owen se simțea mai bine. A reuşit să-l îmblânzească pe Aaron. Era iarăşi Aaron care avea nevoie de el. Poate că această dependență nu era sănătoasă, dar funcționa.

-Ştii de ce ai tu nevoie? Aaron îl privi disperat, aşteptând răspusnul. Ai nevoie de un țel.

-Un țel...

-Da. Un lucru pentru care să merite să lupți. Crezi că poți găsi aşa ceva?

-Nu ştiu.

-Eu cred că tu ştii foarte bine ce vrei. De ce nu-mi spui? De ce nu poți avea pur şi simplu încredere în mine? Este chiar aşa de greu? Încep să am îndoieli în privința prieteniei noastre. Eu ți-am povestit ție totul, tu însă tot timpul ascunzi ceva din fața mea, de parcă nu m-ai cunoaşte şi ți-ar fi frică să nu folosec acele lucruri împotriva ta. Niciodată nu ştiu ce faci sau ce gândeşti. Mulți mă întreabă despre tine şi pur şi simplu nu le pot da nici o informație, cu toate că te-am văzut cu câteva ore în urmă. Am impresia că nu mai am acces la nimic ce e important în viața ta. Nu e cinstit să mă tratezi în acest fel.

-Ce-i interesează pe oameni persoana mea?

-Politețe.

-Nu am nevoie de ei.

-Tu nu ai nevoie de nimeni, nu-i aşa? Dar nu despre ei este vorba, ci despre noi doi.

Aaron îl privi cu ochii înlăcrimați. Se ridică de pe scaun şi privi afară pe fereastră.

-Vezi, iar îți ascunzi sentimentele. De ce faci asta? Crezi că nu ai dreptul să plângi doar pentru că eşti un bărbat? Asta te-a învățat tatăl tău, că nu ai voie să arăți slăbiciune. Lacrimile nu ar însemna slăbiciune ci ar demonstra că şi tu eşti doar un om.

Aaron se întoarse şi îl îmbrățişă pe Owen. Îl stranse tare la corpul său. Tremura şi plângea. Încet s-a îndepărtat şi îşi lăsă capul în jos privind podeaua şi proptindu-se cu el de pieptul lui Owen. Plângea în surdină.

-Ce ai? Spune-mi.

-Nu-mi găsesc rostul.

-Ai probleme cu femei după cum se pare.

-Ştii că nu am noroc la femei.

-Niciodată nu ştii de unde apare norocul.

-Vrei să spui că Wendy ar putea fi norocul?

-Poate. Asta tu trebuie să afli. Nu o lăsa să plece din viața ta. Nu mă întreba pe mine ce-i bun şi ce-i rău. Nu sunt tatăl tău.

Începu să râdă printre lacrimi.

-Mi-a fost dor de tine.

Aaron îşi ridică privirea spre el ți spune:

-Şi mie mi-a fost dor. Nici nu ştiu cum să-ți explic.

-Nu e nevoie să-mi explici. Am înțeles.

Se auzi un ciocănit în uşă şi intră Wendy. Owen îi bătu o palma pe spate şi se apropie de uşă. O salută pe Wendy şi se întoarse spre Aaron.

-Şi nu uita să mai dai şi un semn de viață, doar pentru a spune cum îți merge, să văd că nu îți sunt indiferent.

Îi zâmbi şi trase uşa după el. Wendy se apropie încet de Aaron. Îl sărută pe vârful nasului şi îşi lăsă capul pe umărul lui. Aaron tresări speriat.

-Ce ai, spuse ea.

-Am pierdut aşa multe lucruri în viață că nici nu-mi aduc aminte. Era să-mi pierd cel mai bun prieten. Fac numai rău. Cred că eu aduc ghinion peste cei care mă înconjoară. Nu mai vreau să pierd.

Wendy îl privi furioasă.

-Aaron, nu te mai recunosc. Nu ştiu ce crezi. Că poți face regulile jocului? Crezi că eşti singurul căruia i se întâmplă lucruri rele? Te consideri aşa de important încât toți trebuie să sară în jurul tău şi să plângă lângă tine când suferi? Dar imaginează-ți că nu eşti singurul care are probleme, că şi cei din jur au suferit eşecuri. Aaron nu eşti singurul care este dezorientat. Crezi că doar tu eşti trist şi singur. Nu este aşa. Trezeşte-te şi riscă ceva.

-Nu pot. Mi-e frică să pierd.

-În viață există lucruri mai importante decât câştigul sau pierdutul.

-Nu ştiu.

-Ce îți provoacă atâta teamă?

Nu spuse nimic. Wendy îşi lipi fruntea de a lui şi-l privi în ochi. Aaron îi evită privirea.

-Cred că voi strica iar totul şi nu ştiu câte ocazii voi mai avea la dispoziție.

-Asta te înfricoşează?

-Mi-e teamă că mă îndrăgostesc. Că mă părăseşti.

-Vrei să te îndrăgosteşti? Îl întrebă ea plină de speranță. Aaron îşi ridică privirea şi o ținti direct

în ochi.

-Da.

MORPHINE AND MICROPHONES

E joi noaptea exact cu două minute înainte de miezul nopții. Sam se pregăteşte pentru emisiunea sa nocturnă care ține până la ora 3 în zori. Un fel de maraton radiofonic pe Radio KLGM.

Era cel mai reuşit concept al său şi era mândru de ceea ce realizase. Numărul ascultătorilor era în continuă creştere şi asta era bine şi pentru portmoneul său.

Şi-a pus puțină cafea în ceaşcă şi se aşează în fața pultului. Îşi aranjă microfonul. Îşi întinse mâinile şi pocni din degete. De la pupitrul tehnic i se făcea semn că mai are cinci secunde.

Genericul muzical al emisiunii porni şi Sam era gata de start. Liniile telefonice erau deschise şi îşi aşteptau interlocutorii.

-Hey, hey, hey. Nu-i aşa că este o noapte superbă astăzi? OK ascultători fideli ai emisunii Midnight Stories, sper că v-ați adunat în număr mare spre bucuria sponsorilor noştri. Dar gata cu glumele de prost gust. Ca în fiecare joi vă ascultăm păsul, DJ Sam cu toată echipa. Să vă aud.

Cei din camera tehnica au scos câteva țipete în microfon.

-După cum vedeți suntem într-un număr mare şi sperăm că vom afla multe lucruri interesante de la voi la tema din această noapte. Precis sunteți curioşi ce v-am pregătit. Poate este vorba despre cel mai normal lucru din lumea asta. Poate ca ar trebui să-i dăm mai multă importanță. În această emisiune vom discuta despre noapte. Ce vă sugerează ea? Ce simțiți când vă aflați în mijlocul ei? Orice aveți pe suflet la această temă puteți transmite pe undă la Radio KLGM.

Apasă pe un buton şi interveni un scurt generic al postului radio.

-Noaptea, această misterioasă chestie care ne înconjoară în acest moment. Noaptea este misterioasă prin însăşi înfățişarea sa. Întunericul stăpâneşte totul şi ascunde multe. Este nemaipomenit. Nu ştiu dacă ați încercat vreodată să simțiți noaptea, să o atingeți. Poate că ati fost atinşi de ea fără să vă dați seama. Să vă povestesc o scurtă întâmplare. Era o noapte de vară. Mă plimbam. Întunericul a fost inundat de luminile stradale. Era aşa de cald încât transpiram şi în maieu. O adiere de aer cald mi-a atins pielea udă. Parcă era o palmă care se strecura peste tot. Mă simțeam aşa de bine. Noaptea m-a atins. O experiență asemănătoare este descrisă în melodia următoare.

Apăsă cu degetul pe un buton şi porni melodia. Îşi luă căştile de pe urechi şi se tolăni în scaunul mare. Îi făcu semn asistentului în legătură cu telefoanele. Acesta îl atenționa că avea 5 linii ocupate şi putea să înceapă. După terminarea melodiei reluă microfonul.

-Ei bine prieteni şi insomniaci. Mă bucur că ați ajuns pe la emisiunea mea. Văd ca sunteți pregătiți să vă eliberați de poveştile voastre. Să vedem ce are de spus Michael. Eşti în direct.

-Bună Sam.

-Bună şi ție. Mă bucur că te-ai gândit la noi.

-Întotdeauna mă gândesc la voi.

-Perfect. Ce experiență ciudată ai avut cu noaptea?

-Drept să-ți spun, întunericul mă cam inspăimântă.

-Câți ani ai Michael, dacă nu te superi?

-....27.

-Mă dezamăgeşti Michael. Cum poate să-ți mai fie frică de întuneric?

-De mic am avut această frică în mine. Părinții mei m-au lăsat de foarte multe ori singur peste noapte în casa goală şi îmi era frică să merg şi până la toaletă.

-Crezi că nu ți-a trecut nici măcar puțin din această frică?

-Nu. Cum se lasă întunericul mă încui în casă şi aprind toate becurile. Îți poți da seama ce mare mi-e factura pentru energie.

-Vrei să spui că dormi cu lumina aprinsa?

-Da Sam.

-Michael îți mulțumim pentru sinceritatea ta, poți rămâne pe fir pentru a primi de la colaboratorii mei câteva adrese care te pot ajuta.

Îl privi pe operator care îi făcu semn să cotinue. Sam îşi aprinse o țigară şi sorbi o gura din

cafeaua încă fierbinte.

-Noaptea reprezintă eternitatea. O eternitate în care nu poți vedea nici începutul nici sfârşitul. O eternitate perfectă. Să vedem pe cine mai avem pe fir. Cum ar fi cu Linda?

-Sam?

-Da Linda, te ascultăm.

-Sunt aşa de fericită că am reuşit în sfârşit să te prind la telefon. Nu am crezut că voi reuşi.

-Vezi... la Midnight Stories totul este posibil. Ce vrei să ne povesteşti ?

-O, mie îmi place foarte mult noaptea.

-Nu ți-e frică de ea ca şi lui Michael?

-Deloc. Cel mai mult îmi place să mă plimb ore în şir cu prietenul meu...

-... nici nu ne-ai spus că ai un prieten.

-Dar am.

-Cum îl cheamă?

-Îl cheamă Abdul.

-Sună ciudat dar nu-i bai. Unde îți place să te plimbi cu el?

-Oriunde. Ne pierdem pe străzi ale căror nume nici nu le cunosc dar care sunt impresionante prin simplitatea lor.

-Îți place să priveşti prin ferestre la oameni în casă?

-De unde ştii acest lucru?

-Am presupus şi eu.

-Aşa este. Mă fascinează viața celor din jurul meu. Am avut norocul să prindem o pereche în plină acțiune.

-Adică făcând sex?

-Da.

-Şi cum a fost?

-Mi-e ruşine să spun.

-Te-a excitat?

-Da. Chiar foarte mult, nici nu mă aşteptam la acest lucru.

-Şi ce ați făcut?

-Cum adică?

-Să nu-mi spui că doar i-ați urmărit şi ați stat ca două stane de piatră.

-Nu... Am început să ne mângâiem.

-Cum a fost?

-A fost ceva deosebit.

-Nu v-a fost teamă ca veți fi descoperiți?

-Nu. Chiar de aceea iubesc noaptea, deoarece îmi oferă posibilitatea să mă ascund când doresc. Mă simt puțin perversă că-mi place să privesc în viața nocturnă a altor persoane.

-Din ce cauză Linda?

-Sunt sigură ca mie nu mi-ar place să fiu urmarită.

-Dar ei nu ştiu că sunt urmăriți, sau poate chiar asta îşi doreau. Poate de aceea s-au lăsat văzuți.

-Mă simt ca o spioană.

-Nu trebuie să te deranjeze acest lucru. Cu toții suntem spioni. Fiecare este interesat de ceea ce fac cei din jur. Este ceva normal. Eu aş numi asta pur şi simplu curiozitate.

-Poate că ai dreptate.

Primi semn de la operator că era timpul pentru o melodie.

-Bine Linda, îți mulțumim pentru telefon şi mai sună şi altădată. Acum continuăm cu un alt hit al nopții.

Urmă o melodie de şapte minute aşa că putea să se retragă puțin. Dispăru în toaletă şi îşi pregăti alarma ceasului să-l anunțe când să revină. Se aşeză pe capacul toaletei. Îşi scoase din geacă o trusă din piele. Desfăcu fermoarul şi scoase la iveală o seringă din sticlă, un ac şi o sticluță de morfină. Îşi asamblă instrumentele. Scoase doar câteva liniuțe de morfină şi şi-o injectă direct în venă. Se lăsă cu capul pe spate şi savură momentul plăcerii.

Cu un minut înainte de terminarea melodiei îi sună ceasul de la mână. Se trezi ca dintr-un somn plin cu vise şi amețit îşi desuflecă mâneca de la cămaşă. Îşi strânse trusa şi reveni la pupitru. Se aşeză. Țigara s-a ars de singură, iar cafeaua era rece. Putea să reînceapă discuțiile.

-Sper că nu ați adormit încă. Mai avem câteva ore bune de discuții şi nu vreau să vorbesc în gol fără să fiu ascultat.

Câteva luminițe se mai aprinseră pe telefon. Sam zâmbi satisfăcut.

-Să vedem ce ne mărturiseşte Ben.

-Bună Sam.
-După voce îmi dau seama că eşti trist.
-Sunt foarte trist. Noaptea mă întristrează deoarece atunci îi simt cel mai mult lipsa.
-Este vorba despre o ea, nu-i aşa?
-Nu orice ea. Este zeița mea, adica a fost, dar in inimă tot mai este. A crezut că mă poate îndepărta de ea aşa de simplu.
-Ți-a dat papucii.
-Şi încă la telefon.
-Ce sadică.
-A spus că aşa e cel mai bine. Şi asta după şapte ani de dragoste.
-De şapte ani?
-Pare mult, dar nu este, deoarece o mai iubesc la fel de mult ca în prima zi.
-De ce te-a părăsit?
-A spus că nu mă mai iubeşte.
-Asta doare.
-Şi încă foarte tare, dar eu nu o cred. Sunt sigur că este vorba despre un nou gagiu.
-Poate că a spus adevarul.
-Nu cred. Molly a mea nu mi-ar face una ca asta. Precis el a obligat-o.
-Ce ai de gând să faci?
-Bună întrebare. Ce voi face? Nici eu nu ştiu. În moment sunt foarte zăpăcit. Încerc să-mi aranjez totul în minte şi în inimă. Trebuie să ştiu adevărul. Trebuie să-l aflu şi să o recuceresc.
-Crezi că te mai vrea înapoi, din momnet ce ți-a spus că nu te iubeşte?
-Mă iubeşte! De câte ori să-ți mai spun, se răsti Ben la el. Sam se sperie de violența din glasul lui.
-Ben, nu este nevoie să te enervezi. Este doar o femeie.
-Ea este femeia. Nu o simplă femeie.
-Sunt sigur că vei găsi o alta pe care o vei iubi şi mai mult.
-Nu. Nu voi mai iubi altă femeie.
-Asta n-ai de unde să ştii.
-Ştiu, deoarece nu voi lăsa altă femeie să se apropie de mine. O voi recuceri.
-Şi dacă nu va vrea?
-Va vrea. Nu o să aibă încotro. Mă va reprimi în inima ei în care sunt sigur că nu am murit încă.
-Poate are pe cineva, aşa cum ai presupus tu. Ce vei face atunci?
-Dacă nu poate fi a mea atunci nici a lui.
Închise telefonul. Sam fu zăpăcit de ciudățenia convorbirii.
-Se pare că Ben este foarte sigur că va obține ce vrea. Să vedem dacă Sandy este de aceeaşi părere.

6 NOTIȚE

1.

Sentimentul a fost acelaşi. Bătăile inimii prindeau viteză şi privirea se scălda în splendoarea imaginii. Îl privi printre oameni şi se minuna. Toată săptămâna a aşteptat să-l vadă. Doar pentru asta trăia. Singurul lucru care mai conta era chipul lui. Îşi întoarse privirea şi o observă, dar la fel de rapid îşi dezlipi ochii de imaginea ei.

Nu o interesa că el nu mai era aşa de înflăcărat. Atunci, când ea nu era singură, privirile lor se întâlneau tot mai des şi din ciocniri accidentale s-a ajuns la un salut furat. A trecut multă vreme. Ea a crezut că l-a uitat cu toate că spera să-l revadă. Şi el a apărut. Mai frumos decât înainte. Mai atrăgător şi mai puțin interesat de persoana ei. Primul şoc l-a digerat rapid. Nu nu se putea supăra pe el.

Acele trăsături angelice. Era geloasă pe orice fată care se apropia de el. Ce făcea când ea nu-l vedea nu o interesa, dar nu ar fi putut suporta să-l vadă alături de alta. A crezut că înnebuneşte când prietena ei cea mai bună îi spuse că i se pare simpatic.

Îl privea în acest moment fără să clipească. Tot timpul îi vedea doar ceafa, cu părul incredibil de negru în care şi-ar fi afundat degetele. Profesorul explica ceva dar ea nu putea fi atentă. Nu se putea concentra doar asupra lui. Îşi întoarse capul într-o parte. Îi surprinse profilul şi se visa sărutându-i pleoapele,

sprâncenele, buzele. Puținele momente în care îi vedea fața în întregime erau de neuitat. Şi-ar fi dorit ca el să împietrească pentru câteva momente, astfel ca ea să-i poată studia întreaga ființă fără a se jena de privirea lui trecătoare surprinzând-o pândindu-l.

Încerca din răsputeri să-i atragă atenția. Se plimba prin fața lui. Îşi aranja părul sau se ruja într-un loc de unde el o putea urmări fără probleme. Aşa de mult îşi dorea ca el să o observe. Să-i urmărească mişcările, privirile, paşii. Dar el continua să nu se implice.

Se visa deschizându-i încet nasturii de la cămaşa albă. El nu făcea nimic. Nici nu avea nevoie. Ea nu era importantă. El necesita întreaga ei atenție. Degetele ei se plimbau peste pieptul lui. Mici atingeri electrizante.

Acum stătea singur. Colegii l-au părăsit. Ea se îndrepta spre uşă aruncându-i o privire fugară. Se întoarse rapid. Acum stătea cu capul lăsat pe bancă. Cu ochii închişi. Părul, genele lungi şi arcuite, buzele senzuale, barba scurtă. Îl dorea aşa de mult.

Se aşeză la locul ei preferat: lângă fereastră. De acolo putea să observe dacă o urmăreşte, i-ar fi văzut reflexia în sticla transparentă. Dar nu o urmărea. Îl văzu părăsind sala. Pe coridor mai era o fată pe care nu o cunoştea. Nu l-a sărutat. Nu l-a ținut de mână. Nici măcar nu s-a apropiat de el prea mult, dar ea o ura. Îi dorea moartea. Era un potențial dușman.

El reveni, îşi strânse lucrurile şi părăsi sala. Ea porni pe urmele lui, îl văzu făcând colțul. Singur.

2.

Discuția era deosebită. Aşa liberă şi lipsită de prejudecăți. Exact ceea ce şi-a dorit. Vroia să o ia în acel moment. Scenariile prindeau viață în mintea lui. Ea vroia acelaşi lucru, dar el o va surprinde. O va înnebuni şi ea va trebui să se lase dusă de val.

Din fața plăcerii nu putea fugii. Îi povestise despre modul cum îl dorea, de cum îşi imagina că va decurge seara cu pricina. Curiozitatea lor trebuia potolită. Îşi plănuise ca săptămâna ce vine să se întâmple, dar atunci situația părea prea complicată. Nu-i plăceau complicațiile. Trebuia să-şi liniştească dorința carnală.

Deja stia ce va face cu ea. Fiecare mişcare era plănuită. Degetele ei vor naviga oarbe peste trupul lui. Se va rostogoli de plăcere. Dar nu aveau mult timp. Lucrurile luaseră o întorsătură neaşteptată într-o direcție în care nu spera. Era acea persoană care îl atrăgea şi cu care nu ştia ce să facă. Nu vroia să facă ceva care să o rănească. De aceea totul trebuia să se întâmple în acea seară. Exact atunci.

Mai era o ființă care îl punea pe jăratec. Mereu dulce. Deschisă şi simpatică. Câteodată părea interesată, altădată nu. În mintea lui nu mai putea face curățenie. Anumite fapte aveau întâietate.

Ultima seducție trebuia să înceapă. O va suna. Îşi va anunța vizita, iar ea va înțelege. Va suna la uşa ei. Mai fermecător decât îl ținuse ea minte, mai excitat decât îl credea şi mai surprinzător decât ar fi sperat.

Va închide uşa. Va stinge lumina. Plăcerea ascunsă ieşea la iveală. Dorințe învechite dar nu uitate ieşeau la suprafață. Ceea ce şi-au dorit dar nu au rostit, acum, devenea realitate.

3.

Aştepta. Vroia să plece, dar ştia că nu era bine. Nu vroia să ştie. Scaunul devenea tot mai incomod iar persoanele care apăreau în acea încăpere nu-i inspirau siguranță. Siguranță față de ceea ce ştia că avea dar nu vroia să accepte.

Nu vroia să treacă prin procedura aceea înspăimântătoare. Nu vroia să i se injecteze chimicalele care acționau aşa de agresiv asupra sistemului imunitar. Vroia să creadă că totul va trece de la sine. Câteva pilule colorale şi putea să-şi continuea existența.

Era aşa de tânăr… Îşi făcuse atâtea planuri, dar durerea spontană îl înebunea. Ştia că ceva nu era în regulă. Dar poate totuşi…era expresia lui preferată.

Nu vroia să i se întâmple aşa ceva. Avea prea multe conturi descise pe care nu ştia dacă avea timp să le închidă la timp. Presupunea că de altundeva venea durerea, dar se mințea doar şi ştia acest lucru.

În acel moment prefera o minciună decât adevărul. Nu vroia să audă acele cuvinte care pe de o parte explică gravitatea cazului dar în acelaşi timp parcă vrând să explice şansele. Date statistice şi promisiuni. Era ceva ce nu vroia să audă.

Asistenta ieşi din cabinet şi îi citi numele. El se ridică speriat, o privi şi părărsi clinica. Nu putu să audă. Nu vru să audă.

Mai bine să fie surprins de moarte.

4.

Precis vroia să-l pedepsească pentru ceea ce nu făcea. În mintea ei îl vedea privind-o cu aceeaşi curiozitate cu care o privea la început. Îşi arcui spatele când îl simți mângâind-o şi sărutând-o. Umed şi cald. Mare şi gros. Îşi imagina că el era acela care îi provoca atâta plăcere. Nici nu se putea gândi la atcineva.

Începu să plângă în timp ce plăcerea îşi atingea țelul. Îi venea să se cațere pe pereți. Starea ei de fierbere părea să se amplifice cu fiecare sărut. Respirația sacadată era acompaniată de gemete şi smuciri necontrolate. Continua să-i mângâie părul care se pierdea undeva pe la mijlocul ei.

Avea părul scurt şi ud. Semăna cu părul lui, dar nu era el. Parcă vru să-l îndepărteze pe acel bărbat pentru o secundă. Ştia că îşi făcea doar rău. El nu era persoana la care se gândea.

El se folosea de ea. Ea se folosea de el. Îl simți frecându-se de trupul ei extaziat. Îl simțea. Îl vroia. Indiferent cine era. Trebuia să-l simtă în interior. Era o necesitate urgentă.

5.

Fugea de câteva minute bune şi nu ştia în ce direcțea o lua. Erau aceleaşi străzi pe care circula deobicei dar care acum păreau distorsionate. Începea să-şi plângă de milă. Ştia că mai avea mult de fugit. Ştia că nu se putea ca totul să se termine în acel loc. Trebuia se existe o destinație.

Sudoarea se prelingea pe tot trupul încălzit. Mai avea mult de fugit. Se gândea la lucrurile groaznice care i se puteau întâmpla. Se putea împiedica şi pica. O maşină putea să-l lovească. Se putea întâmpla orice şi el nu mai trebuia să fugă. Nu mai trebuia să obosească. Nu mai trebuia să plângă.

Gata cu scenele bine gândite pentru a se potrivi oricărei situații. O altă noapte însingurată într-o încăpere plină cu oameni. Oameni care se ocupau fiecare de propriile probleme. Oameni pe care nu-i interesa din ce cauză fugea.

6.

Acel moment era aşa de ciudat. Nu se aştepta să-l întâlnească în acea mulțime. El era ultima persoană care spera că-i va trece prin fața ochilor. Dar deodată îi zări fața, pe care nu o putea uita, apărând printre oameni. Imediat observă trandafirul, aşa frumos: roşu, îmbobocit cu o tulpină interminabilă. I se potrivea aşa de bine.

Când o văzu, privirea i se lumină şi o salută. Ea îi răspunse după care dispăru în mulțimea din care se ivi. Ea-şi mai întoarse o dată privirea pentru al observa cu trandafirul. Era pentru iubita lui? Precis. Ea se întristă. Toate speranțele… iar el îi cumpăra flori iubitei. Era nedrept. Dar floarea putea fi şi pentru mama lui. Precis pentru ea era. După zâmbetul lui îşi dădea seama că persoana ei îl interesa. Sau poate doar ea vroia să vadă acest lucru.

Un lucru era sigur. Ea va continua să-l adore. Să-l privească din umbră. Să se lase inspirată de furmusețea lui. Va continua să se plimbe prin fața lui. Sperând…

ESCAPADA

Îşi propuse ca acea zi să si-o dedice. Era aşa de cald pentru luna octombrie încât nu rezista tentației şi plecă de la lucru spre coastă. Vântul îi trecea prin păr în timp ce Jeep-ul se îndepărta tot mai mult de oraş spre o părticică de linişte. Parcă maşina undeva departe de şosea, în nisip.

Se descălță de sandale şi păşi cu picioarele goale în nisipul cald. Rochița uşoară de vară îi era unduită pe trup de vântul destul de puternic. Îşi eliberă părul blond de sub eşarfa pe care o purtase în maşină.

Şuvițele de păr se plimbau pe toată fața obligând-o mai tot timpul să le scoată din gură. Simți aerul sărat al apei. Soarele dogorea neobişnuit de tare şi o îmbia să îl guste.

Trecu prin iarba uscată care era presărată pe duna de nisip. Trecu de el atingându-i vârfurile

cu palma. Vântul le îndoia în toate direcțiile până ce îi atinseră picioarele. Zâmbi gâdilată.

Trecu de ierburi şi în fața ei se deschise apa albastră care inunda o fâşie îngustă de nisip fin. Îşi desfăcu încet nasturii de la rochiță şi o aşeză între ierburi. Vântul îi gâdila pielea.

Despuiată îşi cufundă curbele în nisip. Se scăldă în plapuma galbenă şi fină aşteptând. Îşi închise pleoapele şi ascultă valurile înspumate cum se apropiau de ea, dar nu o atingeau. Era aşa de cald. Razele fierbinți îi atingeau sânii de parcă erau nişte mâini invizibile.

Îşi întoarse privirea spre ocean, căutând valurile înspumate. Acestea nu o vroiau şi se pierdeau la câțiva paşi depărtare de ea. Se rostogoli pe burtă. Firişoarele de nisip se lipiră de piele.

Soarele fierbinte o înnebunea. Dorea apa. Dar degeaba. Plictisită şi dezolată se învârti şi se aşeză pe spate. Capul îi căzu în pulberea fierbinte, invadându-i şuvițele blonde şi zburdalnice. Îşi închise pleoapele. Simțea căldura soarelui cum îi mângâia fața. Auzea valurile.

Pe spate, îşi legăna genunchii pe o melodie fictivă aşteptând răcoarea apei care o ocolea. Luă o mână de nisip. Îl lăsă să se strecoare printre degete. Îşi mai cufundă palma în granulele fine şi începu să le răsfire în jeturi subțiri pe gât, apoi între sâni. Firişoarele sticloase se prăvăleau pe abdomen până la cârlionții aurii.

Luă o mână cu nisip în palmă şi o ridică sus. Lăsă şirul de firicele galbui să fie duse de vânt în depărtare. Se simțea aşa de bine. Doar ea şi natura. Totul era aşa de pur şi de nevinovat. Mica ei escapadă din lumea afacerilor era o raritate, dar în acea zi a simțit nevoia să facă acest lucru. Simțea că trebuie să facă ceva ieşit din comun, doar pentru ea şi nu pentru că aşa îi cerea agenda de afaceri.

Se tăvăli prin nisipul încins şi savură fiecare secundă pe care o petrecea în acel peisaj paradisiac. Privi valurile rapide cum se apropiau de ea, dar nu o atingeau. Tot mai aproape, dar nu destul de aproape.

Se ridică în picioare şi privi în depărtare făcându-şi palma streaşină deasupra ochilor. Nici urmă de om. Zâmbi. Mai privi odată oceanul şi se apropie de ierburi. Îşi luă în mână rochița şi trecu desculță şi despuiată printre ierburile fragile şi înalte care parcă țâşneau din nisip. Înainte de a ajunge la masină îşi puse rochia plină cu firicele de nisip. Îşi scoase ochelarii de soare din poşetă şi îşi prinse părul cu eşarfa într-o coadă de cal.

Se aşeză la volan şi privind încă o dată acel loc minunat, lăsă două urme groase în nisip dispărând în norul de praf care se ridică în spatele Jeep-ului decapotabil.

ZIDUL

Descuie uşa şi intră în casă. Era fericită că ajunse acasă cu bine. A fost o zi lungă şi se săturase de investigatii. Era fericită că putea să se tolănească pe canapea, să savureze o ceaşcă cu ceai şi să-şi ridice picioarele pe măsuța de cafea. Aşa trebuia să arate seara perfectă.

Era o linişte ciudată în casă. La ora aceea mergea de obicei televizorul. Sid dormea, dar nu era exclus să-l găsească împreună cu Owen pe o patură în mijlocul camerei de zi, jucându-se.

Îşi lăsă lucrurile să cadă la intrare şi descălțându-se din mers intră în camera de zi. Doar veioza era aprinsă. Owen stătea cu fundul pe canapea, cu coatele proptite de genunchi. Nici măcar muzică nu asculta. I se părea straniu acest lucru. Ştia că problemele erau legate de Aaron. După câte i-a dezvăluit la telefon, Owen avea de gând să meargă la Aaron în acea seară să clarifice totul, dar atunci de ce era trist?

Îl salută, dar nu primise răspuns. Nu înțelegea din ce cauză, când era vorba despre Aaron între ei se ridica un zid de netrecut. Nu se putea să combine cele două legături? Nu putea să discute deschis despre ce-l durea?

Se apropie de canapea. Îl vedea că suferă, dar nu ştia ce să facă. Ar fi vrut să îl ia tare şi să-l oblige să-i spună totul, dar nu ar fi obținut nimic. El trebuia să aibă destulă încredere în ea pentru ai dezvălui păsul. Se urcă cu picioarele pe canapea şi se aşeză în spatele lui, între Owen şi spătarul canapelei. Îşi lipi corpul de spatele lui şi îşi lăsă capul pe umărul încordat.

Observa că tremura, parcă suspina şi nu era exclus să plângă. De ce nu vorbea cu ea? Ar fi vrut să-l ajute, dar el nu-i dorea ajutorul, iar acest lucru durea. Îi mângâie spatele şi îi şopti *totul o să fie bine. Ştia* că acest lucru nu era chiar adevărat, dar măcar încerca să-l liniştească.

-Owen... ?

Îşi ridică puțin capul de parcă dorea să-i asculte întrebarea. Kim privea în gol ascultându-i bătăile inimii prin spate.

-Doarme Sid?

Owen încuviință cu capul.

-Te pot ajuta cu ceva?

-Nu.

-Aş vrea să te ajut. De ce nu mă laşi?

Owen dădea cu capul într-o parte şi-n alta. Ochii îi erau înlăcrimați. Îşi trase nasul.

-Este aşa de trist...

Kim era bucuroasă că măcar încerca să comunice cu ea, chiar dacă nu înțelegea semnificația fragmentelor de gând rostite cu voce tare de soțul ei.

-După atâția ani...

Îi mângâie părul cărunt şi scurt. Ştia că Owen adora să fie mângâiat prin păr. Aşa se relaxa.

-Ai vorbit cu el? interveni Kim.

-Îhî.

Deci a fost la el, dar nu s-au împăcat. Îl ura pe Aaron pentru acest lucru. Îl distrugea pe Owen pe plan afectiv.

-V-ați împăcat?

Owen îi răspunse în mod afirmativ. Era clar, Kim era depăşită. Dacă s-au împăcat de ce plânge? Ce a mai făcut pentru al pune în această stare tensionată?

-Nu va mai fi ca înainte.

-De ce?

-S-au întâmplat prea multe. L-am pierdut.

-Dar v-ați împăcat. Aşa mi-ai spus.

-Da. La suprafață, dar amândoi ştim că totul este doar o întrebare a timpului până ce legătura noastră se va destrăma.

-Owen, nu poți lăsa să se întâmple aşa ceva. Voi mi-ați fost un model că şi bărbații sunt capabili să întrețină o prietenie.

-Îmi pare rău că te-am dezamăgit.

-Nu te înțeleg.

-A plecat de lângă mine şi eu l-am lăsat să plece.

-Poate ai făcut exact ceea ce trebuia făcut.

-Nu. Nu am făcut bine. Trebuia să-l leg de mine. El este mai rece. Nu-l interesează aşa de mult ceea ce simt eu. Acest lucru doare.

Kim îşi lipi urechea de gâtul său şi îl cuprinse cu brațele. Îl legăna puțin într-o parte şi-n alta. Era fericită că a reuşit să treacă zidul care părea de nepătruns. Poate acum era pregătit să-i asculte sfaturile.

-L-am pierdut.

-Cum să-l pierzi?

-Am fost la el în birou. Am avut o conversație cu o încărcătură emoțională deosebită şi totul părea să funcționeze, dar după ce am părăsit încăperea am fost cuprins de un gol imens. O stare de panică a pus stăpânire asupra mea. Mi-am dat seama că totul s-a terminat. El se îndepărtase de mult de mine. A reuşit să facă acest lucru fără să observ.

-Poate e mai bine aşa.

-Pentru cine? Pentru tine? Nu l-ai prea agreat, ştiu acest lucru, dar te-am respectat că nu ai încercat să te pui între noi. Poate chiar te bucură destrămarea prieteniei noastre.

-Nu pot să mă bucur de suferința ta. Te iubesc şi voi sta alături de tine, la bine şi la rău. Ți se par cunoscute aceste cuvinte? Asta înseamnă ca suntem căsătoriți şi că suntem puternici, dar doar împreună.

-Mă doare faptul că l-am pierdut. Mi-era aşa de apropiat. Nu am crezut că voi ajunge să trăiesc această zi. De acum sunt singur.

-Nu eşti singur. Eu sunt lângă tine. Nu te voi lasa să te scalzi în autocompătimire. Nu puteai salva ceva ce nu mai era de salvat. După cum ai spus şi tu, relația voastră s-a răcit treptat. Poate nu mai are aşa mare nevoie de tine ca înainte.

-Acum o are pe Wendy.

-Te deranjează acest lucru?

-Dacă insinuezi că sunt gelos, te înşeli.

-Tu ai spus-o, nu eu.

-Nu sunt gelos, doar dezamăgit. Mă simt marginalizat şi expulzat dintr-o pozitie care îmi aparținea în exclusivitate. Acum că a apărut Wendy, s-au schimbat multe. Este cu mult mai vesel şi mă ocoleşte. Nu ştiu dacă ea îl indeamnă să facă acest lucru sau el nu îmi mai doreşte compania. Dacă este vorba despre Aaron totul este posibil.

-Crezi că va fi aşa de greu fără el?

-Mi-e frică fără el.

-De ce?

-Mi-e frică de viața mea. Acum ca nu mai trebuie să-mi fac gânduri din cauza lui. Totul devine mult mai clar. Acum am reuşit să-mi analizez putin viața şi sunt îngrozit. Până în acest moment nu vedeam doar răul făcut de el, doar greşelile pe care el le-a comis. Eliberându-mă de problemele lui mi-au rămas ale mele, problemele pe care nu am vrut să le văd şi pe care le-am ascuns undeva în adâncul sufletului sperând că nu va trebui să le scot la lumina zilei. Încep să privesc asupra vieții mele şi îmi contabilizez faptele. Am descoperit o sumedenie de greşeli pe care le-am făcut şi sunt îngrozit.

-Fiecare om face greşeli.

-Da, dar eu am fost orb până acum. Vedeam doar greşelile lui, pe mine considerându-mă un fel de sfânt, care face tot timpul ce trebuie şi nu greşeşte niciodată. Asta am încercat să fac şi cu el. Mi-a spus că se simțea tot timpul în concurență cu perfecțiunea mea. Acum realizez că nu sunt nici pe jumătate mai bun decât el, sunt poate mai decăzut, deoarece în loc să-mi recunosc greşelile cum îl obligam pe el să facă, le suprimam şi le camuflam în adâncul sufletului.

-Poate că nu s-a terminat nimic. Poate ai făcut o greşală pe care nu este prea târziu să o descoperi.

-De atâția ani cred că am ajuns să-l cunosc. În seara asta am observat că ceva s-a schimbat între noi. A intervenit ceva care ne-a schimbat pe amândoi. Era aşa de rece. Parcă nu vroia să discute cu mine despre intimități, domenii pe care înainte le dezbăteam la ordinea zilei. Se comporta ciudat şi distant. M-a rănit. Îmi va fi dor de el.

-Nu vrobi de parcă totul s-ar termina.

-Dar s-a temrinat.

-Poate ți-e doar frică să nu greşeşti şi de aceea preferi să închizi cazul. Nu crezi că reacționezi prea pripit? Nu-i dai nici o şansă.

-Îl cunosc mai bine decât tine şi ştiu ce înseamnă fiecare gest pe care îl face. Nu mai are nevoie de mine, dar i-a fost greu să-mi spună acest lucru, aşa că s-a îndepărtat încetul cu încetul şi a sperat ca eu să deschid subiectul. Ştia că ne vom certa puțin. La sfârşit îmi va spune că nu s-a schimbat nimic, dar amândoi vom simți răceala din jurul nostru şi cu zâmbetul pe buze ne vom îndrepta fiecare în altă direcție dar cu ştiința că drumurile noastre s-au despărțit.

-Aşa tratezi totul de parcă ți-ai dori să fie aşa. Crezi că ştii totul şi că trebuie să analizezi situația până ce nu mai rămâne nimic.

-Poate ai dreptate. Poate nu. Simt că nu mai suntem prieteni.

-Cum poți spune aşa ceva? Prietenia nu este doar un cuvânt ci un sentiment şi nu poate fi definit în cuvinte.

-Dar dacă nu mai există acel sentiment nu mai este nevoie de nici un cuvânt care să demonstreze proba contrarie.

Se întoarse cu fața spre Kim. O privi şi îi mângâie obrajii. Era fericit că măcar pe ea o avea. Nimic nu putea să-l înlocuiască pe Aaron, dar asta nu însemna că îl va uita. Nu putea să uite nimic. Acum totul era deja istorie. Nu ştia cât timp îi va trebui să-şi revină la normal, dar trebuia cât mai curând. Avea o familie care avea nevoie de el. Îşi sărută nevasta şi îi mulțumi că l-a ascultat.

INTERMEZZO

M-am trezit fugind pe o stradă fără început şi fără sfârşit. Simțeam cum totul în jurul meu se înnegrea, şi fugeam şi fugeam spre un loc necunoscut. Fugeam spre o lumină la capătul tunelului. Fugeam spre singurul fir real din viața mea care trebuia să se afle undeva în lumina aceea care se apropie tot mai mult de mine.

Nici un început. Nici un sfârşit. Doar tu.

Fugem niciunde. Fugeam repede, conducând prin amintiri, trăind prin trecut. Nu m-am putut linişti până ce nu am dat de tine.

Nici un început. Nici un sfârşit. Doar tu.

MODULAȚIE

SFÂRŞITUL

Stătea speriat în mijlocul drumului. Nimeni nu-l băga în seamă. Nimeni nu vroia să afle

adevărul. El cunoştea adevărul. Ştia ce se va întâmpla cu toții. Ştia, dar nimeni nu-l credea. Toți considerau că lumea va exista veşnic. El ştia de viitorul negru care va veni. Dar cine să creadă un cerşetor? Cine să asculte un bărbat murdar şi cu părul uns? Precis credeau că e nebun. El nu se considera nebun. Ştia că visul pe care l-a avut era un semn. Un semn că sfârşitul se apropia. Se simțea singur deoarece era singurul care cunoştea această veste. Cine ar da crezare unei veşti atât de stupide?

Începu să vorbească, apoi continua să-şi ridice vocea până ce striga. Îi prindea pe oameni de mână. Îi privea direct în ochi. După fața sa murdară şi arsă de soare se ascundeau nişte ochi albaştrii tulburători. Erau aşa de deschişi încât păreau de sticlă. O singură privire şi parcă îți era teamă să mai spui ceva. Simțeai cum privesc direct în sufletul tău fără sa te poți apăra. Stăteai hipnotizat şi simțeai cum îți descoperă cel mai ascuns secret. Voiai să nu te mai uiți la ei, dar nu puteai. Te atrăgeau, într-un anumit fel dar îți provocau şi teamă.

-De ce nu vă deschideți ochii. Nu vedeți semnele? Sfârşitul se aporpie şi voi râdeți şi vă distrați! Mai bine v-ați lepăda de păcate. Veți avea nevoie de acest lucru. Sfârşitul lumii se apropie şi nimeni nu va fi cruțat. Vom muri cu toții.

Oamenii îl ocoleau, îl priveau speriați şi ofensați de prezența lui. S-ar simți precis mai bine dacă acel cerşetor nu ar exista. Era un ratat şi cu asta basta. Nu se potrivea în acel decor. Oamenii nu vroiau să-l vadă. Poate că se jenau sau poate le era frică să nu ajungă şi ei într-o zi ca şi el.

-Nu vreți să mă ascultați, dar ziua judecății se apropie. Salvați-vă sufletele cât timp mai puteți. Am distrus destul lumea. Acum vom fi răsplătiți. Vom pieri.

Mai prinse un om de braț, care îşi trase repede mâna şi grăbi pasul. Oamenii nici nu vroaiu să-l asculte. La un colț de stradă însorită, câțiva tineri îl priveau distrați. Îl priveau cum se mişca haotic prin mulțime agățându-se de oameni şi încercând să le spună adevărul, să le spună viitorul. Dar nimeni nu-l asculta. Tinerii începură să-şi bată joc de el. Câțiva s-au ridicat şi s-au apropiat de el. Au format un cerc în jurul lui şi au început să-l împingă de la unul la celălat. Acesta începu să urle.

-O să muriți în focul iadului. Veți arde cu toții, să nu spuneți că nu v-am anunțat. Cuvintele din Biblie se vor adeveri. Suferința va fi insuportabilă. Moartea va fi pretutindeni. Nu o puteți mirosi? Deja este printre noi. Va veni după fiecare. Salvați-vă dacă puteți.

-Nu mai speria oamenii cu tâmpeniile tale.

-Nu-s tâmpenii. Nu ați văzut primele semne? Cum vă explicați toate catastrofele naturale care au amenințat pământul în ultimii ani. Şi în fiecare an creşte numărul cutremurelor, inundațiilor, incendiilor. Sfârşitul se apropie. Dar nu vreți să dați crezare profeților. Nu vreți să asculați ceea ce de mult este deja hotărât. Nu credeți dar veți vedea. Veți vedea cum familiile voastre vor pieri în fata voastră. Atunci vă veți aminti de cuvintele mele.

-Lumea nu se va sfârşi, țipă la el o femeie între două vârste. Nu se va sfârşi. Ai înțeles? Vom trăi mai departe la fel cum am trăit până acum.

-Dacă aşa vreți să vă trăiți ultimele clipe, este treaba voastră. Eu vreau doar să vă previn.

-De unde ştii că vine sfârşitul lumii? Catastrofe naturale au fost şi înainte de ziua asta.

-Am avut un vis. Am văzut pământul în flăcări. Cerul era înnorat şi D-zeu era foarte supărat. Era supărat pe necredincioşii care în clipa morții doreau să vină la El. Îi puteam auzii mânia. Oamenii urlau şi fugeau în toate direcțiile. În acel moment parcă s-a făcut linişte în jurul meu. Printre ruine şi flăcări am căzut în genunchi. Plângeam. Am auzit nişte tunete înspăimântătoare de parcă s-ar fi crăpat cerul în fața mea. Deodată în mijlocul norilor turbați s-a desfăcut un cerc din care a coborât o rază de lumină. Raza s-a transformat în trepte luminose care urcau spre o destinație necunoscută. În mijlocul norilor.

-Omule, ai băut prea mult seara trecută. Nu mai speria oamenii cu vise. Fiecare visează.

-Dar l-am văzut...

-Şi cum era? Bătrân cu barba lungă şi albă stând pe un tron?

-Nu. Nu seamăna cu nimic din ceea ce e desenat prin biserici. Îl priveşti dar nu-l vezi. Îl simți. Îi simți mărimea. Parcă il poți atinge, dar nu-l atingi. Îi simți mâna mângâindu-ți inima.

-De la ce spital ai mai scăpat.

-Ştiam că nu o să mă credeți.

Lumea se strânse în jurul lui şi la fel de repede se destrămă grupul. Oamenii nu mai pot să creadă în astfel de lucruri. Dacă nu există o explicație ştiințifică nimeni nu mai dă crezare unor simple cuvinte.

-Veți vedea. Veți plăti pentru păcatele voastre. Viața va dispărea pentru totdeauna. Experimentul lui D-zeu s-a încheiat. Trebuie să dispărem. De ce nu mă credeți?

-Ai scăpat de la nebuni.

Se opri brusc. Îl privi speriat. Ochii lui păreau şi mai fioroşi, şi mai albaştri. Parcă vroaiu să-l pedepsească pentru spusele sale. Bărbatul care i-a adresat cuvintele îl privea cu dispreț. Cerşetorul îl privi cu milă de data acesta, de parcă vroia să spună *vorbeşti în neştiință de cauză, vei vedea şi tu şi ceilalți.*

-Cu toții veți vedea. Necredincioşilor! Ziua de apoi se apropie. Nu ne mai rămâne mult timp. Începu să plângă în hohote. Privi cerul însorit care părea să prevestească doar bună dispoziție şi fericire. Nu-i

venea să creadă că D-zeu nu vrea să-l ajute la emiterea acestui mesaj. De ce nu îl ajuta? De ce nu făcea o furtună pentru ca oamenii să-l creadă? Dar nu a făcut asta? A dărâmat case, a distrus oraşe, a ars păduri şi oamenii tot nu l-au crezut. Ce folos să aibă încă un semn?

Se pierdu prin mulțime strigând mai departe fraze despre sfârşitul lumii, despre judecata de apoi, despre suferință şi durere, simptome care au apărut deja dar nimeni nu le ia în seamă.

MAUVAIX HERBES

Kate îşi aranjă şorțul de asistentă şi părăsi vestiarul. Trebuia să se ocupe de doamna Brown, o bătrânică simpatică. Apoi trebuia să ducă nişte probe de sânge la laborator. Trebuia să mai controleze o dată lista lucrurilor pe care trebuia să le facă. Tocmai intrase în tură şi era în mijlocul evenimentelor.

Mergea nervoasă pe coridoarele iluminate. O frământa ceva. Era în legătură cu Jeffrey. Ultima lor ceartă a fost puțin ciudată. Simțea că se sufoca în prezența lui. Parcă îi lua tot aerul. Dar nu acest lucru era problema cea mai mare. Dispariția lui neaşteptată a şocat lumea. Nu ştiau unde se afla. A dispărut fără urmă. Si-a lăsat apartamentul descuiat. Nu a lăsat nici o scrisoare de adio sau aşa ceva.

Poate că nu a dispărut de bună voie. Poate că era vorba despre ceva serios. Poate era ceva în legătură cu fosta lui soție. Nici ea nu ştia. Erau o pereche de câteva săptămâni. Nu ştia dacă pereche era cuvântul potrivit. Nici nu îl cunoştea, cel puțin nu aşa ca pe precedenții lui. Nu lăsa pe nimeni să se apropie de sufletul său. Prefera sexul rapid pe canapeaua sa de piele din biroul spațios. Nu vroia să se implice prea mult sentimental. Spunea că aşa e mai bine pentru ambele părți. Nu vroia să o facă să sufere şi era sigur că o relație sentimentală profundă ar fi sfârşit cu suferintă pentru ea. Poate şi pentru el, dar nu ar fi recunoscut acest lucru pentru nimic în lume. El era cel puternic.

Nu credea că roata se poate întoarce. Poate avea dreptate. Poate că acea răceală din *relația* lor a fost folositoare, acum că el nu mai era. Dar unde era? Ce se întâmplase cu el. De ce a plecat fără să lase o veste? Poate a plecat doar după lapte şi a fost jefuit şi ucis. Poate că trupul său măcelărit şedea într-o canalizare murdară şi plină de şobolani.

Îi era şi groază să se gândească la această alternativă.

Ştia că Jeffrey nu era un bărbat pentru nasul ei, dar s-a lăsat păcălită de şarmul său. Ştia că o va obține şi ea ştia că va fi a lui, chiar dacă doar pentru scurt timp. Nu era prințul din poveşti, dar aroganța lui o atrăgea într-un fel ciudat. Se certau mai tot timpul. Doar în pat se potriveau de minune. Până acum toate legăturile ei se destrămau din cauza incompatibilității la *luptele de dormitor* cum îi plăcea ei să caracterizeze actul. Era nesatisfăcută de foştii ei parteneri. Orgasmul era un eveniment extraordinar de rar.

Cu Jeffrey era altfel. Ştia cum să o aducă la plăcerea mult aşteptată. Dar nu se înțelegeau în rest. Ştia că acest lucru avea să se termine urât. Poate că e uşurată, într-un fel, că a dispărut. Ştia că nu vor mai putea continua legătura lor de parcă certurile dintre partidele de *trântă* nu ar avea nici o importanță. Trebuia să rămână realistă. Ştia că nu putea să clădească o legătură doar pe performanțele lui de amant. O îngrozea ideea că Jeffrey nici nu dorea o legatură profundă. De ce îi era teamă de sentimente?

Poate ştia ceva ce ea nu ştia. Poate ea a rămas în urmă cu veştile, sau a pierdut acea lecție la şcoală. Nu-l înțelegea. Acest lucru o atrăgea şi mai mult de el. Îl ura. Îi era dor de el. Îl adora. Îl disprețuia. Îl iubea. Erau ca focul şi apa. Nu ştia cine era focul sau cine apa. Erau cu schimbul.

Era sigură că doar cu puțină voință ar fi învățat să se înțeleagă. Dar el nu vroia. Spunea că nu are nevoie de o altă nevastă care să-i spună cât de netrebnic este. Era atrasă şi de poziția lui, nu putea nega acest lucru. Era un chirurg recunoscut şi într-un fel o atrăgea puterea pe care el o deținea asupra vieții oamenilor pe care îi opera.

După ce o doftori pe doamna Brown îşi aminti că trebuia să controleze starea unei dansatoare exotice pe nume Cindy, dansatoarea care a pus capăt unei serii de crime după cum şuşoteau colegele de lucru. Trebuia să mai aducă o duzină de comprese din depozit. Luă liftul până la etajul următor. Pe coridor îl salută pe Raul, care tocmai spăla coridorul. Raul era băiatul pentru toate. Îl cunoştea de doi ani, de când se angajase. Era puțin retardat mintal, după cum îl caracterizau asistentele, dar era băiat de treabă. Tot timpul le saluta pe asistente şi le aducea buchete de flori de ziua lor. Le cunoştea data naşterii la toate femeile care lucrau prin preajma lui.

Era simpatic. Acesta era cuvântul cu care îl caracterizau. Tot timpul îşi ținea capul in jos, de parcă se afla într-o lume imaginară. Doar când simți parfumul unei femei îşi întorcea privirea într-un unghi ciudat şi o saluta. O privea lung după ce trecea de el şi îşi continua spălatul coridoarelor.

Kate descuie uşa depozitului şi o lăsă să se închidă după ea. Se urcă pe o scăriță metalică şi căută raftul cu compresele din bumbac. Le găsi. Coborî cu spatele scările numărând încă odată compresele. Nu avea chef să fie certată de medici că nu face treabă bună.

Prin surprindere cineva îşi încleştă mâna puternică de gâtul ei trântind-o de rafturi. Kate căscă ochii şi îl privi speriată. Scăpă compresele. Încerca să se elibereze de braţul lui, dar nu reuşea. Îi lăsă destul loc pentru a respira, dar nu o lăsa să plece. Părea o cu totul altă persoană. Parcă nu era acelaşi. Dar cine era? Ochii nu mai erau la fel de blânzi ci fioroşi, plini de ură. Părea mai bătrân şi mai înalt. Precis faptul că pentru întâia oară îl vedea cu spatele drept şi nu gârbov ca de obicei.

-Raul... dă-mi drumul.

O privi şmechereşte şi cu un zâmbet şiret pe buze îşi întoarse capul într-o parte şi-n alta spunând:

-Ne, ne.

-Raul, te rog.

-Nu sunt Raul.

Kate nu mai ştia ce să spună. Trebuia să scape.

-Mă răneşti, Raul.

Cu cealaltă mână lovi cu pumnul în raftul de lemn chiar lângă urechea ei rupând leaţul. Kate tresări înspăimântată.

-Ţi-am spus că nu sunt Raul, spuse Raul cu o voce violentă.

-Dar cine eşti?

-Sunt Jose.

Kate îl privi speriată. Nu mai înţelegea nimic. Cum putea să fie Jose? Era Raul, cel care era tot timpul aşa de simpatic. Cine era Jose? Era şi Raul şi Jose.

Îşi luă mâna de la gâtul ei şi o trase în mijlocul încăperii iluminate. O aşeză cu forţa cu fundul pe scară. Începu să se plimbe prin jurul ei privind-o şi zâmbind. Nu era Raul. Era clar că nu era Raul, dar era corpul lui. Kate credea că era victima unei farse. Nu credea că acest lucru era real. Nu putea să fie real.

-Ce vrei să-mi faci?

-Curajoasă întrebare. Nu cred că ai vrea să ştii ce o să fac cu tine.

Kate încremeneni. Se făcu albă la faţă şi îl privea disperată. Îi auzea paşii în spatele ei, dar nu avea curajul să se mişte.

-Tu şi colegele tale. Târfe. Târfe sunteţi toate. Tot râdeţi de Raul.

-Dar nu râdem de tine.

-Nu înţelegi că nu sunt Raul? Raul doarme acum. Nici nu ştie că eu discut cu tine. El este un prostănac fără pereche. Se lasă umilit de glumele voastre pe seama lui. Eu nu voi accepta acest lucru.

Kate credea că nu aude bine. Începea să priceapă despre ce era vorba. Nu a văzut aşa ceva doar în filme, dar nu putea fi vorba despre altceva. Raul nu avea nici un frate, sau o altă persoană care să-i semene chiar aşa de bine. El trebuia să fie, dar cum se întâmplat să se fi schimbat aşa de mult?

-Jose...

-Vezi că ştii. Începi să înveţi. Păcat că nu vei avea destul timp.

-Să nu-mi faci nici un rău. Te implor. Nu am vrut să-l jignesc.

-Dar ai făcut-o. Credeai că poţi face ce vrei cu el.

-Jose. Te implor...

-Nu vreau să te aud. Acum eu vorbesc. Tu asculţi. Raul este un băiat bun, dar pentru voi e doar o marionetă nebună care spală coridoarele. Nu vă gândiţi că şi el are un suflet, că şi el îşi doreşte puţină tandreţe.

-Spune-mi ce să fac şi voi face.

-Ce săritoare eşti. Poate că vom reveni asupra ofertei tale.

Kate începu să plângă.

-Lacrimile nu te pot ajuta.

-Ce vrei de la mine? ţipă ea din adâncul sufletului.

-Vreau să simţi cum e să fii victimă aşa cum e Raul. El nu se poate apăra împotriva cuvintelor voastre şi a batjocorei. Eu trebuie să-l apăr, deoarece el nu mai poate. De mai mulţi ani s-a lăsat în mâinile mele. Ştie ca eu voi avea grijă de el.

-Poate îl pot ajuta.

-Nu poţi să-l ajuţi. Doar eu îl pot ajuta. Tu eşti un nimic, dar un nimic foarte atractiv. Se apropie de ea şi îi mângâie faţa. O privi plin de pasiune.

-Drăgută Kate...

Era Raul. Kate observă acest lucru.

-Raul?

Raul îşi ridică privirea blândă spre ea. O privi plin de speranţă.

-Raul ajută-mă!

Îi mângâie faţa cu degetele, care coborau până la gât.

-Nu mai plânge Kate. Nu mai plânge.

-Raul, ajută-mă.

Îi simți palma puternică cum o prinse de gât şi îi observă privirea groaznică ațintind-o. Acel rânjet...

-La revedere Raul, bun venit Jose. Ai crezut că poți scăpa aşa de uşor. Săracul de Raul este îndrăgostit de tine. A reusit să se impună pentru câteva secunde, dar acum nu va mai reuşi să treacă de mine. Nu te voi lăsa să-l distrugi. Asta faceți voi femeile. Faceti doar rău. L-ai răni doar. Nu pot lăsa să-i faci ceva lui Raul. Este inocent. Tu eşti rea. Eşti o târfă.

Apucă un sul de bandă adezivă de pe un raft. Trase de capăt şi desfăcu o fâşie destul de lungă. Banda scoase un sunet strident la care Kate tresări. Tremura la fiecare mic sunet.

-Dezbracă-te.

Kate era tulburată. Nici nu ştia ce auzea. Ce să facă?

-Nu auzi? Mai repede că nu am timp toată noaptea.

Kate îşi desfăcu încet primul nasture de la halat. Îl privea înfricoşată.

-Dăi bătaie.

Prinse cu mâna de halat şi îl smulse de-a lungul nasturilor. Kate scoase un țipăt scurt. Nervos, Jose îi astupă gura cu palma. Duse banda adezivă la buze şi rupse o bucată. Îşi ridică palma de pe buzele ei şi o îndepărtă făcându-i semn cu degetul ca *nu cumva să îndrăzneşti să țipi.* Kate îl privi fără să aibă curajul să respire. Duse bucata de bandă adezivă aproape de fața ei şi îi astupă buzele.

-Ca să nu mai vorbeşti neîntrebată.

Îi trase jos halatul. Apoi îi desfăcu nasturii de la bluza subțire. Parcă privea pentru prima oară un trup de femeie. Era fascinat de fiecare mică descoperire. Îi trase la o parte bluza care căzu la pământ. Bustul. Era prima femeie dezbrăcată pe care o vedea în realitate şi nu din revistele porno pe care i le ascundeau asistentele în buzunarul halatului pentru al pune în situații penibile pe Raul.

Îi desfăcu sutienul. Îi privi sânii. Erau aşa de frumoşi. Aşa de perfecți. Îi privea de parcă erau cea mai mare minunăție de pe pământ. Îi acoperi cu palmele şi parcă electrocutat şi le îndepărtă instantaneu. Fața îi era scăldată în surprindere şi curiozitate. Kate suspina în gol. Nu ştia ce să facă.

Raul o privi cu acei ochi blânzi. Kate nu pricepea ce căuta în acea încăpere. Nu ştia dacă vroia să afle motivul. Trebuia să aştepte. Raul începu să-i desfacă fermoarul de la fustă.

-Nu pot să fac asta.

-Cum să nu.

-Nu este drept.

-Raul, acum ai şansa să o vezi aşa cum ți-ai imaginat-o de atâtea ori.

-Dar suferă.

-Şi tu ai suferit destul din cauza ei. De câte ori nu a trecut pe lângă tine şi ți-ai dorit să o atingi.

-De multe ori.

-Te-a lăsat să o atingi?

-Nu.

-Nu ai suferit din această cauză?

-Ba da.

-Ce mai aştepți?

Raul începu să-i tragă jos fusta. Îi admira picioarele. Îi atinse dantela albă a slipului. Râdea ca un copil mic. Jose se ridică în fața lui Kate. Aceasta îşi închise pleoapele lăsându-şi capul într-o parte. Îi trase o palmă puternică.

-Trezeşte-te, târfă ordinară ce eşti.

Kate îşi deschise larg ochii şi privea speriată prin jur. Nu mai ştia unde se afla. Vroia să îşi ridice mâinile să-şi desfacă banda de pe buze, dar Jose fu mai rapid şi îi prinse brațele cu putere.

-Ne, ne. Nu te grăbi. Văd că eşti cam repezită.

Încerca să vorbească cu el dar nu putea să scoată doar sunete fără înțeles. Jose o privi zâmbind. Îşi apropie urechea de banda adezivă.

-Îmi pare rău dar nu înțeleg nimic. Trebuie să vorbeşti mai tare.

Kate se zbătea în brațele lui şi zumzăia şi mai tare. Se îndepărta de ea. Kate se calmă. Scoase capătul benzii adezive. Un capăt îl prinse chiar sub sâni. Trase de banda şi o lipi de restul pielii. Dispăru cu ea în jurul scării şi reveni până ce ajunse din-nou la piele. Acum stătea lipită de scara metalică şi rece cu mâinile imobilizate sub bandă. Rupse câteva bucăți mici de bandă cu dinții şi o privi direct în ochi. Vroia să-i simtă teroarea. Îi acoperi sfârcurile cu banda lipicioasă.

-Na Kate. Ne simțim mai îmbrăcată?

Ea mormăi ceva.

-Îmi pare rău, dar nu te înțeleg. Ea îi făcu semn cu capul. Vrei să-ți dezlipesc căluşul? Aprobă cu capul. Dar numai dacă promiți să fii cuminte şi să taci. Aprobă cu capul. Prinse cu grijă de un capăt şi îl smulse cu putere. O durea dar ezita să țipe. Nu avea voie să-l enerveze.

-Te-a durut?
-Da.
-Bine. Să te doară. Şi pe Raul îl doare. Nu a regulat încă nici o femeie.
Kate se gândi puțin şi îi veni o idee.
-Poate să mă reguleze pe mine, dacă dorește.
-Ce gest nobil din partea ta. Îl voi întreba. Îmi place ideea. Te-ar deranja dacă aş interveni şi eu?
-Fă ce vrei.
-Asta şi fac. Fac ce vreau. Eu sunt stăpânul situației.
-Dăi drumul.
-Nu-i dau drumul. Trebuie să te faci bărbat. Ai acuşi 30 de ani şi nu ai regulat încă nici o femeie. Nu pot să te văd salivând după fiecare târfă care trece pe coridoarele tale curate.
-Nu-i fă nici un rău.
-Ascultă-l Jose, interveni Kate plină de speranță.
-Tu să taci din gură. Acum discutăm noi.
-Nu vreau să o regulez.
-Dar eu vreau. Nu vezi ce țâțe faine are?
-Dar ea nu vrea.
-Cum să nu. Ea ne-a invitat. Nu-i aşa?
Îşi îndreptă privirea spre Kate aşteptând răspunsul ei.
-Aşa-i...
-Dar nu pot.
-De ce nu poți? Te mustră conştiința? Nu poți că nu vrei.
-Nu de aia.
-Dar de ce?
-Nu mi se scoală.
Jose îşi reveni şi începu să se plimbe prin încăpere. Kate începu să râdă. La început încet apoi tot mai tare.
-Raul, nu-mi poți face una ca asta. Trebuie să o regulezi. Repară-ți trâmbița că o vreau.
-Na Jose, se pare că nu ne vom distra, spuse ea cu un aer sarcatic.
-Tu să taci din gură.
-De ce țipi? Vrei să te impui? Dar degeaba încerci să-ți întăreşti vocea, că în pantaloni nu se mai întăreşte nimic.
O prinse de maxilar şi îşi aporpie fața de a ei. O săruta ținându-i maxilarul între degete. Se îndepărtă de ea.
-Hai Raul. Nu poți să-mi faci un ca asta. Ştii că trebuie să o omor dacă nu ți se scoală?
Kate încremeni. Jose se apropie de ea şi zâmbi.
-Ți-e frică, nu-i aşa?
-Ție nu ți-ar fi?
-Nu mă întreba pe mine, nu eu sunt în situația ta. Eu sunt liber şi mă plimb în jurul tău. Eu nu o să mor. Totul depinde de Raul. Dacă nu i se scoală nu te pot regula, iar dacă nu te pot regula atunci voi fi foarte supărat. Când sunt foarte supărat nu ştiu ce fac.
Se lăsă în genunchi şi îi trase încet chiloții jos.
-Dragută freză porți.
Începu să se plimbe prin jurul ei. Îşi strecură palma în slip şi se jucă cu mădularul. Trebuia să i se scoale. Raul încerca din răsputeri să o salveze cumva, dar nu reuşea. Îl presa Jose. De ce nu i se scula? Kate trebuia să trăiască. Trebuia să i se scoale.
-Se pare că degeaba. Jucăria lui Raul făcea greva.
-Mai încearcă.
-Nu vreau.
-Habar n-ai ce pierzi.
Jose se învârti în jurul ei jucându-se cu mâna în pantaloni. Se apropie de ea şi îi şopti la ureche.
-Îmi pare aşa de rău, Kate. Nu pot. Nu pot. Aş vrea să te ajut, dar sunt sub presiune şi atunci nu funcționează nimic.
-Raul?
-Aş vrea să te pot salva.
-Raul, dezleagă-mă.
-Nu mă lasă.
Îi putea citi durerea din voce.

-Nu mă lasă să te eliberez. Te vrea.

-Trebuie să mă eliberezi.

-Îmi pare rău scumpo, dar nu te poate ajuta. E mult prea laş.

-Jose?

-Nimeni altul.

Începu să țipe după ajutor. Îi lipi imediat banda la loc peste buze. Se zbătea dar nu se putea dezlipi de scară. Jose mai rupse o bucată de bandă. Un capăt îl lipi sub buric şi coborî cu ea între picioarele ei, celălalt capăt lipindu-l de fund. Nu mai putea să-i privească părțile corpului care exprimau sexualitatea fără a se gândi la regulat. Trebuia să ascundă acele porțiuni care îl excitau. Dacă ar fi putut să o reguleze totul ar fi decurs conform planului. Dar nu putea. Nu o putea privi fără să se doarească în interiorul ei. Raul era de vină.

Începu să îi lege banda adezivă şi de picioare pe care le imobiliză de fiarele reci ale scării. Raul nu putea să o ajute. Ajunse în fața ei.

-Eşti pregătită? Vrei să vezi cel mai straşnic mădular din viața ta?

Îşi dădu jos pantalonii şi o lăsă să-i privească sexul atârnând.

-N-ai mai văzut aşa o măreție. Să vezi când e sculat ce mare e. Ne-am fi putut distra, dar Raul nu a fost pe recepție. Îmi pare rău fetițo.

Îşi trase înapoi pantalonii. Îşi închise nasturii.

-Nu mă mai privi aşa de doritoare. Ştiu că ți-a plăcut ce ai văzut, dar azi nu primeşti porția de regulat. L-ai privit de parcă îl doreai cu adevărat. Poate că încercai doar să-l hipnotizezi. Presupun că ți-ai dorit să se ridice şi să se arate în toată măiestria sa. Azi nu-i ziua ta norocoasă.

Mai rupse două bucăți de bandă şi se apropie cu ele de ochii ei.

-Închide pleoapele.

Ea dădea din cap pentru al împiedica.

-Trebuie să le acopăr, deoarece mă excită şi nu pot să-mi satisfac libidoul.

Îi trase o palmă şi o linişti. Îi lipi pleoapele cu forța.

-Acum sunt pregătit.

Scoase din buzunar un bisturiu şi se apropie de gâtul ei.

ENTLADUNG

Nu mai putea suporta viața pe care o purta. O ura. Era aşa de lipsită de evenimente. Nu ştia cât timp avea să mai reziste fără să explodeze. Se simțea ca o oaie în mijlocul haitei de lupi. Parcă toți îi căutau doar greşelile. El nu era Dumnezeu. Era un om şi avea dreptul să greşească, dar cei din jurul său se pare că nu acceptau acest lucru.

Vroia să se elibereze de viața lui prezentă. Trebuia să-şi încheie socotelile şi să dispară în necunoscut. Țara era destul de mare. Era sigur că putea să se refugieze undeva într-un orăşel nu prea mare unde viața este încă în ordine. Nu mai trebuia să lucreze ca şi chirurg. Ar fi mulțumit şi cu un post la biblioteca orăşenească unde să poată citi clasicii literaturii, în sfârşit.

Trebuia să facă acest lucru cât mai curând. Nu mai suporta presiunea care creştea pe umerii săi cu fiecare zi care trecea pe lângă el. Nu mai avea nici un motiv să stea. Fiecare stradă îi amintea doar de lucruri pe care ar dori să le uite.

S-a săturat şi de ifosele fostei sale neveste care vegeta în apartamentul ei luxos şi cheltuia banii pe care el îi trimitea lunar pentru alimente fetiței lor de 10 ani.

Dar ce sunt eu? Marioneta tuturor. M-am săturat să fiu țapul ispăşitor. Este uşor să dea cu toții vina pe mine, sunt perfect pentru acest rol. Dacă se întâmplă ceva rău, Jeffrey Jones este de vină. Cine altul?

Îşi strângea bagajul. Hotărârea era deja luată. Se săturase de vechea sa viață în care trebuia să se gândească doar la cei din jur. Nu trebuia să uite chiria, nici cercetarea pe care o ținea la spital pe lângă operații, nici de mica Abby şi să nu mai amintim de drăguța lui ex-nevastă care tot îl certa că întârzia să aducă fata la sfârşitul week-endului rezervat prin lege lui.

Se săturase şi de drăgălaşa lui fetiță care făcea doar prostii, strica totul şi făcea doar murdărie şi apoi începea să plângă după nu mai ştiu care păpuşă pe care a uitat-o acasă. Îl scotea din pepeni şi îşi dorea doar să vină ziua de duminică şi să o debarce la mumă-sa care era la fel de răsfățată.

El era de vină, fiind un chirurg bun, avea un salar mare şi o răsfăța cu toate bunătățile şi cadouri scumpe. Trebuia să scape de amândouă. Nu-l deranja că va fi pecetluit drept un abandonator de copii. Vroia să-şi mai trăiască şi el puțin viața, sau ce a mai rămas din ea. Până acum nu a reuşit să facă nimic pentru sufletul său, doar pentru cei din jur.

Şi de spital se săturase. Toată ziua numai pacienți care aşteptă să faci minuni. Pentru ei este ceva normal să îi salvezi, dar dacă dai gres te dau în judecată. Toată ziua te enervează cu durerile lor imaginare doar pentru a primi mai multe calmante şi a se droga în instituțiile publice. Nu le putea face pe plac. Tot timpul aveau ceva de reclamat. Ba nu le plăcea aerul cu care te adresai, ba nu le convenea că trebuiau tăiați. Orice făcea, tot el era de vină. Ei nu se gândeau că şi el e doar un om, şi el are sentimente şi probleme şi nu poate fi tot timpul vesel. Ei pretind să fii tot timpul drăguț.

Şi Kate. Noua lui aventură. De fapt nici ei nu ştiau ce se petrecea. Ea e asistentă la acelaşi spital şi s-au apropiat. Şi de ea s-a săturat. Nu vroia doar să-i conducă viața. Îşi mai amintea una din discuțiile pe care le-au dus cu doar câteva zile în urmă.

-Jeffrey, nu mai ai voie să fii aşa de precipitat.

-Te rog nu mă lua cu lucruri din astea. Nu am chef să mă cert şi cu tine.

-Nu ştiu ce se petrece cu tine. Nu te cunosc aşa.

-Să fim sobrii. Ne-am pus-o de câteva ori. Nu poți pretinde că mă cunoşti. Nici fosta mea nevastă cu care am fost căsătorit 9 ani nu mă cunoaşte.

-De ce eşti tot timpul aşa de negativ?

-Îmi pare foarte rău dacă nu pot să sar toată ziua ca un titrez prin fața ta doar pentru ați demonstra că îmi merge bine.

-Nu ştiu cine te crezi. Jeffrey, nu poți trata lumea cu atâta indiferență. Crezi că toată planeta conspiră împotriva ta. Crezi că toți îți vor doar răul.

-Dar aşa este. Nu o vezi pe vulturița de dr Shue cum aşteaptă sa fac o greşală cât de mică pentru a mă lua în şuturi?

-Te deranjează că este o femeie şi că este şefa ta.

-Nu mă deranjează că am o şefă femeie, dar să nu se creadă Dumnezeu. Mi-e destul că cel original nu ține cu mine la toate operațiile şi îmi mor pacienții sub bisturiu. Îmi pare rău că nu pot fi mai sensibil şi să spun fraze pline de miere ca în filmele de dragoste. Aşa sunt eu. Dacă nu-ți convine, pleacă de lângă mine.

-Jeffrey, nu te înțeleg. Credeam că între noi...

-Ce să fie între noi, ceva special?

-Da.

-Asta nu joacă nici un rol. Îmi place să fiu în preajma ta dar nu când începi să mă dădăceşti mai rău ca maică-mea. Ştii cum mă simt? Ca victima unui plan bine pus la punct care are ca unic scop distrugerea personalității mele.

-Ai probleme grave.

-Nu am probleme Kate, doar că m-am săturat să fiu jucăria oricărui fraier. Nu am de gând să aştept următoarea tură de jigniri din partea şefei.

-Ce vrei de fapt?

-Vreau o viață liniştită, lipsită de probleme. Vreau să mă pot elibera de toate problemele cotidiene.

-Nu mai fii aşa de naiv. Nu are rost să-ți faci astfel de iluzii. Nu vei putea să te desprinzi de îndatoririle tale. E prea mult în joc.

-Ştiu eu ce-i în joc. Te gândeşti doar la tine. Vorbeşti despre sentimentele tale care sunt puse în joc.

-Da, ai dreptate. Şi eu sunt un om, şi eu îmi doresc să fiu fericită şi sunt sigură că aş putea să fiu fericită lângă tine, dacă tu ai vrea acest lucru, dar nu vrei. Respingi pe fiecare care încearcă să se apropie de tine.

-Mă apăr doar.

-Te aperi de duşmani imaginari, care există doar în mintea ta bolnavă. Cred că ai învățat prea mult la facultate, iar acest lucru se resimte doar acum.

-Nu mă înțelegi...

Acum era pregătit.

Gata cu bârfele pe seama mea. Jeffrey Jones îşi începe o noua viață. O viață lipsită de atâtea îndatoriri. Voi lăsa totul baltă. Nu voi spune nimănui că plec. Să mă caute dacă vor. Poate mă vor găi, poate nu. Nu-mi pasă ce vor face. Ştiu doar că nu mai suport să trăiesc în felul în care am trăit până acum.

Îşi luă valiza pe care o umplu doar cu lucruri absolut necesare şi fără să lase vreun mesaj dispăru din casă. Îşi aruncă valiza în portbagajul maşinii şi se aşeză la volan. Îşi mai întoarse încă odată privirea spre vechea lui viață, acea viață plină de probleme şi de obligații, acea viață pe care între timp o ura.

Îşi îndreptă privirea spre noua lui viață. Nu ştia unde îl va duce acea maşină, dar sigur departe de New Orleans.

Porni motorul şi cu zâmbetul pe buze părăsi oraşul pe cel mai scurt drum. Se eliberă. În sfărşit.

LIEBESTOD

Se pregătea să caute cheile prin poşetă când observă că uşa era crăpată. Privi speriată prin jur. Nu era nimeni. Împinse uşa, care se deschise larg fără a face nici un zgomot. Păşi cu grijă în holul mic. Nu auzea pe nimeni, dar hoțul mai putea să fie în acel loc. Îi era teamă. Avea nevoie de o armă pentru a se apăra, dar nu avea nimic care să semene cu o armă aşa că prinse poşeta mai bine pentru a se apăra cu ea, dacă era nevoie. Aruncă o privire în bucătărie. Era goală. Răsuflă uşurată. Îşi continuă drumul spre baie. Nimeni. Mai o cameră. Se apropie cu inima în dinți. Împinse uşa şi se uşură când observă că nu era nimeni.

Privi în jur pentru a observa dacă îi lipsea ceva, dar totul era la locul lui. I se părea ciudat. Era sigură că nu a lăsat uşa descuiată când a plecat. Înseamnă că cineva a intrat în apartamentul ei. Dar ce hoț e acele care intră şi nu fură nimic? Cu sentimente împărțite îşi lăsă poşeta şi reveni pe hol pentru a închide uşa de la intrare pe care o lăsă larg deschisă în caz că era nevoită să fugă. Privi încuietoarea care nu era forțată. Ciudat, dar precis nu era greu să se umble la aşa o încuietoare.

Reveni în cameră şi se tolăni pe un fotoliu. Privi prin jur. Totul era la locul lui. Nu se simțea prea bine ştiind că cineva a fost acolo fără voia ei. Ce a vrut? Se ridică şi se îndreptă spre bucătărie. Avea nevoie de o cafea tare ca să-şi revină. Intră în bucătăria mică. Luă vasul de la filtrul de cafea şi se apropie de robinet. Încremeni. Țeava de la robinet era îndoită. Scăpă vasul de sticla care se sparse. Se lipi cu spatele de perete pentru a nu călca în cioburi. Speriată se îndepărtă de acel loc. De ce făcut acest lucru? Ce vroia de la ea? Intră în baie să vadă dacă şi acolo se umblase. Toate țevile de la robineți erau îndoite şi imposibil de utilizat.

Vroia doar să părăsească acele încăperi. Nu se mai simțea sigură, dar nu avea unde să meargă. Ieşi pe hol şi se propti de perete. Luă adânc aer în piept şi încercă să recapituleze totul. Cine avea interesul să o terorizeze? De ce făcea ceea ce făcea? Vroia să o sperie? Dacă asta urmărea şi-a atins scopul.

Se sperie când soneria uşii fu declanşată. Se apropie cu frică de uşă. Nici nu mai ştia dacă o încuiase. Dacă a revenit să-i facă ceva rău sau să vadă dacă a speriat-o?

-Cine-i, strigă ea cu o voce distorsionată.

-Meg, se auzi de pe cealaltă parte a uşii.

-Esti singură?

-Ce-i cu întrebarea asta?

Era hotărâtă să deschidă uşa. Acum o deranja faptul că nu avea vizor la uşă. Ar fi putut să vadă dacă era amenințată cu un pistol la tâmplă. Puse lanțul la uşă şi o deschise până ce reuşi să o vadă.

-Deschide uşa odată. Ce te-a apucat?

Trase lanțul şi o lăsă să intre.

Au mai trecut câteva zile. Reuşi să se liniştească. Nu îşi schimbă yala deoarece acea persoană ar fi intrat orişicum. A încercat să-şi îndrepte țevile de la robineți în limita posibililului. Era groaznic să se simtă aşa de ciudat în propria locuință. Era destul să audă un sunet de la vecini şi tresărea.

În acea seară a deschis uşa cu aceeaşi teamă ca şi până acum. Poate că îi mai distruse ceva. Era pe cale să-i distrugă viața şi nu înțelegea motivul. Intră tiptil în apartament. Continuă rondul de rutină, totul cu o maximă precauție şi cu tubul de fixativ în mână. Totul era în ordine. Se tolăni liniştită pe patul nefăcut din noaptea precedentă. Nu mai erau robinete îndoite. Poate că era vorba despre o chestie unică şi acum o lăsa în pace.

Se lăsă pe spate în plapuma moale şi privi tavanul. Era frântă de oboseală şi cu nervii era la pământ. Era să zboare şi de la locul de muncă din această cauză. Greşise câteva bonuri la casa de marcat şi a primit reclamații. Totul din cauza unui psihopat care nu are alta treabă decât să-i distrugă țevile. Ar fi putut să apeleze la el, dar nu vroia. Acel subiect trebuia încheiat. Nu putea să fugă la el pentru orice fleac. Era destul de mare pentru a se apăra şi trebuia să se dezlipească de acea dependență care nu era deloc sănătoasă. Această situație trebuia să-i fie examenul. Dacă reuşea să depăşească situația era în stare de orice.

Privi spre becurile de la candelabru. Privirea îi îngheță. Se ridică şi se apropie de mijlocul

camerei de unde privi direct spre tavan. Ardeau două becuri din cele patru instalate. La ea nu ardeau niciodată două becuri. Făcea economie de energie şi de bani. Atunci de ce ardeaua două becuri? Tot timpul ardea unul singur. Celelalte trei erau mereu deşurubate. Nu se putea să se fi aprins de unul singur. Cineva l-a înfiletat.

Iar a fost vizitată.

Nopțile nu le mai dormea cum trebuie şi era tot mai obosită. Avea coşmaruri despre o persoană misterioasă care intra la ea în pat şi îi mângâia fața, ea fiind o stană de piatră imposibil de clintit din loc şi supusă torturii lui. Dacă ar fi avut destui bani ar fi părăsit locuința şi s-ar fi dus la un motel.

Nu ştia dacă se va sfârşi vreodată acest joc pe care îl ducea acea persoană. De ce nu-i fura ce vroia să fure şi să o lase în pace? Poate că altceva urmărea. Poate nu vroia să-i fure lucruri materiale. Poate vroia doar să o terorizeze şi să-i fure libertatea de a face ceea ce doreşte. Vroia să o îngrădească şi să o inspăimânte. Ea trebuia să reacționeze într-un anumit fel anticipat la această tortura psihică, dar nu reacționa.

Se trezi dimineața înainte de a suna ceasul. Nu vroia să iasă din pat, dar nu mai putea să stea intinsă. Se simțea mai vulnerabilă în acea poziție. Se ridică din pat şi intră în baie. Se privi in oglindă. Se vedea că era nedormita. Avea nevoie de un ceai de muşețel şi avea să-şi revină. Cu paşi plictisiți intră în bucătărie.

Încremeni când văzu masa pregătită cu micul dejun. Într-o farfurie se aflau cereale şi lângă ea un pahar cu suc de fructe şi cartonul cu lapte. Chiar şi o linguriță şi un şervețel se aflau lângă farfurie. Era sigură că nu şi-a pregătit ea micul dejun. Cineva a intrat în apartament în timp ce ea dormea şi i-a aranjat masa. Trebuia să înceteze să o terorizeze. Răsturnă masa să nu mai vadă nimic din ce i-a făcut acea persoană.

Se încăpățână şi continuă să joace pe femeia puternică. Ştia că nu mai putea să aştepte până ce îi trece încăpățânarea. Scoase cheia din buzunar şi o introduse încet în broască. Descuie usa încercând să nu facă nici un zgomot. Se plimbă prin întuneric de parcă îi erau cunoscute toate micile amănunte ale apartamentului. Nu era pentru prima dată în acel loc. O mai vizitase şi în alte nopți. Intră în camera în care ea dormea. Îi auzea respirația greoaie. Nu aprinse nici un bec şi nu folosea lanternă.

Parcă auzi un zgomot de pe hol. Îşi deschise ochii fiind trezită în mijlocul unui somn de iepure. Nu reuşea să-şi închidă pleoapele prea bine că se şi trezea la un zgomot din vecini. De data aceasta era însă altceva. Îi simțea prezența. Suna stupid, dar parcă nu era singură. Nu-i auzea respirația dar precis era undeva în aparatmentul ei miniatural.

Trebuia să fugă cumva. Se ridică încet în întunericul camerei. Îşi lăsă picioarele pe podea. Se ridică şi se îndreptă spre uşă când se aprinse veioza chiar când trecea pe lângă ea. Scoase un țipăt scurt. Îl văzu. Scoase o mutră scârbită.

-Ce cauți aici? îi spuse ea răstită.

-De ce nu m-ai sunat?

-Ben ... ți-am spus că nu mai vreau să discut cu tine pe această temă. Mi-ai umplut toată banda de pe robotul telefonic. M-am săturat de tine.

Uşurată se aşeză din nou pe pat. Îl privea amețită.

-Ce cauți în apartamentul meu?

-Trebuia să te văd.

-Nu-ți dai seama că îți îngreunezi situația prin simplul fapt că mă vezi?

-Cum poți spune asta? După şapte ani fericiți.

-Pentru cine? Pentru mine sigur nu au fost toți fericiți.

-Cum să nu.

-Pleacă.

-Nu voi pleca.

-Cum ai intrat?

-Mai am cheile.

-Dă-mi-le şi pleacă. Ți-am spus la telefon că între noi s-a terminat.

-De ce?

-Nu te mai iubesc.

-Mă iubeşti dar el te obligă să mă înlături.

-Care el?

-Noul tău iubit.

Molly îl privi mirată.

-Care iubit? Nu am nici un iubit.

-Cum să nu. Trebuie să fie cineva la mijloc, deoarece tu nu mi-ai face un ca asta.

-După cum văd, tu chiar îți doreşti să am pe cineva.

-Ai pe cineva sau nu?

-Nu am pe nimeni.

-Atunci de ce nu mă vrei?

Molly trase adânc aer în piept. Era încă ameţită şi nici nu realiză cu adevărat ce se petrecea în acea cameră. Era în mijlocul nopții şi Ben se afla în aceeaşi încăpere cu ea. Ce vroia de la ea?

-Ben, de ce îngreunezi situația?

-Tu nu şti ce mi-ai făcut.

-Ştiu că este dureros. Şi eu am fost părăsită de mai multe ori şi ştiu că nu e deloc plăcut, dar trebuie să mă înțelegi că nu mai puteam să trăiesc alături de tine.

-Am o boală contagioasă?

-Nu. Nu este chiar aşa cum vrei tu să o faci. Viața nu este doar albă sau doar neagră. Nici nu ştiu de ce mai discut cu tine. Ar trebui să pleci. Eu trebuie să dorm deoarece mai trebuie şi să lucrez astăzi.

-Nu plec până nu aflu adevărul.

-Tu nu vrei să accepți adevărul. Te-ai schimbat foarte mult în ultima vreme şi te îndrepți spre un stereotip pe care eu nu-l sufăr. Erai plictisit de viață. Parcă nu te mai recunoşteam. Eu m-am îndrpgostit de un bărbat plin de viață şi care mă iubea, dar mi-am dat seama că te transformai într-o persoană care după ce termină lucrul se aruncă în fața televizorului şi înfulecă dulciuri. Singurul tău sport era butonarea telecomenzii televizorului.

-Mă pot schimba.

-Nu te poți schimba aşa de uşor.

-Cum să nu. Dacă vrei să fiu vesel, voi fi vesel.

-Ştiu eu cum funcționează acest joc. La început îmi faci pe plac iar după o săptămână revi la stilul tău plictisit. Mi-e frică.

-De ce ți-e frică?

-Că mă vei trage şi pe mine în lumea ta lipsită de țeluri. Nu vreau să sfârşesc în fața unor seriale de duzină. Înțelege că eu vreau să-mi trăiesc viața în alt fel. Vreau să mă distrez, să merg la petreceri sau la discotecă. Nu vreau să mă conserv între patru pereți privind hipnotizată ecranul televizorului.

-Dar mă iubeşti.

-Nu te iubesc şi nici tu nu mă iubeşti.

-Cum poți spune aşa ceva? Te iubesc mai mult decât orice pe lumea asta.

-Ben, să fim serioşi. Nu are rost să faci pe Don Juan şi să-mi faci declarații de dragoste. Ştiu cum mă priveai al început. Te-ai obişnuit cu mine, dar nu mă mai iubeşti.

-Minți.

-Nu mint. Acesta este adevărul. Ştiu din ce cauză te-ai schimbat. Ți-ai atins țelul. Ceea ce tu vroiai era o lagătură stabilă şi o slujbă şi apoi să laşi lucrurile să decurgă de la sine. După ce m-ai avut ți-ai dat seama că nu mai avea nici un rost să fi politicos sau atent. Credeai că nu o să te părăsesc niciodată. Ai reuşit să mă cunoşti mai bine decât mă cunsoc eu. Ştiai cum să mă învârți, iar eu eram o prostuță care se lăsa condusă de tine. Ai încercat să mă faci dependentă de tine. Tot timpul m-ai făcut să cred că nu voi primi pe altul mai bun ca şi tine. Chiar am crezut acest lucru. Acum că am avut curajul să plec, eşti disperat deoarece ți-e frică să rămâi singur. Ți-e frică de faptul că nu vei mai găsi altă fraieră care să joace după cum cânți tu.

-Nu-i adevărat.

-Ben, trebuie să te trezeşti din viata ta lipsită de sentimente adevărate. Dragoste cu forța nu există. Mi-au trebuit mai mulți ani să îmi dau seama că nu mai eram marea ta dragoste ci doar o parte din planul pe care părinții tăi ți l-au impus. Ei erau cei care îți spuneau că trebuie să ai o prietenă. Îmi pare rău dar eu nu am aceeaşi concepție asupra vieții. Eu cred că nu suntem animale. Doar animalele trăiesc după concepția ta: adică doar pentru reproducere care să asigure perpetuarea speciei. Eu am alte țeluri.

-Te-am ascultat destul.

-Ai dreptate. Poate că acum ți-ai dat seama că nu mă mai poți manipula cu promisiunile tale şi vei pleca.

-Nu plec fără tine.

-Eu nu voi pleca cu tine.

-Vei veni înapoi la mine.

-Nu plec niciunde.

Ben se foi pe scaun. Căută ceva prin buzunar şi privi în gol.

-Nu am vrut să ajungem până aici, dar nu-mi laşi altă soluție.

Scoase din buzunar un pistol şi îl îndreptă spre ea.

-Ben, termină cu prostiile.

Ben începu să plângă dar nu lăsă arma jos.

-Îmi pare rău dar vei veni cu mine. Nu am vrut să ajungem până aici. Am crezut că vei realiza că ai greşit şi vei veni înapoi la mine, dar se pare că m-am înşelat.

Molly realiză gravitatea situatiei. Ştia că Ben vorbea serios. Întotdeauna era serios. Cum de a crezut că va scăpa aşa uşor de el? Ştia cât era de posesiv. Niciodată nu putea să facă ceva fără ca el să ştie. Avea peste tot informatori. Trăia ca într-o închisoare. Acum făcu legătura. Ştia cine i-a spart locuința. Ştia cine i-a distrus robinetele. Ştia ce urmărea cu acest joc psihologic. Spera ca ea să fie aşa de distrusă încât să-l sune şi să îi ceară ajutor. Era chiar pe punctul de al suna, dar renunță. Nu mai vroia să aibă nimic de-a face cu el. Se pare că nu a scăpat de ce i-a fost teamă.

-Şi ce vei face dacă nu vin?

-Crede-mă, e mai bine să vii.

Se ridică de pe scaun şi se aporpie de ea. O prinse blând de braț şi o trase spre uşă dar ea nu se clintea. Îi lipi țeava pistolului de spate. Molly se lăsă *convinsă.* Îi luă din cuier o geacă pe care îi spuse să o ia peste cămaşa de noapte şi părăsiră locuința. Îi propuse să renunțe la țipete deoarece nu vroia să o rănească dacă nu era nevoie.

Nu era nimeni treaz la acea oră. Nu era nimeni care să o ajute. O duse la maşină şi îi deschise uşa. Intră şi el. O amenință în continuare cu arma. Luă din torpedou o funie cu care o legă de scaun aşa de strâns încât nu putea să-şi mişte nici mâinile şi nici picioarele.

-Acum nu vei mai fugi de lângă mine.

-Ben, nu eşti normal. Lasă-mă să plec. Nu va ieşi bine.

-Asta lasă să hotărăsc eu. Vom vedea cum vor decurge lucrurile.

Porni maşina şi părăsi strada. Molly observa că se aflau pe un traseu care ieşea din oraş.

-Unde mergem?

-Într-un loc unde ne vom pune la punct viitorul.

-Nu vreau să fiu cu tine. De ce nu vrei să accepți realitatea?

-După părerea mea eşti puțin tulburată şi nu ştii ce vorbeşti. Îți voi ierta cuvintele deoarece eşti prostuță şi nu ştii ce spui.

-Nu sunt prostuță şi ştiu exact ce spun.

-Nu mi se pare.

Observă că această strategie nu o ajuta cu nimic. Poate că trebuia sa revină la o minciună. Poate aşa îl va domoli, sau îl va înfuria aşa de mult încât o va arunca afară din maşină.

-Măcar lasă-mă să-l sun pe Zack.

-Cine-i Zack?

-Prietenul meu.

Ben o privi sceptic.

-Parcă spuneai că nu ai prieten?

-Te-am mințit.

-Poate că acum mă minți.

-Mi-a fost frică să-ți spun de el, deoarece ştiu cât eşti de gleos.

-Nu te cred. Sunt sigur că vrei doar să mă manipulezi, dar nu eşti aşa de versată ca şi mine. Eu sunt un vulpoi bătrân în acest domeniu, sau crezi că oul învață găina?

-Sper că îți este clar că ceea ce faci tu se numeşte răpire?

-De ce vezi lucrurile aşa de îngust? Întotdeauna ai fost aşa. Ceea ce facem noi este o mică excursie în familie în care tu ai venit de bună voie.

-Opreşte imediat. Țipă cât de tare putu. Nu mai ştia ce să facă pentru al opri din mers. Ben apăsă pe frână şi maşina se întoarse pe şoseaua goală.

-Eşti mulțumită? îi spuse el după ce maşina nu se mai mişca.

-Ben. De ce nu renunți?

Ben se gândi puțin. Mai vroia să aştepte până la acel eveniment dar se pare că ea murea de curiozitate. Trebuia să răspundă la o simplă întrebare. În funcție de răspunsul ei vor decurge lucruile.

Parcă maşina pe marginea şoselei. Îşi deschise centura de siguranță şi cotrobăi prin buzunare până ce găsi obiectul căutat. Îi arătă cutiuța îmbrăcată în pluş. Molly căscă ochii mirată. Îi deschise capacul şi îi arătă inelul din aur.

-Trebuie să-mi răspunzi la o simplă întrebare. Vrei să fii nevasta mea?

Lui Molly nu-i venea să-şi creadă urechilor. Mai avea şi tupeu.

-Mă răpeşti, mă amenințI cu pistolul şi mă legi de scaun. Mai ai şi curajul să pui aşa o întrebare.

-Răspunde-mi. Da sau nu. Este simplu ca bună ziua.

-Nu.

Ben fu derutat. Nu se aştepta să fie respins.

-Să înțeleg că nu esti sigură, dar mai mult ca sigur vei accepta?

-Nu vreau să mă mărit cu tine.

-Eşti sigură?

-Nici în o mie de ani.

-Bine.

Deschise uşa şi părăsi maşina. Molly țipa după el să nu o lase singură. Ben se îndreptă spre portbagaj. Îl descuie şi scoase un furtun lung şi nişte prosoape. Introduse un capăt al furtunului în țeava de eşapament şi îl fixă cu unul dintre prosoape pentru a fi sigur că nu va ieşi. Celălalt capăt îl duse la uşa lui. Deschise uşa şi lăsă geamul puțin jos. Introduse furtunul. Intră şi el în maşină. Ridică puțin geamul până ce furtunul stătea fix. Fâşia de geam rămasă deschisă o astupă cu celelalte prosoape.

Molly îl privea disperată. Era precis o glumă. Doar nu avea de gând să facă ceea ce ea presupunea.

-Ben. Ce ai de gând să faci?

Acesta nu-i răspunse ci o privi doar. Întoarse cheia în contact şi lăsă motorul să toarcă şi să pompeze gazele toxice în interiorul cabinei maşinii. Molly începu să se zbată în scaun. Nu vroia să moară. Țipa la el dar degeaba. Ben stătea calm. Obosită se prăbuşi în scaun. Observă că nu are cum să se dezlege.

-Tu ai hotărât.

-Vorbeşti prostii. Eu nu vreau să mor. Mă vei dezlega imediat.

-Nu pot. Tu ai vrut să fie aşa. Nu ai vrut să fii nevasta mea. Îl preferi pe Zack.

-Nu există nici un Zack.

-Iar minți. De unde să mai ştiu când spui adevărul sau când minți?

-Nu te mint. L-am inventat doar.

-Prea târziu.

-Niciodată nu e prea târziu.

-Tu nu mă vrei. Dacă eu nu te pot avea atunci nimeni nu te va avea.

-Eşti bolnav.

-Nu trebuie să-ți fie frică. Nu o să te doară când vei muri. Vom inhala gazele de eşapament şi vom adormi. O prinse de mână. Vom muri împreună.

Totul începea să se înceţoşeze. Molly mai încerca să se elibereze dar nu mai avea putere. Era prea moleşită. I se făcea somn. Aşa de somn. Ben îşi închise pleoapele şi se apropie de fața ei. O sărută pe obraz.

-Un sărut înainte de moarte.

ÎNCEPUTUL

Nu a vrut să accepte transferul, dar într-un anumit fel a fost *obligată.* I-a plăcut să lucreze la cercetările ei în acea clinică mică, departe de zarva oraşului. Avea destui nebuni şi acolo, dar se pare că nu avea drept la replică. Vechiul şef i-a spus că mulți ar face crimă de om pentru a lucra la Healthy Hands Hospital, iar ea făcea mutre. Trebuia să fie fericită că poate face parte dintr-o echipa aşa de bună.

Îi spunea că într-un fel era chiar o problemă de etică ceea ce avea să facă. Până una alta doctorul Thompson era singurul coleg de breaslă cu care era dispusă sa colaboreze. Era o persoană foarte dificilă, dar sclipitoare în tratatrea bolilor mintale. Acum că Thompson se sinucise nu avea încotro şi trebuia să-i preia cazurile. Prin testament i-a cerut acest lucru. Nu i s-a părut cinstit din partea lui să îi lase aşa o responsabilitate şi fără să o întrebe. I-au oferit o săptămână pentru a se obişnui cu noile ei cazuri. Ea insista să i se ofere mai mult timp deoarece nu reuşea să studieze toate datele necesare, dar fu anunțată că nu dispuneau de mai mult timp. Pacienții trebuiau tratați.

Îşi umplu noul birou cu mai multe cartoane cu dosare mai vechi la care mai recurgea pentru a studia tratarea unui pacient. Deschise calculatorul lui Thompson. Se pare că era sigur în hotărârea sa să se sinucidă din moment ce în testament era trecut şi codul de acces în fişierele pentru pacienți. Nu-l înțelegea. El trebuia să vindece oamenii cu probleme psihice şi chiar el avea nevoie de terapie.

După ce introdu-se codul pe ecran apăru un slogan cu care mai trebuia să se obişnuiască, dar tipic lui Thompson: *Dacă îți merge rău nu spera la mai bine.* Aşa de fatalist, dar acesta era Thompson. Mândru, cu o figură impunătoare, atot-ştiutor şi fatalist. După cât reuşi să îl cunoască, el trăia parcă după legile lui

Murphy. De multe ori se temea de pacienții lui asupra cărora ar fi putut transmite aceste concepții, lucru care ar fi fost fatal pentru aceştia. Până în acel moment şapte din pacienții lui s-au sinucis şi ea era sigură că terapia lui era de vină.

Ea trebuia acum să îndrepte ce mai era de îndreptat. Naviga prin fişiere până ce ajunse la cel referitor la cazul Alan McSouth. Pe birou era deschis şi dosarul lui, precum şi unele înregistrări de la orele de terapie. Era conştientă că nu va termina totul într-o săptămână, dar undeva trebuia să înceapă şi acest caz îl mai discutară de câteva ori. I se părea interesant şi considera că putea să înceapă cu el. Trebuia să transforme tot dosarul în stilul ei aşa că porni casetofonul să înregistreze. Luă microfonul pe care îl aporpie de buze. Îşi prinse părul şaten într-un coc improvizat cu un creion şi îşi ridică picioarele pe fotoliu.

-Cazul 0145 D, Alan McSouth. Conform declarațiilor pe care le am la îndemână şi a însemnărilor lui Thompson, avem de a face cu un schimb de personalitate destul de grav. Alan McSouth se crede Ethan Ginger. A fost internat la spital în urma unui accident rutier. Circula cu bicicleta când a fost lovit de o maşină. A suferit câteva leziuni craniale destul de grave. A căzut în comă, dar şi-a revenit după o săptămână. Când a fost întrebat cum îl cheamă a spus că este Ethan Ginger. Doctorii au fost nedumeriți deoarece nu ştiau cine era acel Ginger, aşa că l-au chemat pe psihiatrul spitalului. În urma investigațiilor efectuate de acesta s-a aflat cine e Ginger, dar li se părea imposibil. Cu bunăvoința poliției au avut acces în apartamentul domnului McSouth şi după ce au găsit o anumită cutie înregistrată în rapoarte drept...

Carla căută prin fişierul din computer după acel nume deloc inspirat şi continuă după ce-l găsi.

-...este vorba despre *cutia portocalie*, după culoare ei. În acea cutie s-a găsit manuscrisul unui roman intitulat... (se gândi la nume, dar nu-şi aminti aşa că luă dosarul în care ştia că l-a întâlnit, apoi continuă)... *ULTIMA ZI.* S-au mai găsit o grămadă de răspunsuri de la mai multe edituri. În toate acele scrisori de răspuns i se explica cu cele mai politicoase fraze că nu erau dispuşi să-i publice romanul. După cum se pare refuzurile s-au ridicat la aproape 60. Sunt sigură că acest lucru nu a trecut neobservat de psihicul pacientului. Şi Thompson a fost de aceeaşi părere, mai ales că s-au mai găsit în aparatment încă 12 variante ale romanului. Se pare că îl retuşase de mai multe ori doar pentru a satisface editurile şi fu totuşi refuzat.

Perfecționarea romanului a devenit o obsesie care se pare că a fost mai puternică decât propia persoanalitate, astfel încât în urma ieşirii din comă se credea personajul principal al romanului, Ethan Ginger. Au fost necesare multe injecții cu calmante pentru al linişti. Personajul din romanul său era singurul om de pe pământ care ştia despre sfârşitul lumii. Era în contact direct cu Dumnezeu, un fel de Noe modern. Ştia despre ultima zi de pe pământ şi încerca să-i atenționeze pe oameni despre evenimentul inevitabil. Problema era că nimeni nu-l credea şi acest lucru s-a dublat în realitate.

Tot timpul țipa că toți vor fi arşi de flăcările Gheenei. Doctorii erau siguri că era un caz tipic de nebunie. Doar după citirea romanului au aflat despre ce era vorba. Trebuie menționat că deşi deținea romanul, primul psihiatru nu l-a citit doar după două luni, perioadă în care pacientul a fost supus unor calmante puternice. Era legat de pat deoarece de mai multe ori a încercat să evadeze. A şi reuşit de două ori. Ultima lui evadare a avut loc săptămâna trecută. A reuşit să fugă din Healthy Hands Hospital fără să fie observat, dar a fost găsit de poliție după trei zile, în timp ce îi acosta pe oameni pe stradă şi îşi juca personajul din roman convingându-i că Ziua de Apoi se apropie.

Acum s-a liniştit, deoarece şi-a reînceput tratamentul cu tablete. Cel mai dificil va fi să pătrund în subconştientul său pentru a face *curățenie.* Trebuia să găsesc acel sertar în care l-a ascuns pe Alan McSouth. Perioada de viață dinainte de accident sunt sigură că a fost brăzdată de o nouă scrisoare de respingere. A început să rescrie romanul pentru a nu ştiu câta oară. Cred că personajul a început să pună stăpânire asupra sa încât chiar se credea a fi Ethan Ginger. Iar de aici până la schimbarea personalității sale cu cea a personajului nu a fost nevoie decât de un pas.

Trebuie să acționez foarte rapid şi eficient deoarece se poate să-l pierdem pentru totdeauna. Viata persoanjului, un fel de profet apocaliptic, nu depăşeşte limitele pe care le-a conceput McSouth. Astfel încât de fiecare dată când dă de o lacună în trecutul său face o criză. Trebuie menționat că trecutul personajului este foarte sumar prezentat în roman, în fiecare din versiuni. Trebuie menționată şi evoluția personajului de-a lungul variantelor de roman. În prima variantă era un personaj liniştit care nu putea să țină piept marii sarcini pe care i-a încredințat-o Divinitatea. Cu fiecare respingere a roamnului personajului a devenit tot mai puternic şi mai violent, astfel încât în ultima variantă terminată a trecut de la violența cuvintelor la cea a faptelor. A început să creadă că ceea ce scria nu era pură ficțiune.

Este clar că dacă va mai face o criză se va îndepărta şi mai mult de adevărata sa personalitate. Am vizionat şi o înregistrare video în timpul în care este lucid şi se credea Ethan Ginger. Stătea pe un scaun şi se legăna tot timpul. Plângea, iar fața îi era îndurerată. Îi povestea lui Tompson despre visele sale apocaliptice şi despre misiunea sa de a salva cât mai multe suflete cu putință. Tot timpul se uita la ceasul pe care nu îl purta şi spunea că nu mai are mult timp, că trebuie să plece şi să le spună oamenilor să fie pregătiți.

Un factor negativ este şi faptul că retrăieşte în mare evenimentele din roman şi de câte ori ajunge la finalul întâmplărilor şi trebuie să o ia de la început face câte o criză. Nu poate să înțeleagă cum de

totul se repetă şi că nu reuşeşte să scape din acel coşmar.

Mâine voi avea prima şedinţă cu el. Trebuie să aflu până unde a ajuns cu retrăirea evenimentelor pentru a ştii cât timp mai am pentru ai aplica terapia. Conform raportului primit de la poliţie am aflat că se afla la faza în care încerca să le explice trecătorilor despre sfârşitul zilelor. Nu ştiu cu ce viteză evoluează evenimentele în capul său dar după părerea mea a ajuns cam la pagina 118 în roman. Prin urmare mai am la dispoziţie doar 209 de pagini pentru al readuce pe Alan McSouth. Aproximativ două săptămâni şi jumătate. Prea puţin timp. Nu ştiu dacă voi reuşi. Şansele sunt destul de mici.

Voi şti mai multe mâine după ce îl voi examina.

Stinse casetofonul. Luă dosarul şi trecu cu privirea peste cuvintele subliniate cu rosu de către Thompson. Trebuia să ştie până unde a ajuns el în recuperarea memoriei. Dacă reuşise să-i readucă câteva amintiri despre copilăria sa mai avea ceva timp câştigat, acest lucru încetinind derularea evenimentelor din roman.

În acel moment se grăbea să ajungă acasă deoarece aştepta cea mai frumoasă parte a zilei, când era sunată de acel tinerel care aducea o briză de viaţă în existenţa ei.

Era un început.

MCM 11 martie 1998